

Anh Trai Nhỏ

Contents

Anh Trai Nhỏ	1
1. Chương 1: Lớp Ngắn Hạn	2
2. Chương 2: 30cm	6
3. Chương 3: Bám Chặt Áo Cửa Tờ	10
4. Chương 4: Margaret	14
5. Chương 5: Whipped Dream	18
6. Chương 6: Kẹo Bông Gòn	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8: Người Gì Mà Đẹp Thế Này	32
9. Chương 9: Chú Mèo Nhỏ	38
10. Chương 10: Bị Sốt	42
11. Chương 11: Rất Dễ Thương	48
12. Chương 12: Mật Ngọt Mùa Đông	54
13. Chương 13	59
14. Chương 14: Thêm Chai Ích Lực (*) Nữa	62
15. Chương 15: Tâm Sự Của Thiếu Niên	69
16. Chương 16: Này	74
17. Chương 17: O(_)o	80
18. Chương 18: Bánh Quy Gà	85
19. Chương 19: Tặng Phẩm	88
20. Chương 20: Gia Giáo Rất Nghiêm	94
21. Chương 21: Thật Sự Thích Cậu	99
22. Chương 22: Bày Tỏ	103
23. Chương 23: Lời Nói Thật Lòng	108
24. Chương 24: Tớ Vẫn Luôn Thích Cậu	115
25. Chương 25: Nụ Hôn Đầu	117
26. Chương 26: Lực Tự Chủ	123
27. Chương 27: Tiết Học Cuối Cùng	126
28. Chương 28: Ngoại Truyện: 1m57 Và 1m87	135

Anh Trai Nhỏ

Giới thiệu

Editor: Tịnh HảoSố chương: 27 chương + 1 ngoại truyệnThể loại: Hiện đại, sủng, ngọt, thanh xuân vườn trường, HE. M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trai-nho>

1. Chương 1: Lớp Ngắn Hạn

Sau khi phát tờ điền phân lớp xã hội và tự nhiên xuống, chủ nhiệm lớp chỉ dặn dò đơn giản đôi câu thì rời khỏi phòng học.

Lớp học nhốn nháo lên, có người đang lo âu vì chọn xã hội hay là chọn tự nhiên.

Một bạn nam sinh cầm bảng điền chọn môn đến trước mặt Tạ Liễu Liễu, lớn tiếng hỏi: “Lớp trưởng, cái này khi nào nộp thế?”

Tạ Liễu Liễu thu hồi ánh mắt từ bên ngoài cửa sổ, nhớ lại lời của Trần Khải Đông vừa mới nói với cô, trả lời nói: “Thứ hai.”

“Trễ như thế à.” Nam sinh nói thầm một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Một nam sinh khác mặc đồng phục quần đùi bước đến, đứng sát vào ôm bả vai của nam sinh kia, dáng vẻ cà lơ phất nổi: “Không phải đã nói với cậu rồi sao, đừng gọi là lớp trưởng, lớp chúng ta rõ ràng là “lớp ngắn hạn” mà.”

Nói xong, cậu ta chuyển con người nhìn lên Tạ Liễu Liễu, dường như đang mong chờ cô tức giận hoặc là phản ứng khác của cô.

Nhưng mà Tạ Liễu Liễu chỉ bình thản thu hồi ánh mắt, chống cằm nhìn sân bóng rổ ngoài cửa sổ, tiếp tục thất thần.

Nam sinh tự cảm thấy bẽ mặt, khẽ xoa lỗ mũi rồi xoay người rời đi.

Mãi cho đến lúc tan học, Tạ Liễu Liễu cũng không mở miệng nói câu thứ hai.

Trên đường đi ra cổng trường, Từ Niệm đưa cho Tạ Liễu Liễu một quyển sách sửa đề sai, thấy cả ngày tâm tình cô không tốt, nên cô ấy nghĩ rằng tại vì chuyện phân lớp mà buồn phiền, nói, “Cậu có gì mà buồn phiền chứ? Thành tích môn toán và vật lý của cậu đều rất tốt, chắc chắn chọn khoa học tự nhiên. Môn toán của tớ quanh năm đều nằm chót lớp, nên mới phải học khoa Văn...”

Tạ Liễu Liễu nhận lấy quyển sách, giải thích: “Không phải tớ buồn phiền chuyện này.”

“Vậy thì là chuyện gì?”

Từ Niệm suy đoán, “Là vì Liêu Xuân Sinh? Cái người nói chuyện rất đáng ghét như cậu ta, cậu không cần để ý đến đâu.”

Liêu Xuân Sinh chính là nam sinh nói câu “lớp ngắn hạn” ngày hôm nay với Tạ Liễu Liễu.

Cũng không phải bởi vì cậu ta.

Tạ Liễu Liễu lắc đầu, cất quyển sách sửa đề sai vào trong cặp da, chun mũi, nghiêm túc nói, “Hôm nay lúc kiểm tra sức khỏe, thầy thể dục viết thiếu 2cm trong mục chiều cao của tớ.”

Từ Niệm: “...”

Hằng năm, trường học của bọn họ đều có kiểm tra sức khỏe, đảm bảo tổ chất sức khỏe cơ bản của học sinh.

Tạ Liễu Liễu nói: “Khi tớ đi tìm thầy thể dục, thì thầy ấy nói đã đưa thông tin lên trên rồi, không thể sửa được.”

Từ Niệm không thể tưởng tượng nổi, “Chỉ có như vậy thôi sao?”

Mà cô không vui cả ngày?

“Chuyện này rất nhỏ sao?” Tạ Liễu Liễu nghiêm túc nói, gương mặt trắng nõn lộ ra vẻ kiên quyết không thể bỏ qua, “1m55 và 1m57, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.”

“...”

Từ Niệm không biết phải an ủi cô như thế nào.

Thân là người có dáng cao luôn được sắp đứng hàng cuối vào mỗi lần tập thể dục, quả thật Từ Niệm không thể nào hiểu được cảm giác đau đớn của “người bé con” như Tạ Liễu Liễu.

Nghiêm chỉnh mà nói thì Tạ Liễu Liễu cũng không tính là quá thấp, 1m57, có thể miễn cưỡng xem như là mức dưới trung bình trong thời đại ngày nay.

Nhưng mà khung xương cô nhỏ nhắn xinh xắn, tay chân mảnh mai, ngũ quan rất trẻ con, đương nhiên thoát nhìn nhỏ hơn tuổi rất nhiều. Hơn nữa, bờ vai mềm mại buông lỏng xuống, giống như em gái nhỏ chưa nẩy nở ở nhà bên, khiến người ta vừa nhìn đã muốn ôm vào ngực.

Không trách được nam sinh trong lớp cứ thích chọc cô.

Bề ngoài vô hại, đáng yêu như thế, cùng với biểu cảm lúc nào cũng thận trọng của cô, cho dù có bắt nạt thì cũng cảm thấy thích thú hơn người khác nhiều.

Từ Niệm muốn nói chút gì đó để nói sang chuyện khác, thì đột nhiên sân bóng rổ bên trái vang lên tiếng reo hò mãnh liệt.

Không biết là lớp nào đang tổ chức trận đấu bóng rổ với lớp nào, giữa sân có một nam sinh đoạt lấy quả bóng từ trong tay đối phương, bật nhảy lên, khuỷu tay nhẹ nhàng đập về trước.

Là một quả bóng ba điểm chuẩn xác!

“Đẹp quá.” Bạn học đi ngang qua không kìm lòng được huyết sáo.

Tạ Liễu Liễu vốn không có hứng thú với những chuyện này, chỉ là bị sự nhiệt tình bên cạnh hấp dẫn, cô quay đầu nhìn lại, liền bị dáng người cao gầy kia chiếm lấy lực chú ý.

Nam sinh đập tay ăn mừng cùng với đồng đội bên cạnh, khê vung áo T-shirt trước người lên, tùy ý xoa đầu, ngẩng mặt, nụ cười trên gương mặt vô cùng sáng rỡ.

Vóc dáng của anh rất cao, giữa một nhóm nam sinh mồ hôi nhễ nhại kia thì càng nổi bật hơn. Bả vai rộng lớn, tay chân thon dài, nhìn sơ thì khoảng 1m85 trở lên. Quả bóng vừa rồi là nhờ anh ném vào, trận đấu đã đến một phút cuối cùng, 79:31, thắng lợi thật hoàn mỹ.

Xung quanh có người đưa nước cho anh, anh vặn mở nắp chai, nâng cổ lên uống không chút khách khí.

Mồ hôi nóng hổi trượt xuống theo hai bên má, đường nét của cái cổ thẳng tắp thật lưu loát, giống như một con hạc xinh đẹp.

Đầu của Tạ Liễu Liễu chợt nghĩ đến loài động vật đó, giống y hệt anh lúc chơi bóng rổ, động tác lưu loát, dáng người mạnh mẽ. Mặc dù cách rất xa, cũng cảm giác được là rất cao.

“Đó là ai?” Tạ Liễu Liễu khác thường hỏi.

Trường trung học tư nhân Minh Đức có hơn 60 lớp, lớp 10 có 26 lớp, tổng số người hơn một ngàn người. Tuy Tạ Liễu Liễu không thể quen biết hết từng người, nhưng người này đối với cô, thật sự quá xa lạ.

Từ Niệm nhìn theo ánh mắt cô, lộ ra dáng vẻ hiểu rõ, “Cậu nói cậu ấy à? Cậu ấy là học sinh chuyển trường mới tới lớp (12), tên là Hạc Lâm, nghe nói trước kia cậu ấy học trường điểm của tỉnh.”

Tạ Liễu Liễu nghiêng đầu, “Trường điểm của tỉnh đến trường của chúng ta?”

Mặc dù trường của họ cũng được xem là trường trung học số một, số hai, nhưng so với trường điểm của tỉnh, thì vẫn kém một khoảng lớn.

Có ai mà bỏ trường điểm không học, đến một trường tư nhân nhỏ nhỏ?

Từ Niệm lại không có bất kỳ kinh ngạc gì, dường như đã sớm biết chuyện này, “Chuyện này có gì đâu, hơn nữa nghe nói trước kia cậu ấy đánh nhau, đã thương người khác trong trường học, bị nhân viên trong nhà trường khuyên rút khỏi trường, bắt buộc dời đến trường của chúng ta.”

Tạ Liễu Liễu không nói lời nào.

“Nếu không thì cậu nghĩ xem học kỳ một sắp hết rồi, tại sao còn phải chuyển trường?”

Tạ Liễu Liễu nhìn về phía sân bóng rổ lần nữa, đám người ở chỗ đó đã tản đi nhiều rồi.

Cậu nam sinh ấy bị một đám nam sinh khác vây quanh ở bên trong, cùng đi đến lầu học.

Khi đi qua trước mặt các cô, ánh mắt của Hạc Lâm lơ đãng chuyển động, nhìn về phía các cô. Ánh mắt đen láy sạch sẽ, không có chút gợn sóng, chỉ là trong lúc vô tình đảo qua, xẹt qua rất nhanh.

Tạ Liễu Liễu không chú ý tới ánh mắt anh, mà tim lại đập mạnh và loạn nhịp trong lời nói của Từ Niệm.

Đánh nhau đã thương người? Nhân viên nhà trường khuyên rời khỏi trường?

Người thoát nhìn xuất sắc như vậy cũng sẽ đánh nhau sao?

Cô nâng mắt lên nhìn lần nữa, thì Hạc Lâm và nhóm bạn đã đi xa, dần biến mất ở lầu học.

Tạ Liễu Liễu thu hồi suy nghĩ, cùng Từ Niệm đi ra khỏi cổng sân trường.

*

Về đến nhà, phòng khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tin tức thời sự đang phát sóng.

Cha của Tạ Liễu Liễu đang ngồi trên ghế sofa, vừa nhặt rau vừa xem tivi. Nghe thấy tiếng mở cửa, ông xoay người hỏi, “Tan học rồi à, sao hôm nay về muộn thế?”

“Trên đường hơi kẹt xe ạ.” Tạ Liễu Liễu cởi giày, nhìn xung quanh một vòng thì không nhìn thấy bóng dáng của mẹ Tạ, hỏi: “Mẹ con đâu?”

Cha Tạ cầm cặp da tiếp cô, nói: “Mấy ngày nữa là Tết Đoan Ngọ, mẹ con đến nhà hàng xóm đưa bánh tro rồi.”

Tạ Liễu Liễu dừng lại, “Hàng xóm?”

Cha Tạ nói tiếp, “Sáng hôm nay vừa mới chuyển đến, là một người phụ nữ dẫn theo một đứa con trai.”

Tạ Liễu Liễu có chút kinh ngạc.

Căn nhà mà Tạ gia mua là một tiểu khu mới xây, môi trường cực tốt, giáp với nội thành, một tầng chỉ có hai hộ gia đình. Bọn họ chuyển đến hơn nửa năm, nhà kế bên vẫn luôn không có động tĩnh gì, vốn bị một ông chủ lớn nào đấy nhìn trúng, về phần đưa cho tình nhân một hay tình nhân hai thì không biết. Sau này hình như mở rộng thương nghiệp gì đó mà làm ỉ lên, không mấy vui vẻ nên không mua nữa. Không nghĩ tới hôm nay đột nhiên có người vào ở.

Nhưng Tạ Liễu Liễu cũng không muốn đi tìm hiểu, cô chỉ nghe một bên tai, rồi cầm cặp da đi vào phòng, chuẩn bị làm bài tập cho chủ nhật này.

Tổng bài thi của mỗi khoa phát ra hơn mười tờ, cô bắt đầu làm bài thi ngữ văn trước, khi viết thuộc lòng thơ cổ đến câu “Ngửa nhìn vũ trụ to lớn, nhìn xuống đủ loại phồn vinh” thì bút hết mực. Tạ Liễu Liễu tìm trên bàn học cũng không thấy ngòi bút, đành phải cầm lấy bóp tiền, nói một tiếng với cha Tạ rồi đi xuống lầu.

Dưới lầu nhà cô có một siêu thị cỡ nhỏ, đồ vật đầy đủ hết.

Tạ Liễu Liễu chọn một hộp ngòi bút, lại mua thêm vài cây bút mới xinh xắn, rồi mới trở về tiểu khu.

Tiểu khu làm hoạt động phủ xanh rất tốt, cỏ xanh tươi trải dưới đất, không khí trong lành.

Có lẽ là hộ gia đình không nhiều, nên chó mèo lang thang ở bên ngoài rất thích ở lại trong này. Tạ Liễu Liễu trông thấy một con mèo núp trong bụi cỏ dưới lầu, cái bụng tròn trĩnh, giống như là đang mang thai. Cô ngồi xổm xuống chơi đùa với con mèo một lát, sờ khắp người chỉ tìm được một viên kẹo marshmallow, xé giấy gói kẹo ra để lên trước mặt nó.

Con mèo cái le đầu lười, chỉ chốc lát sau liền liếm sạch sẽ.

Cô thấy nó ăn xong, thỏa mãn phủ tay đứng lên.

Vừa quay đầu, lại trông thấy một người chống xe đạp đứng sau lưng cô.

Chân sau của Hạc Lâm chống trên mặt đất, hai tay vịn tay lái, nửa người trên khẽ khom ra phía trước, dáng người dài và cao lớn. Quả bóng rổ treo trên tay lái, chiếc xe đạp màu huỳnh quang càng thêm chói mắt dưới ánh trời chiều.

Đường như anh đã đợi đã lâu, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn chăm chú vào cô, không nhúc nhích.

Tạ Liễu Liễu ngẩn người, vô ý thức lui về phía sau một bước.

Con đường này hơi hẹp, cây cối sum suê chiếm đi một phần lớn không gian, chỉ có thể miễn cưỡng chứa được hai người sánh bước, hơn nữa anh còn dẫn một chiếc xe đạp.

Tạ Liễu Liễu nghĩ là do mình cản đường của đối phương, nên cô cùng con mèo bước lên bậc đá bên vỉa hè, nhường đường cho đối phương.

Nhưng mà Hạc Lâm chỉ đứng yên ở nơi đó, không tiến cũng không lùi.

Tạ Liễu Liễu suy nghĩ một chút, lại lui về sau một bước.

Hạc Lâm vẫn không động.

Lẽ nào anh còn muốn cô lui nữa sao?

Tạ Liễu Liễu lui về sau tiếp, chỉ có thể chui vào trong tán cây xanh, đành phải bỏ con mèo xuống, xoay người bước về trước.

Nhắc tới cũng kỳ quái, cô vừa di chuyển thì xe đạp phía sau cũng chuyển động theo.

Hạc Lâm đi theo sau lưng cô.

*

Nhà của Tạ Liễu Liễu ở tòa A, hộ riêng 4, cô đứng ở thang máy, chỉ thấy Hạc Lâm đẩy xe đạp đi đến.

Thang máy “ding” một tiếng thì dừng lại, cửa mở ra.

Hai người một trước một sau đi vào thang máy.

Tạ Liễu Liễu duỗi tay ấn nút thang máy tầng thứ 19, quay đầu nhìn nam sinh ở phía bên kia.

Anh để tóc không dài không ngắn, vàng trán no đủ, mũi thẳng, đường nét trên mặt rõ ràng, tuấn tú đẹp trai.

Không biết có phải do chơi bóng mệ ở trường hay không, mà đôi mắt anh lúc này cụp xuống, có chút tùy ý lại có chút thờ ơ, không biết đang nhìn đi đâu.

Tạ Liễu Liễu không biết anh chuyển đến vào lúc nào, cũng không nhớ tiểu khu nhà mình có một người như thế.

Trong lòng cô có chút kỳ quái, cho đến khi thang máy đi lên một nửa, mới nhớ đến người này căn bản chưa nhấn tầng trệt thang máy!

Anh đã quên? Hay là cố ý?

Nghĩ đến lúc này ở dưới lầu anh còn chậm rãi không chịu đi lên trước, đợi mình đi trước rồi mới đi phía sau người ta, thì cô không kiềm được nghĩ ngợi lung tung.

Tạ Liễu Liễu cẩn thận nhìn anh chăm chú, cứ nhìn anh mãi, chỉ là anh không có bất kỳ phản ứng nào.

Cho đến khi thang máy lên tới tầng 19, cửa mở ra.

Tạ Liễu Liễu đi về phía trước một bước, quả nhiên Hạc Lâm vẫn theo ở phía sau.

Cô đột nhiên dừng bước, xoay người lại, về mặt đề phòng.

Hạc Lâm đột nhiên bị kẹt ở giữa cửa thang máy, tiến hay lùi cũng không được. Anh không có chút biểu cảm cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trước mặt, rất nhanh đã hiểu được ý của cô, có chút buồn cười, lại có chút lạ lùng,

khóe miệng cong lên thành nụ cười mang vẻ cợt nhả, giọng nói vừa êm tai vừa thông thả: “Cậu, lo tớ đang bám đuôi theo sao?”

Tạ Liễu Liễu không nói gì, nhưng biểu cảm kia đã nói rõ, chẳng lẽ không đúng sao?

Cố ý chờ cô ở dưới lầu, tiến vào thang máy chung với cô, bây giờ lại đi lên cùng một tầng lầu với cô.

Làm như cô không biết nhà kế bên không có người ở vậy?

Trong đầu nhất thời chột lóe qua cái gì đó, nhưng cô vẫn chưa nắm bắt được mấu chốt.

Tình cảnh rất cứng ngắc.

Đúng lúc này, thang máy quá giờ chưa đóng cửa phát ra tiếng cảnh báo chói tai, cánh cửa ở hộ gia đình khác trên tầng 19 đột nhiên được mở ra, một người phụ nữ ôn nhu mặc đồ ở nhà đứng ở cửa, khi trông thấy Hạc Lâm thì khẽ cười, nói với anh: “A Lâm, con đã trở về rồi à.”

Hạc Lâm khẽ gật đầu.

Sau đó, mẹ của Tạ Liễu Liễu cũng đi ra từ bên trong, trông thấy Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm đứng chung với nhau, hơi bất ngờ nói: “Vốn định giới thiệu cho hai người các con làm quen, không nghĩ tới các con cùng nhau trở về rồi.” Sau đó kéo Tạ Liễu Liễu đến bên cạnh, nói với cô: “Liễu Liễu, vị này là dì Hạc vừa mới chuyển đến vào hôm nay, còn người này là anh Hạc Lâm, lớn hơn con ba tháng, cũng đang học lớp 10 tại trường trung học tư nhân Minh Đức...”

...

Tạ Liễu Liễu đứng ngây người tại chỗ, trong tai toàn tiếng nói nhiệt tình của mẹ.

Cô ngửa đầu, lại ngửa đầu, mới có thể đối mắt với “anh Hạc Lâm”.

Khi đó phản ứng đầu tiên của não không phải là khiếp sợ, mà là hoang mang.

Một người chỉ lớn hơn cô ba tháng, rốt cuộc là ăn cái gì, mà cao như thế chứ?

2. Chương 2: 30cm

Edit: Tịnh Hảo

Mẹ của Tạ Liễu Liễu gói bánh tro rất ngon.

Hạt dẻ, tôm nõn, nấm hương và thịt nạc gói chung với nhau, gạo nếp mềm dẻo phủ ở trên, cắn một miếng hoàn toàn cảm nhận được mùi vị hoàn mỹ.

Bình thường Tạ Liễu Liễu đều có thể ăn luôn hai cái, nhưng hôm nay thái độ khác thường, chỉ lột vỏ lá bánh tro rồi ngồi trong ghế sofa, vẫn không nhúc nhích xem TV chăm chú.

“Đứa nhỏ Hạc Lâm này thật sự rất xuất sắc, nghe mẹ thằng bé nói hồi học tiểu học đã đạt được quán quân cuộc thi Olympic toàn quốc dành cho thiếu nhi, bởi vì lúc cấp hai chơi bóng rổ rất giỏi, nên được tỉnh đặc cách tuyển vào trường thể thao. Thi chuyển cấp ba thì vào được lớp chọn của trường trung học trọng điểm của tỉnh, sau này định thi vào đại học Bắc Kinh...”

Mẹ của Tạ Liễu Liễu vẫn chưa thỏa mãn, từ sau khi trở về từ nhà kế bên thì không ngừng nói tốt về Hạc Lâm.

“Một mặt tường của nhà bọn họ đều treo giấy khen và huy chương mà thằng bé đạt được từ nhỏ, đứa nhỏ này không chỉ học tập có thành tích tốt, mà cũng tham gia rất nhiều vào hoạt động ngoại khóa, mẹ của thằng bé cũng không cần quá bận tâm, thằng bé còn hiểu chuyện lại lễ phép...”

Nói xong, nhớ tới biểu hiện lúc nãy của Tạ Liễu Liễu ở thang máy, không khỏi hỏi:

“Liều Liều, anh Hạc Lâm chào hỏi con, sao con không nói câu nào? Như vậy tỏ ra rất không lễ phép, bình thường mẹ nói với con thế nào...”

Tạ Liều Liều im lặng ôm gối, vẫn không lên tiếng như cũ.

Tình huống lúng túng như lúc này. Hạc Lâm hạ chân chống xe đạp, dáng người cao lớn như thể xông tới trước mặt cô, có vẻ đăm chiêu nói: “Ồ, hóa ra cậu cũng học lớp 10.”

Trên mặt anh mang theo nụ cười, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Rõ ràng không có ác ý gì, nhưng vào trong tai Tạ Liều Liều lại giống đang chế nhạo.

Cười nhạo chiều cao của cô không hợp với tuổi.

Muốn cô nói cái gì?

Thực xin lỗi, suýt chút nữa coi cậu là tên biến thái cuồng theo dõi người khác sao?

Tạ Liều Liều nói không nên lời, vì vậy giống như bây giờ, trốn tránh thực tế nói sang chuyện khác.

Cô lấy bằng điển nguyên vọng phân khoa mà chủ nhiệm Trần Khải Đông phát, để đến trước mặt mẹ, cắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của bà: “Thầy nói tuần sau tụi con sẽ phải phân khoa chọn xã hội hay là chọn tự nhiên, yêu cầu phụ huynh ký tên ở dưới ạ...”

Rốt cuộc cha của Tạ Liều Liều cũng thu hồi ánh mắt từ trên TV, hỏi: “Con định chọn gì?”

Tạ Liều Liều nói: “Khoa học tự nhiên ạ.”

Cha Tạ khẽ gật đầu, dường như rất đồng ý, “Khoa học tự nhiên tốt, sau này lên đại học cũng có nhiều hướng chọn lựa hơn, còn có thể làm nghiên cứu khoa học. Quan trọng là con yêu thích.”

“Nhưng con gái chọn khoa học tự nhiên có phải rất cực hay không?” Mẹ của Tạ Liều Liều lo lắng, “Lớp khoa học tự nhiên đều là con trai, Liều Liều cạnh tranh nổi với các bạn sao? Có phải con gái học khoa xã hội sẽ ổn hơn không, sau này cũng tìm được công việc tốt.”

“Nam sinh nhiều thì sao, Liều Liều chúng ta kém hơn bọn nhóc đó sao?” Chạ Tạ phản bác, chỉnh âm thanh TV nhỏ hơn chút xíu, “Tôi thấy Liều Liều học khoa tự nhiên cũng rất tốt, từ nhỏ con bé đã thích những con số, bà bảo con bé học khoa xã hội, chưa chắc con bé sẽ học tốt.”

Mẹ của Tạ Liều Liều bị thuyết phục, từ nhỏ Tạ Liều Liều đã không thích những thứ văn chương rườm rà và lịch sử khô khan, nhưng lại cực nhạy với những con số, chỉ nhìn số điện thoại và công thức toán học qua một lần là sẽ ghi nhớ liền, tất cả thành tích của các môn khoa học tự nhiên đều là nổi trội trong lớp. DDLqD~@&

Chỉ là bà không muốn chấp nhận dễ dàng như thế, cho nên đẩy từ nguyện vọng phân khoa vào trong lòng Tạ Liều Liều, kiếm cớ nói: “Không phải Hạc Lâm ở nhà kể bên cũng phải phân khoa sao, các con học cùng một trường, đúng lúc đi qua hỏi ý của thằng bé thử đi. Nhìn xem thằng bé muốn chọn cái gì, các con cùng góp ý lẫn nhau.”

Tạ Liều Liều: “...”

Tạ Liều Liều giãy giụa: “Tại sao con phải hỏi ý của cậu ấy?”

Mẹ Tạ nói: “Thành tích của thằng bé tốt như vậy, đương nhiên hiểu biết hơn cha mẹ nhiều. Con đi hỏi thử đi, cũng không rơi mất miếng thịt nào.”

Tạ Liều Liều vẫn không muốn đi qua lắm, “Cậu ấy hiểu được bao nhiêu chứ, không phải cũng là học sinh thôi sao...”

Nhưng cha Tạ cũng cảm thấy đề nghị này không tệ, khuyến khích Tạ Liều Liều trao đổi với “anh Hạc Lâm”, bọn họ đều là học sinh, chắc là sẽ có chung đề tài.

Nào ngờ Tạ Liều Liều không thích giao tiếp với người không quen biết.

Đặc biệt là một người bạn cùng tuổi cao hơn cô gần 30cm.

Cõi lòng muốn đóng băng rồi.

Đều cùng 16 tuổi, nhưng sao anh lại cao hơn cô nhiều như vậy?

Nhưng sự phản kháng của cô không có tác dụng gì cả, cuối cùng vẫn bị cha mẹ Tạ hợp lực đẩy ra khỏi nhà.

Đứng ở cửa số 1902 bên cạnh, Tạ Liểu Liểu ôm bụng nguyên vọng phân khoa trong ngực, bước chân giống như bị gió quẩn chặt ở trên nền gạch sứ, chậm chạp không thể bước về phía trước.

Cách đó không lâu, cô còn chặn chủ nhân của căn nhà này ở trong thang máy, khi Hạc Lâm chào hỏi cô, thì cô lại im lặng không lên tiếng đáp lại. Bây giờ có tư cách gì mà đến nhà người ta hỏi chọn xã hội hay chọn tự nhiên?

Tạ Liểu Liểu có chút buồn bực, không hề muốn đi vào.

Cô chần chừ ở cửa thật lâu, tay nâng lên nhiều lần rồi lại buông xuống, cuối cùng cũng không gõ cửa.

Thôi bỏ đi, cô tự nói với mình, chỉ là ở cùng một tầng lầu mà thôi, sau này cũng không nhất định sẽ xuất hiện cùng một lúc.

Cho dù là chạm mặt ở trong trường, nhiều lần cũng là chào hỏi một tiếng thôi.

Cần gì phải làm khó mình như thế?

Cô đứng ở bên ngoài đợi một lát rồi mới trở về, mẹ cũng không biết rốt cuộc cô có đi hỏi hay không.

Tạ Liểu Liểu hạ quyết tâm, định chuẩn bị ngồi trong hành lang, nhưng dưới chân vừa mới động đậy, thì cửa chính ở trước mặt đột nhiên mở ra, một bóng dáng trực tiếp che phủ cô.

Hạc Lâm mặc áo thun màu trắng giản dị, quần đùi thể thao, chắc là vừa mới tắm xong, tóc hơi ướt, bị anh xoa tùy ý ở trên trán, che đi gương mặt anh tuấn của anh.

Mùi bồ kết tươi mát xộc tới, Tạ Liểu Liểu đứng yên tại chỗ.

Hạc Lâm cũng không nghĩ tới vừa mở cửa sẽ thấy cô, thoáng sững sờ.

Tạ Liểu Liểu chuyển đề tài cực nhanh, nghĩ đến vô số lý do giải thích cho hành động của mình, mở miệng nói: “Cậu đi đâu thế?”

Hạc Lâm quơ quơ ví tiền trong tay, trả lời cô: “Mua dấm chua.”

Lông mày cong lên, cười như không cười hỏi: “Còn cậu? Tại sao ở trước cửa nhà tớ?”

Tạ Liểu Liểu không thể trả lời, do dự một hồi lâu, hỏi: “Mẹ tớ bảo tớ qua hỏi cậu, bánh tro mẹ gói có ngon không?”

...

Nói xong câu đó, liền lập tức muốn đổi ý.

Quá lúng túng, thật giống như một cuộc trò chuyện gượng gạo.

Cũng may Hạc Lâm không nghĩ nhiều như cô, khóe miệng cong lên, nụ cười trở nên chân thành hơn, khen ngợi nói: “Ăn ngon lắm, cảm ơn dì thay tớ nhé.”

Tạ Liểu Liểu gật đầu, cuối cùng muốn kết thúc chủ đề này, xoay người về nhà.

Hạc Lâm lại đột nhiên gọi cô, “Chờ một chút.” Anh nói: “Tớ đi lấy đồ.”

Sau đó xoay người, đi vào bên trong nhà.

Thông qua cửa trước sáng sủa, Tạ Liểu Liểu có thể trông thấy phòng khách rộng rãi của nhà anh.

Cô cảm thấy rất kỳ quái, anh đi lấy đồ, tại sao muốn cô chờ ở cửa?

Rất nhanh, sự ngờ vực này đã có giải đáp, khi Hạc Lâm trở về thì cầm một túi kẹo đủ màu đủ dạng.

Anh khẽ cúi người xuống, đưa túi lớn đến trước mặt cô, nói: “Cái này là lúc tan học tớ mua ở siêu thị, cậu thích ăn kẹo nên cho cậu đồng này nè, coi như là đáp lễ mà dì tặng bánh tro đi.”

Tạ Liễu Liễu liền giật mình, không có đưa tay ra nhận, mà chỉ ngẩng đầu lên hỏi: “Sao cậu biết tớ thích ăn kẹo?”

Nếu nhớ không lầm thì đây là lần đầu bọn họ quen biết nhau.

Vấn đề mà Tạ Liễu Liễu chợt hỏi Hạc Lâm, dường như anh cũng không biết trả lời thế nào, hoặc là hối hận vì mình nói sai rồi. Không được tự nhiên vuốt cổ dờn tằm mất đi, đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm hành lang cửa sổ, một lát sau, lại quay đầu, khoe miệng từ từ cong lên tạo thành một nụ cười, giọng nói trầm thấp phát ra: “Đoán thôi.”

Hạc Lâm: “Không phải con gái đều thích sao.”

Dáng vẻ của anh không giống nói dối, dường như thật sự chỉ tiện tay tặng quà cho hàng xóm mới khi lần đầu gặp.

Tạ Liễu Liễu nhìn chằm chằm anh, rất lâu, mới nhận túi kẹo nặng trĩu này, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

*

Tạ Liễu Liễu ở nhà hai ngày, làm bài tập cả hai ngày.

Liên tục không có ra cửa, cũng không có gặp lại Hạc Lâm bên cạnh nhà.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tạ Liễu Liễu thay đồng phục, kiểm tra xem bài tập các môn có đem theo đầy đủ hay không, lấy tiền sinh hoạt cả tuần từ cha mẹ, ăn bữa sáng xong rồi mới ra khỏi nhà.

Nhà cô cách trường học hơi xa, xe buýt lại chỉ có một chiếc, nửa tiếng mới đến một chuyến. Cho dù mỗi lần đều thức dậy từ rất sớm, nhưng thời gian đến trường cũng chỉ giới hạn là “không đến muộn” mà thôi.

Hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì, cô đến trạm xe sớm vài phút so với bình thường, nhưng đợi đã lâu mà xe buýt vẫn chưa tới.

Từ 6:25 đợi đến 6:55, người xung quanh chờ xe đã đi không ít rồi, mà cô vẫn đeo cặp da đứng ở nơi đó.

Trường có tiết tự học buổi sáng vào 7:50, từ nhà tới trường cần tới 40 phút, đi đường 5 phút. Nếu như xe vẫn không đến, thì hôm nay cô nhất định sẽ đến trễ.

Nghĩ đến gương mặt vô tư của chủ nhiệm lớp, Tạ Liễu Liễu hơi mím môi.

Trường của bọn họ mỗi tuần đều có người của hội học sinh kiểm tra ở cổng, đến muộn trừ điểm, nhuộm tóc trừ điểm, mặt mày tác phong không nghiêm chỉnh cũng trừ điểm.

Một khi điểm số quá thấp thì sẽ không đạt được lớp xuất sắc trong cuộc bình chọn mỗi tuần.

Chủ nhiệm lớp rất để ý những chuyện này, cho nên nếu có người làm cho lớp bị trừ điểm, thầy ấy đều không chút lưu tình mà xử phạt như nhau...

Tạ Liễu Liễu ngẩn người, bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói du dương:

“Sao cậu còn chưa đi?”

Giống như cơn gió mát lướt qua bên tai, đưa tới một viên kẹo bạc hà vào sáng sớm đầu hạ.

Tạ Liễu Liễu xoay người lại, thì nhìn thấy Hạc Lâm đạp xe dừng ở một bên, chân dài chống đất, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Cô khựng lại, thành thật trả lời: “Đợi xe.”

Hạc Lâm khẽ nhún mày.

Buổi sáng lúc rời giường anh đã nghe thấy tiếng đóng cửa rời nhà của cô, bây giờ đã qua nửa tiếng, mà cô vẫn còn đang đợi xe sao?

Hạc Lâm: “Tớ vừa mới nghe người ở bên kia nói đã xảy ra tai nạn giao thông, toàn bộ xe bị ngăn ở chỗ kia rồi, tạm thời không qua được.”

Trong lòng Tạ Liễu Liễu thoáng hồi hộp.

Hạc Lâm hỏi: “Cần tớ chở cậu không?”

Tạ Liễu Liễu kinh ngạc, vô ý thức lắc đầu: “Không cần.” Cô nói: “Tớ đợi một lát đã.”

Đôi mắt màu nâu sẫm của Hạc Lâm nhìn cô một lát, thật không có kiên nhẫn mà, đập bàn đập, người nhanh chóng tiến lên phía trước.

Tạ Liễu Liễu tiếp tục chờ.

Lại qua vài phút, giống như Hạc Lâm nói vậy, hình như phía trước xảy ra tai nạn xe, không chỉ xe mà cô đợi, còn có mấy chiếc xe buýt khác cũng đều bị kẹt ở đó.

7:05, xe vẫn chưa tới.

Tạ Liễu Liễu không tự giác được nắm chặt cặp da, không phải trong lòng không sốt ruột.

Có mấy người không kiên nhẫn được nữa đành bắt xe rời khỏi, trạm xe chỉ còn lại một mình cô.

Tạ Liễu Liễu cũng có thể bắt xe đến trường giống như những bạn đó, nhưng mà phí sinh hoạt mà mẹ Tạ cho cô không nhiều lắm, nếu như cô làm như vậy, chắc chắn mấy ngày sau sẽ đói bụng.

Khi cô đang xoắn xuýt giữa việc đến trễ và sống những ngày với cái bụng đói, thì tiếng phanh xe đập chói tai cắt ngang khoảng không gian vắng vẻ.

Hạc Lâm quay lại, xe đạp màu vàng huỳnh quang khó khăn dừng ở bên cạnh, anh nghiêng đầu, gương mặt anh tuần ngheh đón ánh mặt trời rực rỡ, sáng sủa thanh tú.

Lúc này đây, anh không hỏi ý của cô nữa, mà nói thẳng: “Lên đi.”

Anh: “Tớ chở cậu đến trường.”

Tạ Liễu Liễu ngơ ngác đứng tại chỗ.

Hạc Lâm thấy cô không có bất kỳ động tác nào, khóe miệng nâng lên, lại có chút ý xấu xa, lười nhác trên chọc:

“Tớ đặc biệt trở lại đón cậu, cậu sẽ không muốn để chúng ta cùng đến muộn chứ?”

3. Chương 3: Bám Chặt Áo Của Tớ

“...”

Đương nhiên Tạ Liễu Liễu không muốn đến trễ, nhưng mà, cô thấy chỗ ngồi phía sau xe của Hạc Lâm hoàn toàn trống rỗng. Ngay cả chỗ ngồi cũng không có thì muốn chở cô bằng cách nào đây?

Dường như anh có thể nhìn ra nỗi nghi hoặc của cô, Hạc Lâm thu hồi nụ cười trên môi, khẽ thẳng người lên, nói: “Không có bảo cậu ngồi ở phía sau.”

Anh nhẹ nhàng cong ngón trỏ và ngón giữa lại, gõ lên giá xe đạp phía trước, nói với cô: “Ngồi ở chỗ này nè.”

Tạ Liễu Liễu: “...”

*

Từ tiểu khu tới trường học mất 40 phút, Hạc Lâm đạp xe rất nhanh.

Xe đạp của anh đã từng được anh sửa lại, thân xe nhẹ nhàng, tốc độ xe không giảm. Cho dù chịu tải trọng là hai người, cũng không cảm thấy khó khăn chút nào.

Đặc biệt là dáng người xinh xắn của Tạ Liễu Liễu, càng không mang theo bao nhiêu sức nặng.

Duy nhất có một cái không ổn chính là khoảng cách giữa giá xe và tay lái quá xa, Tạ Liễu Liễu không với tới tay lái, đành phải đỡ ống tuýp xe đạp phía sau.

Chỉ là nếu như vậy thì động tác này thật sự rất thân mật.

Tay Tạ Liễu Liễu cách bên chân của Hạc Lâm không đến 3cm, hơi động một chút sẽ chạm vào nhau. Cô giống như bị điện giật đột nhiên rút tay về, để ở giữa không trung, không biết phải làm sao.

Đúng lúc xe đạp rẽ vào đường khác, thân xe nghiêng, người cô đảo về một bên.

Tay mất Hạc Lâm lạnh lẽo đỡ bả vai cô, cúi đầu nói một câu gì đó với cô.

Tạ Liễu Liễu không nghe rõ, hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Xe chạy rần rần, tiếng gió ồn ào.

Hạc Lâm liền cúi người xuống, ghé sát vào lỗ tai cô, nhắc lại từng chữ:

“Nắm chặt áo tót.”

Tạ Liễu Liễu chần chờ một giây, nhìn đồng phục màu xanh lam bị gió cuốn lên, cô muốn nói không cần, nhưng xe đạp lại quẹo cua, cô bị nghiêng về trước nên cuối cùng cũng đưa tay nắm chặt hai bên thắt lưng anh.

Vóc người của cậu thiếu niên cao gầy cách càng gần, càng ngửi được mùi hương mát lạnh dễ chịu trên người anh.

Cánh tay anh vòng hai bên cô, giam chặt cả người cô ở trong.

Cái cảm ở trên đỉnh đầu cô, tiếng hô hấp nặng nề thoáng vang bên tai cô, quấn quanh bên tai cô.

Tay Tạ Liễu Liễu nắm chặt vạt áo của Hạc Lâm rồi buông, buông xong thì lại nắm chặt. Giống như đang cầm một củ khoai lang nóng phồng tay.

Cuối cùng cả hai người đều không nói một lời gì cả.

7:48 phút, rốt cuộc hai người họ cũng thành công đến cổng trường học.

Hạc Lâm bóp thắng, xe vững vàng dừng lại.

Lúc này ở cổng trường không có ai cả, tất cả mọi người đã sớm vào lớp học, chỉ có vài thành viên hội sinh viên cùng mấy học sinh thường xuyên đi trễ.

Tạ Liễu Liễu nắm chặt cặp da, nhảy xuống từ trên xe.

Hạc Lâm đẩy xe đạp chậm rãi đi sau lưng cô.

Bên cạnh có người nhìn thấy bọn họ cùng đi xe đạp thì huyết sáo chọc đùa không ngừng.

Một học sinh trong hội viên hình như biết Hạc Lâm, nhìn thấy anh thì đi đến bên cạnh, cất sổ ghi tên, nhếch miệng cười: “Mới vừa đánh lộn bị đuổi học ở trường tỉnh thì đã đi tán em gái ở trường mới, không tệ không tệ, không hổ là Hạc Gia của tót.”

Bước chân của Hạc Lâm dừng lại, nhìn cô gái đi ở phía trước, nghiêm mặt, giải thích nói: “Là hàng xóm ở kế bên, mẹ cậu ấy nhờ tót săn sóc cậu ấy. Sáng nay sắp đến muộn, cho nên tiện đường chở cậu ấy đi một đoạn.”

Nói xong, chỉ chỉ nam sinh trước mặt, cười như không cười cảnh cáo nói: “Đừng có nói lung tung.”

Nam sinh nghe vậy, khẽ liếm khóe miệng không đồng ý. Nhìn anh, rồi lại nhìn Tạ Liễu Liễu ở phía trước, hiểu rõ nói, “Biết rồi, biết rồi.”

Nhưng có vẻ càng mập mờ hơn.

*

Một tuần này trôi qua gió yên sóng lặng.

Tạ Liễu Liễu không đến trễ, cũng không bị trừ điểm, lớp bọn họ thuận lợi được bình chọn là lớp xuất sắc.

Thứ sáu, trường học bắt đầu phân lớp khoa học xã hội và khoa học tự nhiên.

Khóa này bọn họ có tổng cộng 14 lớp khoa học tự nhiên, 12 lớp khoa học xã hội, mỗi một khoa sẽ có một lớp trọng điểm. Tạ Liễu Liễu bị phân đến lớp (1) khoa học tự nhiên, đúng lúc kể bên lớp trọng điểm tự nhiên, cùng học với cô còn có mấy học sinh chung lớp lúc trước.

Từ Niệm bị phân đến lớp (15) khoa học xã hội.

Trừ lớp trọng điểm là dựa vào thành tích đứng trong top 40 ra, thì lớp thường bọn họ chia theo ngẫu nhiên.

Từ Niệm biết Tạ Liễu Liễu bị phân đến lớp bình thường, không đợi đến lúc tan học, tan tiết thứ nhất đã hùng hổ từ lớp (15) đến cửa lớp (1), chặn Tạ Liễu Liễu ở ngoài cửa:

“Cậu làm gì vậy hả, trước kia cứ luôn ở lớp bình thường thì thôi đi, bây giờ cũng chia khoa rồi, sao cậu vẫn còn ở đây? Thành tích các môn tự nhiên của cậu xếp hạng bao nhiêu thế?”

Tạ Liễu Liễu đang định đi nhà vệ sinh, vội vàng không kịp chuẩn bị đi thì bị cô ấy ngăn lại. Không muốn bạn mới trong lớp nghe được cuộc đối thoại nên cô bèn kéo cô ấy đến một góc nói: “Sao cậu lại tới đây?”

Từ Niệm cũng không nói sang chuyện khác, mà hỏi: “Có phải cậu đứng hạng thứ 41 không?”

Tạ Liễu Liễu không lên tiếng.

Từ Niệm vừa nhìn vẻ mặt cô thì biết mình đoán không sai, lúc này mắt trợn trắng lên, tức gần chết.

Trước kia vẫn chưa phân khoa tự nhiên và xã hội, trường học chỉ có một lớp trọng điểm, điểm của Tạ Liễu Liễu cứ xếp hạng thứ 41 toàn khối. Không có duyên với lớp trọng điểm.

Hiện tại phân khoa tự nhiên và xã hội, Từ Niệm cho rằng sẽ có nhiều cơ hội hơn, cô nhất định có thể được chọn vào, ai mà biết thi môn tự nhiên vẫn xếp hạng thứ 41!

Thành thật mà nói, không phải cô cố ý chứ?

Từ Niệm nói: “Phiếu điểm của cậu đâu? Lấy ra cho tớ xem nào.”

Tạ Liễu Liễu: “...”

“Ở trong lớp.” Tạ Liễu Liễu nói: “Không có mang theo.”

Nhưng thật ra là cô không muốn đi lấy, lấy ra chắc chắn sẽ bị Từ Niệm trách mắng một trận.

Nhưng Từ Niệm không phải là người dễ bị xua đuổi như vậy, cô ấy nói: “Không lấy cũng được, vậy cậu nói cho tớ biết kết quả mỗi môn của cậu thi được bao nhiêu điểm.”

Tạ Liễu Liễu thật không còn cách nào.

Cô biết tính cách của Từ Niệm, là người có đánh vỡ nồi cát cũng phải hỏi đến cùng. Nếu như hôm nay không để cô ấy thực hiện được, thì nhất định cô ấy sẽ liên tục hỏi tiếp.

Cho nên Tạ Liễu Liễu giãy giụa một lát, vẫn báo điểm thật rõ ràng.

Số học 141, ngữ văn 115, môn tự nhiên tổng hợp 274, mỗi môn đều có thành tích thi không tệ.

Duy chỉ có tiếng Anh... 53 điểm.

Từ Niệm khiếp sợ, “Tiếng anh của cậu là dùng não tiểu học sao? Tại sao lại thi kém như vậy?”

Hơn nữa kỳ kiểm tra tiếng Anh lần này trường đã giảm độ khó xuống, điểm bình quân của khối đều ở trên 70 điểm. Từ Niệm cho rằng tạ Liễu Liễu sẽ thi ít nhất là 75 điểm, không ngờ cô lại thi thấp kỷ lục như thế.

Tạ Liễu Liễu che lỗ tai, nhào người ra ngoài lan can hành lang, “Tiếng anh của tớ vốn không tốt... Tớ thật sự đã nhìn mấy thì hoàn thành điền vào chỗ trống mấy lần, nhưng cũng không hiểu rốt cuộc had done và have done có gì khác nhau. Không phải đều là chia động từ ở thì hoàn thành sao. Có thể trời sinh tớ không thích hợp học tiếng anh... dù sao sau này tớ cũng không có ý định ra nước ngoài học.”

Giọng điệu mang vẻ không chịu cầu tiến.

Nhưng có những chuyện không phải cô muốn bỏ là có thể bỏ.

Thi tốt nghiệp trung học thì phải thi tiếng anh, giống như trời phải đổ mưa, gái lớn phải lấy chồng, không thể ngăn được.

Từ Niệm hít sâu một hơi, bắt đầu khuyên cô: “Cậu vẫn nên cố gắng học tiếng anh đi, sau này trường của chúng ta sẽ chia lại lớp trọng điểm qua mỗi học kỳ. Chỉ cần tiếng anh của cậu thi cao một chút, thì tiến vào lớp trọng điểm sẽ không thành vấn đề.”

Đáng tiếc là Tạ Liễu Liễu không hào hứng lắm: “Có vào lớp trọng điểm hay không thì liên quan gì đến tớ? Tớ ở đây cũng có thể học rất tốt, còn không có loại áp lực song song đó.”

“Cậu...”

Từ Niệm bị ý nghĩ không hề có chút ý chí chiến đấu của cô làm kinh ngạc đến ngây người, dùng một ngón tay chỉ về phía một nam sinh trong lớp (1), hỏi: “Lớp trọng điểm có dạng học sinh này sao? Có cậu ấy trong lớp chẳng lẽ không ảnh hưởng đến học tập của cậu à? Hay là cậu cảm thấy sau này có thi đại học được hay không cũng không liên quan đến cậu?”

Nam sinh bị cô ấy chỉ là một người có vóc dáng cao cao, nhuộm tóc màu bạc hà.

Nam sinh dựa vào bên cạnh bàn trên bục giảng, hai tay để ở trong túi, đang ngả nghiêng cười đùa cùng với nam sinh hàng đầu tiên.

Hình như cậu biết có người đang bàn luận về cậu nên quay đầu lại, cái đầu chói lọi càng thêm rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Ánh mắt mang vẻ tìm kiếm, rơi ở trên người Tạ Liễu Liễu.

“Tiểu ve sầu...”

Cậu vừa định gọi, thì ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên khoảng ba, bốn chục tuổi mặc áo sơ mi sọc ca rô. Đeo mắt kính không gọng, trong cơn giận dữ nhìn cậu: “Lam Thiệu Khâm, em lại nhuộm tóc thành bộ dạng này hả!”

Sắc mặt Lam Thiệu Khâm thay đổi, ngừng nói.

Chủ nhiệm lớp bước tới phòng học, “Trưa hôm nay em lập tức đi nhuộm lại cho tôi!”

Ai ngờ cậu vừa khê động, bước tới vỗ vỗ bả vai của nam sinh nói, “Người anh em, một lát giúp tớ nộp bài tập nhé.”

Sau đó bóng người thoáng vụt qua, chạy ra ngoài!

Chủ nhiệm lớp tức giận đến mức rống to: “Em đứng lại đó cho tôi!”

...

Tạ Liễu Liễu: “...”

Từ Niệm: “...”

Chuyện như thế đều diễn ra một lần mỗi tuần ở trong lớp, hai người đã sớm quen khi nhìn thấy.

Đợi đến khi phòng học yên lặng trở lại, Tạ Liễu Liễu nói tạm biệt với Từ Niệm, mới đi vào bên trong.

Cùng lúc đó, ở cửa lớp tự nhiên (0) kế bên.

Một nam sinh ôm bài tập, hỏi người đứng ở cửa: “Hạc Lâm, thầy toán gọi cậu đến phòng làm việc của thầy kia, sao cậu còn đứng ở đó? Sắp lên lớp rồi đấy!”

Hạc Lâm khẽ thẳng người lên, cười với cậu: “Đi liền đây.”

Sau đó dùng đầu lưỡi đẩy trong quai hàm, giống như thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, cậu biết tổng điểm của người xếp cuối cùng lớp chúng ta là bao nhiêu không?”

Nam sinh trêu chọc, “Sao thế, người đứng nhất lớp như cậu còn quan tâm đến một bạn học khó khăn sao?”

Anh cong môi, nói: “Tùy tiện hỏi thôi.”

Nam sinh nói: “Được chứ, nói cho cậu biết. Người xếp cuối cùng chính là tớ đây, tổng điểm là 595.”

Nam sinh: “Cậu hỏi cái này để làm gì?”

Hạc Lâm không nói gì thêm, con người chuyển động tới lui, nhìn về chỗ Tạ Liễu Liễu vừa mới đứng, dường như đang suy tư.

Chỉ kém có 12 điểm.

4. Chương 4: Margaret

Edit: Tịnh Hảo

Tiết học cuối cùng cũng đã xong, bạn trong lớp lần lượt ra về.

Tạ Liễu Liễu cùng một nữ sinh khác thì ở lại làm trực nhật.

Bởi vì vừa mới đổi lớp vào sáng hôm nay, nên đồ vật lộn xộn chất rất nhiều trên đất. Tạ Liễu Liễu cầm cây chổi quét dọn một lượt, rồi dọn bàn ghế, một tiếng cứ thế trôi qua.

Lúc này, người trong sân trường đã đi về gần hết, chỉ có lớp 12 ngày mai cần phải học bù, buổi tối có lớp tự học, nên đèn trong phòng học vẫn còn phát sáng.

Tạ Liễu Liễu thu dọn đồ đạc xong, chỉ chừa lại một cánh cửa, để cô bạn trực nhật chung đổ rác quay về thì có thể thuận lợi đi vào, xong việc rồi cô mới rời khỏi phòng học.

Trong hành lang trống vắng, yên tĩnh không người.

Cô đi không nhanh, tiếng bước chân chậm rãi vang vọng lại trong hành lang.

Vốn tưởng rằng lớp 10 đã không còn ai, không ngờ tới khi đi ngang qua lớp trọng điểm tự nhiên kế bên, lại phát hiện đèn ở chỗ đó vẫn còn sáng, có một nam sinh đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Nam sinh đang đeo một bộ tai nghe màu trắng, người dựng thẳng, đang xem bài thi tiếng anh.

Cô đến gần, thấy rõ nam sinh kia đúng là Hạc Lâm.

Đầu ngón tay của Hạc Lâm kẹp lấy một cây bút màu đen, chau mày lại, ngón tay xoay tròn. Dường như gặp trở ngại gì đó, kè cà không viết.

Tạ Liễu Liễu kinh ngạc vì anh vẫn còn chưa đi, khựng lại một lát, vốn định trực tiếp rời khỏi, nhưng nghĩ đến sáng thứ hai người ta còn đạp xe chở cô đi học, cả một tuần nay cô còn chưa có thời gian cảm ơn anh. Nghĩ ngợi một lát, vẫn bước lên hỏi anh: “Sao cậu còn chưa đi?”

Hạc Lâm nghe thấy giọng nói bèn ngẩng đầu lên.

Dường như anh không hề bất ngờ khi nhìn thấy cô, chỉ khẽ nhướn mày, tháo tai nghe xuống, giơ bài thi lên nói: “Đang làm bài nghe.”

Tạ Liễu Liễu nhìn theo hướng tay của anh, thì thấy bài mà anh đang cầm đúng là bài thi tiếng anh kiểm tra phân khoa.

Giáo viên tiếng anh vừa mới nói về bài thi này cách đây không lâu, Tạ Liễu Liễu viết một đồng ghi chép nhưng nghe không hiểu hết. Cô hỏi: “Tiếng anh của cậu cũng không tốt sao?”

Giọng điệu mang theo vẻ kích động.

Hạc Lâm cúi đầu khẽ mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, thẳng người tựa vào lưng ghế dựa sau người, nói: “Đúng lúc file audio của tớ hỏng rồi, có một đoạn nghe không rõ lắm, cậu có thể giúp tớ đọc một lần được không?”

Ngón tay của anh chỉ trên nguyên văn đoạn nghe, nhìn cô cầu xin giúp đỡ.

Tạ Liễu Liễu im lặng không nói: “...”

Nên nói như thế nào đây? Tiếng anh của cô cũng không được khá lắm.

Ánh mắt cô dừng trên hàng chữ đó, kiểu câu cũng không quá phức tạp, chỉ là toàn những từ quá xa lạ.

Tạ Liễu Liễu rất muốn từ chối, nhưng đối mặt với ánh mắt tín nhiệm của Hạc Lâm, cô lại không nỡ nói ra.

Một hồi lâu, cô nói rõ từng chữ cực chậm: “Để tớ thử xem.”

Hạc Lâm vui vẻ đưa bài thi cho cô.

Tạ Liễu Liễu duỗi tay nhận lấy, mới thử đọc đoạn mở đầu, cũng có chút lúng túng:

“Joe Sestak, the navy admiral...”

Giọng cô gái nhẹ nhàng, giống như một lớp kem phủ thật dày, âm cuối kéo dài làm cho vị ngọt trong không khí thật lâu vẫn chưa tan mất.

Tiếng anh của cô không tốt, nhưng phát âm rất chuẩn. Nghe ra nổi hào hứng không nhiều lắm, từ từ dừng lại hỏi anh: “Từ này đọc thế nào vậy?”

Hạc Lâm nhìn thoáng qua, phiên âm chuẩn xác, phát âm rất chuẩn: “Admiral, thượng tướng hải quân.”

Tạ Liễu Liễu khẽ gật đầu, tiếp tục: “... admiral and...” Ngừng một lát, lại hỏi: “Còn từ này?”

Hạc Lâm: “Congressman, nghị sĩ quốc hội.”

“A... Từ này...”

“Convene, triệu tập.”

...

Tạ Liễu Liễu không hề phát giác, cô hỏi từng từ đơn này rồi đến từng từ đơn khác, rốt cuộc cũng đã thành công đọc hết những từ phức tạp khó hiểu trong đoạn này.

Hạc Lâm cầm lại bài thi, nói cảm ơn với cô. Khi cô định chào tạm biệt, thì anh bất ngờ nói ra một lời đề xuất: “Sáng ngày mai tớ định đến dưới lầu của khu nhà luyện tiếng anh, cậu có muốn đi cùng tớ không?”

Tạ Liễu Liễu kinh ngạc, bước chân định bước đi đột ngột dừng lại, hỏi: “Cái gì?”

Hạc Lâm nói: “Tớ cần một người luyện nghe cùng tớ, cậu đọc bên tai tớ, sẽ học càng nhanh hơn.”

Tạ Liễu Liễu không hiểu: “Không phải có file audio tiếng anh sao?” Sau mỗi bộ tài liệu mà nhà trường phát đều có file audio.

Hạc Lâm nói: “Cái đó phát âm không chuẩn lắm, phát âm khác với lúc kiểm tra.”

Tài liệu dạy học phát âm không chuẩn, lẽ nào cô phát âm chuẩn sao?

Tạ Liễu Liễu không thể lý giải nổi, cũng không hiểu ý của Hạc Lâm, cô vốn không có khả năng giúp anh học tốt tiếng anh được. Càng không nghĩ rằng anh và cô lại thân đến mức này. Gần như không cần nghĩ ngợi nhiều, liền mở miệng từ chối: “Tớ không rảnh, cậu hãy tìm người khác đi.”

Nhưng mà Hạc Lâm cũng không nóng nảy, đột nhiên mở miệng: “Mẹ cậu biết chuyện kiểm tra phân khoa lần này chưa?”

Tạ Liễu Liễu mở to hai mắt.

Anh nói: “Chắc dì ấy rất để ý chuyện cậu có được phân đến lớp trọng điểm hay không.”

Hạc Lâm nói không sai.

Mặc dù cha mẹ của Tạ Liễu Liễu không quản thúc cô quá nghiêm, nhưng vẫn rất để ý đến thành tích học tập của cô. Mặc dù họ không nói, nhưng Tạ Liễu Liễu biết, cha mẹ đều đặc biệt hy vọng lần này cô có thể chuyển đến lớp trọng điểm.

Tạ Liễu Liễu hỏi: “Cậu nói chuyện này làm gì?”

Hạc Lâm rất thẳng thắn, nở nụ cười tỏa nắng, nói: “Cậu giúp tớ luyện nghe, tớ dạy cậu nhớ từ đơn tiếng anh. Đợt kiểm tra cuối kỳ lần sau, bảo đảm cậu có thể nằm trong top 40.”

Tạ Liễu Liễu hơi động tâm, nhưng vẫn hỏi, “Một mình tớ không thể học tiếng anh được sao?”

Hạc Lâm: “Tự mình học được 53 điểm à?”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Làm sao anh biết được thế?

Mặc dù như vậy, nhưng phải suy nghĩ cẩn thận một chút, quả thật chuyện này không hề có hại gì đối với cô. Nếu cô thật sự có thể thi vào lớp trọng điểm, thì cô cũng không cần nghe Từ Niệm cảm râm ở bên tai mỗi ngày.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Tạ Liễu Liễu cũng chậm chạp gật đầu.

“Được.”

Nụ cười bên môi Hạc Lâm càng giãn ra, đôi mắt rũ xuống, ngón tay gãi gãi lên hàng lông mày, nói: “Vậy bảy giờ sáng mai, chờ tớ ở vườn hoa dưới lầu tiểu khu.”

Tạ Liễu Liễu nói được, rồi xác định với anh ngày mai nên đem theo đồ gì mới rời đi.

Không biết có phải ảo giác hay không, trước khi rời đi, dường như Tạ Liễu Liễu thoáng nhìn thấy một góc bài thi tiếng anh.

Chỗ trống phía trên bên trái, có một chữ viết màu đỏ nổi bật – 130.

Sáng sớm thứ bảy, Tạ Liễu Liễu thức dậy vô cùng sớm.

Sau khi đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong, lại ngồi trước bàn học làm bài thi số học. Đúng 7 giờ, cô xuống lầu.

Lúc này, người trong tiểu khu vẫn chưa bắt đầu đi làm, người qua lại đều là chạy bộ luyện tập thể dục.

Vườn hoa mà Hạc Lâm nói nằm ở phía tây tiểu khu, chỗ đó có một cái chòi nghỉ mát nhỏ, bên cạnh đặt mấy thiết bị tập thể hình cỡ nhỏ, thường có người đến đây rèn luyện thân thể. Tối hôm qua vừa mới đổ mưa nên trong không khí đều là mùi sương sớm tươi mát.

Khi Tạ Liễu Liễu đến, Hạc Lâm đang nắm một thanh xà đơn tập thể dục buổi sáng.

Dáng người của anh cao, lại duỗi thẳng hai tay lên, càng tôn lên dáng người cao lớn rắn rỏi của anh.

Một đôi tay nắm chặt xà ngang, lưng co lại dồn hết sức lực, dường như không tốn chút sức nào kéo người lên trên.

Ước chừng làm đến lần thứ 15, nhìn thấy Tạ Liễu Liễu đến, anh buông tay ra bật nhảy xuống từ trên xà đơn, đi về phía trước nói: “Đến rồi à.”

Tạ Liễu Liễu khẽ gật đầu.

Hạc Lâm hỏi: “Có ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Mỗi ngày vào sáu giờ sáng, mẹ của cô đều thức dậy làm bữa sáng.

Hạc Lâm yên tâm, rút ra một quyển sách nhỏ từ trong túi phía sau, đưa tới trước mặt cô nói: “Vây cậu đọc đoạn đầu tiên cho tớ nghe thử xem.”

Nhanh như vậy à? Tạ Liễu Liễu có chút phản ứng không kịp, “Ồ trong này sao?”

“Ừm.” Hạc Lâm nhếch miệng, gương mặt anh tuần mang theo vẻ tùy hứng và uể oải vào buổi sáng, “Nơi này yên lặng.”

Tạ Liễu Liễu nhìn xung quanh một vòng, xác thực đúng là như thế.

Xung quanh không có người lớn tụ tập lại tập thể hình, mà chỉ có mấy dì đứng lắc eo ở quảng trường.

Cô cũng không nói nhiều, đành phải nhận lấy quyển sách nhỏ từ trong tay Hạc Lâm.

Quyển sách ôn tập này hơi khác so với quyển mà trường phát, không để nguồn gốc và tên tác giả, chỉ dùng ghim bấm đóng lại một cách đơn giản, bên trong in các đoạn tiếng Anh. Nội dung rất rộng, phân độ khó dễ rõ ràng.

Giống như là quyển tự tay mình soạn ra.

Nhưng nếu anh muốn luyện tiếng Anh, thì tự tay soạn ra cũng không có gì đáng nói.

Tạ Liễu Liễu nghĩ như thế.

Tạ Liễu Liễu mở trang thứ nhất ra, là một bài báo nghiên cứu về cá heo, mở đầu là phần giới thiệu về đặc trưng và tập tính của cá heo. Cô nhắm đọc thầm trong lòng, dường như cũng không khó lắm.

Vì vậy cô mở miệng đọc: “In the 1960s, a group of researchers...”

Nhưng vốn từ vựng của cô hơi nghèo nàn, đọc đến một nửa thì sẽ gặp phải từ đơn không hiểu nghĩa.

“Immerse, đắm chìm.” Hạc Lâm thấp giọng nhắc nhở.

“... Immerse him completely...”

Mỗi khi Tạ Liễu Liễu tạm ngừng thì Hạc Lâm sẽ biết cô không đọc được ở chỗ nào.

Giống như anh đã học thuộc hết tất cả các đoạn văn ở trong sách.

“Extraordinary, khác thường.”

“Margaret, Margaret, là tên người.”

...

Kế tiếp đều là tiếng nhắc của anh và giọng đọc lắp ba lắp bắp của Tạ Liễu Liễu.

Cho đến khi Tạ Liễu Liễu đọc hết đoạn văn này thì người dưới tiểu khu cũng càng ngày càng nhiều.

Hạc Lâm kéo khóa kéo trước người, hỏi cô, “Đã nhớ hết chưa?”

Tạ Liễu Liễu ngây ngô, nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Tốt.” Hạc Lâm nói, “Tớ đi chạy bộ trước. Chừng nào tớ trở lại, sẽ hỏi cậu nghĩa của từng từ đơn này.”

“...”

Tạ Liễu Liễu:???

Nhưng không đợi Tạ Liễu Liễu có bất kỳ phản ứng nào, Hạc Lâm nói xong câu này liền đội mũ thể thao chạy về phía con đường nhỏ.

Để lại một mình Tạ Liễu Liễu nhìn bóng lưng anh, rơi vào trạng thái nghi ngờ.

Hai người họ,

Rốt cuộc là ai bỏ tức cho ai đây?

5. Chương 5: Whipped Dream

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đối diện tiểu khu của bọn họ có một công viên không nhỏ.

Công viên có núi có hồ, cây cảnh tươi tốt, là nơi thích hợp để chạy bộ vào sáng sớm.

Hạc Lâm vừa mới đi tới từ hướng bên kia.

Khoảng sau 40 phút, anh lại đứng trước mặt Tạ Liễu Liễu lần nữa.

Có lẽ là chạy quá nhanh nên mồ hôi trên trán anh nhỏ xuống, từ gương mặt thon gầy trượt vào giữa cổ. Hơi thở vừa mới vận động phả vào mặt cô, nhưng lại không hề gây ra khó chịu gì.

“Thấy thế nào?” Anh trực tiếp hỏi Tạ Liễu Liễu.

Tạ Liễu Liễu khẽ gật đầu một cái.

Bởi vì không xác định được khi nào anh trở về, cho nên cô rất nghiêm túc xem bài.

Hạc Lâm nhận lấy quyển sách luyện tập từ trong tay cô, đặt câu hỏi dựa theo những từ đơn mà lúc nãy cô bắn khoả, không ngờ tới cô trả lời đều không sai chữ nào.

Không chỉ như thế, ngay cả viết ký hiệu phiên âm cũng nhớ rất rõ ràng.

Hạc Lâm đóng sách lại, nắm cổ áo trước người lên, tùy ý xoa xoa cảm dưới, nhếch miệng hài lòng cười nói: “Nhớ không tệ đấy.”

Đôi mắt đen láy ngọt ngào của Tạ Liễu Liễu nhìn anh chằm chằm, không nói gì.

Hạc Lâm lại nói: “Ngày mai tiếp tục ở chỗ này, bảy giờ xuống.”

Nói xong, anh thấy Tạ Liễu Liễu không phản đối, liền yên tâm lui về phía sau hai bước, trở về tắm rửa thay quần áo trước.

Tạ Liễu Liễu đứng trước máy tập thể hình, đợi đến khi trông thấy bóng người anh biến mất mới đi theo trở về trên lầu.

*

Ở trong nhà Tạ Liễu Liễu, mẹ Tạ đang lọc xương sườn ở phòng bếp.

Tiếng cạch cạch rầm rầm không dứt ở bên tai, Tạ Liễu Liễu lại không có tâm tình gì để ý tới. Cô trở về phòng làm bài tập, rồi ôm gối ngồi ở trên giường chơi FRAMED2.

Đây là một trò chơi giải câu đố, cô đã qua ải nhiều lần, bởi vì mỗi lần chơi đều có thể tiếp cận được những kiến thức khác nhau nên kể cả đến giờ vẫn chưa xóa bỏ.

Chơi một lát thì cô nghe thấy mẹ gọi ở bên ngoài: “Liễu Liễu, con đang làm bài tập sao?”

Tạ Liễu Liễu đặt hình cuối cùng vào nơi chính xác, nam chính nhanh chóng thoát khỏi sự đuổi bắt của cảnh sát. Ngẩng đầu lên nói: “Không có, con đang nghỉ ngơi ạ.”

Mẹ Tạ Liễu Liễu đẩy cửa vào, thấy cô còn mặc quần ngắn giống lúc nãy đi xuống, hỏi: “Con vừa mới đi đâu thế?”

Tạ Liễu Liễu nâng di động lên, khẽ khựng lại, nhỏ giọng nói: “Con... đi xuống mua quyển sổ ạ.”

Mẹ Tạ rất tin tưởng, không nghi ngờ chuyện này.

Vốn dĩ bà cũng không muốn hỏi chuyện này, mà chỉ nói: “Một lát mẹ phải cùng dì Hạc ra ngoài, con ở nhà một mình làm thêm chút bài tập đi, nếu như có chán thì đi tìm anh Hạc Lâm ở nhà kế bên chơi nhé, buổi trưa bảo thằng bé nấu cơm cho con ăn.”

Tạ Liễu Liễu sững sốt, “Tại sao ạ?”

Mẹ Tạ nói: “Dì Lâm muốn đăng ký hộ khẩu cho Hạc Lâm, sau này có thể để cho thằng bé thi tốt nghiệp ở đây. Thủ tục hơi phức tạp, có thể đến chiều mới trở về.”

Tạ Liễu Liễu hỏi: “Cha con đâu?” Có cha cô ở đây, cô sẽ không cần tìm Hạc Lâm ở kế bên nhà.

Mẹ Tạ lại nói: “Cha con đến đội phòng cháy rồi, hình như hôm nay trong đội bề bộn nhiều việc, có lẽ đến tối thì cha con mới trở về.”

“...”

Nói xong, thấy trên mặt Tạ Liễu Liễu hình như không quá tình nguyện, bà cười trấn an: “Ngoan, buổi tối trở về sẽ làm một nồi canh xương cho con uống.”

Tạ Liễu Liễu: “Con có thể không đi không?”

“Có thể chứ. Nhưng mà nhà chúng ta không có gì ăn, con tự biết làm cơm sao?” Mẹ Tạ hỏi, thấy cô không nói gì nên không kìm được thắc mắc: “Có phải con có ý kiến với Hạc Lâm không? Đứa bé đó ưu tú như vậy, sao con cứ không muốn gặp thằng bé? Nghe mẹ thằng bé nói nó nấu cơm rất ngon, đúng lúc hôm nay đến nhà thằng bé, cùng thằng bé nói chuyện một lát đi.”

Mẹ Tạ nói: “Hai người các con là bạn cùng lứa tuổi, chắc rất có nhiều đề tài để nói.”

Tạ Liễu Liễu: “Con...”

Mẹ của Tạ Liễu Liễu không có thời gian nghe cô nói xong, phát tay nói: “Được rồi được rồi, mẹ phải lập tức ra ngoài.”

“...”

“Con phải ngoan ngoãn nghe lời, đến nhà người ta làm khách thì phải nhường nhịn một chút.”

Mẹ Tạ dặn dò những lời này xong, liền thay quần áo mở cửa rời đi.

...

Tạ Liễu Liễu ngồi ở đầu giường, nhìn cửa vào vắng vẻ. Hồi lâu, cô mới than nhẹ một tiếng rồi ngã thật mạnh lên giường.

Mẹ kêu cô đến nhà Hạc Lâm ăn cơm trưa, nhưng cô không muốn đi chút nào.

Đừng nói tới chuyện cô và Hạc Lâm vẫn chưa quen thân lắm.

Chuyện vào sáng hôm nay, cô hoàn toàn không muốn hiểu hết.

Nhìn chằm chằm trần nhà một lát, cô nhanh chóng đứng lên tiếp tục ngồi vào trước bàn.

Bỏ đi, bài tập rất nhiều, vẫn là làm bài tập quan trọng hơn.

Liên tục làm bài đến một giờ trưa, Tạ Liễu Liễu đã làm xong bài thi toán và hóa học. Cô hơi đóng bụng, định đến phòng bếp tìm chút gì ăn.

Nhưng mà hình như mẹ đã nói qua rồi, trong nhà không có gì cả, chỉ có tủ lạnh còn dư lại hai miếng bánh ngọt củ cải ăn tối hôm qua và sữa chua. Cô bốc một miếng cho vào trong miệng, lại tìm tới tìm lui ở chỗ khác, nhưng vẫn không có gì để ăn nữa.

Tuy bánh củ cải ngon, nhưng không đỡ đói chút nào.

Tạ Liễu Liễu uống thêm một ly sữa chua nhưng không có bất kỳ cảm giác chắc bụng nào.

Cô lo lắng đi đi lại lại quá nhiều làm tiêu hao thể lực, buổi chiều không có tinh thần đọc sách nên nằm xuống giường ngủ trưa một lát.

Không biết có phải do buổi sáng thức dậy quá sớm hay không, mà Tạ Liễn Liễn vừa nằm đã ngủ rất say.

Mở mắt ra lần nữa đã là ban đêm.

Ánh chiều tà bao phủ ngoài cửa sổ, những đám mây trắng từ từ chìm xuống. Đồng hồ báo thức trên giường hiện 5:10 PM.

Lúc này, hai miếng bánh củ cải mà Tạ Liễn Liễn ăn đã sớm tiêu hóa hết, cô đói đến toàn thân mềm nhũn ra.

Cha mẹ vẫn chưa về, cô định đi xuống siêu thị dưới lầu mua ít đồ.

Cố gắng chống đỡ đi rửa mặt, Tạ Liễn Liễn thay giày ra cửa. Cũng may siêu thị dưới lầu rất gần, người hôm nay cũng không nhiều nên cô thẳng tiến đến khu ăn vặt.

Tạ Liễn Liễn cầm một gói bánh quy và một gói snack tôm, khi đi ra kệ hàng cô có đi ngang qua quầy kẹo trái cây đang giảm giá ở bên cạnh, bèn cầm hai hộp kẹo trái cây hương dâu tây.

Đi đến quầy thu ngân chờ tính tiền.

Tổng cộng 32.5.

Cô đang định trả tiền thì nghe thấy thu ngân phía đối diện đột nhiên hỏi câu: “Trên người cậu không mang theo tiền lẻ sao?”

Tạ Liễn Liễn nghe thấy tiếng bèn nhìn lại, thì bất gặp trước quầy thu ngân là Hạc Lâm đứng chỉnh tề ở đó.

Tóc đen, áo T-shirt, khoan khoái và gọn gàng trước sau như một.

Anh lật tìm bóp tiền một lần, nói không có. Nhân viên thu ngân liền đến quầy hàng bên cạnh đổi tiền lẻ, chu đáo tìm giúp anh.

Tạ Liễn Liễn trông thấy anh ngoài bỏ bóp tiền vào túi, còn có một hộp thuốc lá vỏ màu trắng.

Hạc Lâm cũng nhìn thấy cô, ánh mắt chuyển sang dừng lại trên người cô, nhếch miệng mỉm cười với cô.

Tạ Liễn Liễn lập tức cúi đầu, giả vờ không nhìn thấy, trả tiền xong liền cầm lấy đồ của mình đi ra ngoài.

Hạc Lâm bị cô không đếm xỉa tới, ngơ ngác một lát, bèn cất bước đi theo sau lưng cô.

Dọc theo đường đi, Tạ Liễn Liễn cũng không quay đầu lại nói với anh nửa câu.

Cô đi ở phía trước, Hạc Lâm ở phía sau cô.

Nhưng mà chân của Hạc Lâm dài hơn cô nhiều, cô đi hai ba bước, thì anh mới chậm chạp đi chuyển một bước.

Mất thấy phía trước chính là cổng tầng nhà, cô gái vẫn vờ như không thấy anh. Hạc Lâm bước ra mấy bước nhanh chóng đến bên người cô, một tay nhét vào trong túi, khom người xuống nói: “Mẹ cậu bảo cậu buổi trưa đến nhà tổ ăn cơm, tại sao cậu không tới?”

Tạ Liễn Liễn không trả lời, tiếp tục đi đường của mình.

Hạc Lâm không dừng lại, tiếp tục đuổi theo, “Cậu ăn những thứ này có thể no bụng sao?” Anh nhìn đồ ăn vặt mà cô mua, nói: “Buổi trưa tổ có làm cơm chiên, không ăn hết, cậu có muốn ăn chút gì không?”

Tạ Liễn Liễn: “Không cần.”

Hạc Lâm khẽ nâng lông mày, cuối cùng khẳng định có gì đó là lạ.

Anh dừng lại hỏi, “Cậu đang tức giận?”

Tạ Liễn Liễn không trả lời.

“Tại sao?” Hạc Lâm hiếu kỳ, đưa tay sờ lông mày tỏ vẻ không hiểu. Rõ ràng buổi sáng còn tốt mà, vừa đến chiều thì lại đột nhiên trở mặt. Anh hỏi: “Là tớ chọc giận cậu chuyện gì, hay là buổi sáng bắt cậu học quá nhiều từ đơn?”

Anh không nhắc tới chuyện này thì còn tốt, vừa nhắc tới, Tạ Liễu Liễu liền sa sầm mặt.

Giống như whipped cream khuấy đảo trong lòng ngực, nghi vấn ở trong lòng cứ cồn cào khó chịu.

Tạ Liễu Liễu dừng bước chân, quay đầu lại nhìn anh, không đầu không đuôi nói: “Cậu thi tiếng anh được 130 điểm.”

Hạc Lâm đứng lại.

Tạ Liễu Liễu: “Kỹ năng nghe của cậu cũng rất tốt.”

Ít nhất vào lúc cô đọc bài vấp, anh cũng không nghe lầm bất cứ từ đơn nào.

Anh nói muốn học bổ túc là để luyện kỹ năng nghe của mình, nhưng từ đầu đến cuối đều do anh dạy từ đơn cho cô.

Tạ Liễu Liễu vạch trần: “Vốn dĩ cậu không cần tớ đến giúp cậu bổ túc tiếng anh.”

Sau đó, cô nhìn vào đôi mắt anh, hỏi rất rõ ràng.

“Vậy tại sao cậu phải giúp tớ?”

Hạc Lâm khựng lại, ánh mắt lóe lên.

(*) Bánh ngọt củ cải

Tập tin gửi kèm:

6. Chương 6: Kẹo Bông Gòn

Ánh mắt anh hơi do dự, sau đó lại không biến sắc quay đi.

Trước đôi mắt sáng rực của cô gái, tròng mắt trắng đen rõ ràng xoay tròn nhìn anh. Đôi môi đỏ mọng mím chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc.

Dường như chỉ cần hôm nay anh nói ra một đáp án sai trái, thì cô sẽ không để anh đến gần cô nữa.

Hạc Lâm không khỏi nhớ tới lần gặp nhau ở thang máy.

Cô cũng cảnh giác như thế này, không chút khách khí ngăn anh ở trước cửa thang máy.

Giống như một con mèo nhỏ tỏ ra khí thế.

Thật ra đây không phải là lần đầu tiên Hạc Lâm trông thấy cô.

Khi đó bọn họ vừa mới mua căn nhà này, đồ đạc còn chưa chuyển đến. Bởi vì lúc trước anh đánh nhau bị cho thôi học ở trường trọng điểm của tỉnh, sau khi chuyển trường thì tìm nhà rất gấp gáp, cho nên phải để người ta trang hoàng lại căn nhà này cho tốt, nhờ vào đủ loại nguyên nhân trái với điều khoản của chủ cũ, bọn họ mới thuận lợi ký xong hợp đồng, lập tức có thể vào ở.

Lần đó mẹ của Hạc Lâm làm thêm giờ nên cuối tuần anh một mình khuân đồ qua.

Sau khi thu dọn phòng khách và phòng ngủ xong, thì ở ngoài cửa chống một đồng hồ không cần nữa.

Hạc Lâm đẩy cửa ra định xuống lầu vứt rác, không biết là do hiệu quả cách âm của căn phòng không tốt, hay là căn nhà đối diện đã quên đóng cửa, mà vừa đi vào hành lang, anh mơ hồ nghe thấy một giọng nói trong trẻo.

“Mẹ, kẹo dừa con đặt ở trên tủ đâu rồi ạ?”

Là một cô gái nói chuyện.

Giọng điệu nhẹ nhàng, mang theo một chút hoang mang không biết tại sao, trong trẻo vang lên.

Dường như toàn bộ hành lang đều bị giọng nói này thấp sáng.

Tiếp theo là một người phụ nữ trung niên nói tiếp: “Sao mẹ biết chứ, có phải tụi con lén ăn hết rồi không?”

Mẹ đã nói với con rồi, ăn nhiều kẹo không tốt đâu, còn không bằng uống nhiều sữa vào, có thể cao lên.”

Cô gái không trả lời, trên sàn nhà lát gạch đá vang lên tiếng bước chân lẹp xẹp nói cho anh biết rằng, cô còn đang tìm kẹo.

Một lát sau, có lẽ là không tìm được. Cô đi đến cạnh cửa, không đồng tình nói thầm: “Con có uống sữa thì cũng chẳng cao lên đâu.”

Hạc Lâm đang đứng thẳng người, nhìn con số thang máy đang từ từ tăng lên.

“Con nói gì đấy?” Người phụ nữ được cô gái gọi là mẹ hỏi.

Cô gái nói không có gì, sau đó trốn tránh: “Con trở về phòng làm bài tập đây.”

“Đợi chút.” Mẹ của cô gọi cô lại, nghe giọng nói giống như truyền ra từ phòng bếp, “Giáo viên của tụi con đề nghị con tham gia trại hè tiếng anh, tại sao con không nói với mẹ một tiếng mà đã từ chối liền rồi?”

Bước chân của cô gái dừng lại, không nhìn thấy vẻ mặt.

Qua rất lâu, cô mới nói: “Trại hè đó phải đi tận 45 ngày, mỗi ngày đều phải làm bài tập. Con có thời gian như thế, không bằng làm thêm hai bài thi toán và hóa học, nâng điểm số hóa học và toán lên. Dù sao giáo viên tiếng anh đã nói rồi, tiếng anh của con không cứu được.”

“Con...”

Hình như người phụ nữ trung niên hơi tức giận, “Sao con vẫn còn nhớ câu này chứ!”

“Con cảm thấy thầy ấy nói rất đúng.” Cô gái nói, giọng nói không nghe ra là vui vẻ hay là tinh thần sa sút, cứ chậm đều, “Nếu không tại sao con cố gắng học như thế, nhưng một chút tiến bộ cũng không có.”

...

Những câu kể tiếp, Hạc Lâm không nghe thấy nữa.

Thang máy tới, anh bước vào xuống lầu một.

Hạc Lâm nghĩ đây nhất định là một cô gái có tinh thần rất sa sút. Nghe cô nói chuyện đều không cảm thấy được vẻ tích cực và nhiệt huyết đối với cuộc sống, phờ phạc ỉu xìu, yên ổn với hiện tại. Có lẽ bạn có đứng trước mặt cô, thì cô cũng lười nâng mắt lên nhìn bạn một cái.

Không biết sau này có chung sống được với nhau không.

Đương nhiên đây chỉ là một câu chuyện nhỏ, anh sẽ không để ở trong lòng.

Chẳng qua là đêm đó Hạc Lâm thu dọn đồ đạc xong, khi chuẩn bị rời khỏi thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Anh ra khỏi tiểu khu thì cần phải đi qua một con mèo có cái bụng tròn xoe nằm ngang trên đường.

Con mèo đang mang thai, con người sắc bén, tư thái ngạo mạn, bình thản ung dung liếc nhìn đám người lui tới.

Người xung quanh cũng đã quen với việc này, đi qua bên người nó, chỉ có Hạc Lâm mất tự nhiên ngừng lại.

Có lẽ sẽ không có ai biết, một chàng trai cao 1m85 lại sợ mèo.

Nhưng Hạc Lâm chính là như vậy.

Chắc là hồi nhỏ bị mèo hoang cào làm bị thương nên để lại ám ảnh, cho nên bây giờ anh nhìn thấy động vật nhỏ có móng sắc dài này, đều có một loại ám ảnh phản xạ có điều kiện.

Hạc Lâm dừng ở trên con đường kia thật lâu, không có ai đi lên đuổi con mèo đó đi, cũng không ai phát hiện anh không nhúc nhích.

Cho đến khi chạng vạng, mặt trời sắp lặn xuống núi.

Thì có một cô gái bước ra từ bên đường, đứng trước mặt con mèo, thắc mắc nói: “Sao mày lại chạy đến đây thế? Không phải đã nói chờ tao ở dưới lầu rồi sao?”

Hình như con mèo cũng quen biết cô, thân thiết khẽ liếm trên mu bàn tay cô.

Cô nhẹ nhàng cười, “Được rồi được rồi, tao dẫn mày đi ăn chút gì đó.” Nói xong, móc ra một đồng đồ linh tinh từ trong túi, xức xích, đổ hộp cho mèo, kẹo mút, khó trách hai cái túi căng phồng lên. Cô ngồi xổm trước mặt con mèo, nhần nại nói: “Sau khi mày ăn xong thì ngoan ngoãn rời đi, đừng đi cửa chính, nếu không bị bảo vệ tiểu khu trông thấy, thì sẽ không khách khí với mày đâu.”

Con mèo meo một tiếng.

Cô nói: “Không khách khí đấy.”

Giọng nói mềm mại, giống như kẹo bông gòn xõa tung, quần quanh nhau hóa thành những sợi tơ ngọt ngào.

Vừa quen thuộc vừa nhẹ nhàng, Hạc Lâm vừa mới nghe qua cách đây không lâu.

Khác với dáng vẻ ủ rũ lúc ở nhà, cả người cô như được con mèo tô điểm thêm sức sống.

Cô gái mặc áo tay dài rộng thùng thình, bao trùm thân thể khéo léo. Sợi tóc mềm mại rủ xuống trên bả vai, làn da trắng ngời lộ ra ngoài. Sống mũi ngạo nghễ ưỡn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, không phải là đặc biệt xinh đẹp, nhưng vừa nhìn đã cảm thấy rất thoải mái.

Giống như cô gái chưa nẩy nở. dienDDannLEeeQuyynDonn~@

Nhưng khi bị con mèo nhẹ nhàng cào, cô cong mắt lên, đột ngột mỉm cười.

Nụ cười giống như làn sương tan đi buổi chiều tối chạng vạng, thấp sáng lên khắp nơi.

Lần đầu tiên Hạc Lâm nhìn thấy một cô gái cười đẹp như thế.

Đôi mắt cong lên, vừa thỏa mãn vừa bên lên, tựa như ngôi sao tỏa sáng khắp bầu trời, chói mắt đến huyền diệu.

Cuối cùng thì cô cũng trông thấy anh, ôm lấy con mèo tránh né sang một bên, ngoan ngoãn nhường đường cho anh.

Khi đó trên đầu Hạc Lâm mang mũ lưỡi trai, vành nón ép tới cúi đầu, điềm tĩnh bước qua bên người cô.

Không biết tại sao, một câu “cảm ơn” cũng đã quên nói.

Kết quả chính là, lần gặp mặt kế tiếp,

Cô căn bản không nhớ anh.

*

Bây giờ, cô gái này đứng trước mặt anh, hỏi anh tại sao giúp cô học tiếng anh.

Hạc Lâm không được tự nhiên sờ chân mày, cổ tay trái ngăn trở tầm mắt anh. Tồn thời gian thật lâu, cuối cùng nghĩ ra một cái cớ: “Bởi vì... mẹ của cậu từng nói sẽ đăng ký cho cậu học một lớp bổ túc tiếng anh, mẹ

tớ thì bảo tớ đăng ký cùng với cậu. Học kỳ sau tớ có một cuộc thi toán, không có thời gian, nếu như cậu học giỏi tiếng anh, thì không cần tham gia lớp bổ túc nữa, tớ cũng có thể chuyên tâm chuẩn bị thi đấu rồi.”

Khi mẹ con Hạc gia chuyển vào, nhà họ Tạ giúp bọn họ rất nhiều.

Mẹ Hạc vì để cảm ơn họ, quả thật có nói chuyện Hạc Lâm giúp Tạ Liễu Liễu cùng nhau học thêm.

Hơn nữa mẹ của Tạ Liễu Liễu cũng không phải là người hay giấu chuyện, nói cho mẹ Hạc Lâm biết chuyện này, Tạ Liễu Liễu hoàn toàn không bất ngờ.

Cho nên Tạ Liễu Liễu không hề nghi ngờ gì, hạ giọng hỏi: “Thật sao?”

Hạc Lâm nhẹ nhàng khụ một tiếng, nói: “Thật.”

7. Chương 7

Lần đầu tiên Tạ Liễu Liễu phát hiện con trai cũng có thể nấu ăn ngon như thế.

Bình thường trong nhà đều do mẹ cô xuống bếp, mặc dù thỉnh thoảng cha cô có giúp đỡ, nhưng tài nấu nướng thật sự không dám khen tặng. Mấy anh họ, em họ nhà cô cũng đều không đụng tới việc bếp núc. Cho nên khi Hạc Lâm bung chén cơm chiên lên, cô vô thức ngồi thẳng người.

Nhưng màu sắc của cơm chiên ở trước mắt rất đẹp, mùi thơm xông vào mũi, mỗi hạt cơm đều được bọc trong lớp lòng đỏ trứng mềm xốp, phối hợp với đậu nành và rau cải xanh tươi, có thể nói là khá làm người ta muốn động đũa.

Hạc Lâm thấy cô không nhúc nhích, nhếch miệng hỏi: “Sao vậy? Còn đang lo lắng tớ có mưu đồ quấy rối, bỏ thuốc ở bên trong sao?”

Tạ Liễu Liễu liền vội vàng lắc đầu.

Đương nhiên... không phải vậy, cô chỉ hơi bị khiếp sợ thôi.

Bây giờ có rất ít người biết tự nấu cơm, cô chỉ biết tự nấu cháo hay mì ăn liền thôi.

Buổi sáng mẹ cô bảo đến nhà Hạc Lâm ăn cơm, cô vốn dĩ không ôm chút hy vọng gì.

Không nghĩ tới - -

Tạ Liễu Liễu múc một thìa cho vào trong miệng.

Quả thật ngon như lúc vừa mới nhìn thấy vậy.

Cô yên lặng ăn vài miếng, ngẩng đầu nhìn thấy Hạc Lâm đứng đối diện cầm ly nước, không chớp mắt nhìn mình. Khẽ ho khan vài tiếng, hỏi: “Trong nhà cậu chỉ có một mình cậu thôi sao? Cậu thường tự nấu cơm à?”

Hạc Lâm gật đầu, ừ một tiếng.

Tạ Liễu Liễu hỏi: “Cha cậu đâu?” Cô không nhìn thấy dấu vết nào của nam chủ nhân trong nhà này.

Nụ cười bên môi Hạc Lâm khẽ ngưng lại, biểu cảm lạnh nhạt, nét mặt cứng lại.

Anh nói: “Ông ấy đi rất lâu rồi.”

Tạ Liễu Liễu hiểu rõ ý của câu này. Ngón tay nắm chặt cán thìa, trong mắt toát ra vẻ áy náy, không biết làm sao nuốt trôi một ngụm cơm trong miệng này.

Một hồi lâu, cuối cùng cô cũng nuốt xuống nói:

“Thực xin lỗi.”

Nhưng Hạc Lâm không quan tâm đến, người dựa vào bàn ăn, cong môi nói sang chuyện khác: “Ăn ngon không?”

Tạ Liễu Liễu ra sức gật đầu.

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Hạc Lâm nói, nếu như bây giờ có thể, anh nhất định sẽ duỗi tay sờ đầu cô. Xem ra cô còn cần được an ủi hơn cả anh, giống như người bị vạch trần vết sẹo kia không phải là anh, mà là cô. “Mẹ tớ vừa gọi điện thoại về, nói bà và mẹ của cậu có thể bây giờ mới về đến nhà.”

Bây giờ mới 5 giờ 50, còn khoảng 1 tiếng nữa thì hai người mới trở về.

Tạ Liễu Liễu khẽ ồ một tiếng.

Không biết là ý thức được bản thân mình nói sai, hay là thật sự rất đói bụng, trong thời gian kể tiếp, Tạ Liễu Liễu cũng không mở miệng nói chuyện.

Hạc Lâm ở phòng khách xem DVD. Sau khi cô ăn xong thì chủ động bưng bát đĩa đến phòng bếp rửa.

Hạc Lâm đạo: “Không cần dọn đâu, đặt ở đó đi để tớ rửa là được rồi.”

Nhưng Tạ Liễu Liễu không nghe thấy.

Nhà anh và nhà của Tạ Liễu Liễu có kết cấu hoàn toàn tương phản nhau, phòng khách đối diện với phòng ăn, đi qua quầy bar chính là phòng bếp. Bên trong là phòng ngủ và phòng sách.

Tạ Liễu Liễu ngựa quen đường cũ, đợi đến lúc Hạc Lâm đi tới thì cô đã thoải mái rửa xong đĩa và chén.

Chỉ là tủ đựng bát nhà Hạc Lâm hơi cao, Tạ Liễu Liễu nhón chân lên rất lâu, nhưng cũng không đủ với tới cạnh quầy tủ.

Hạc Lâm đứng bên cửa nhẹ nhàng cười, giúp cô mở cửa tủ bát ra, duỗi tay nhận lấy bát đĩa từ trong tay cô, hỏi: “Cậu ở nhà cũng làm việc nhà giống thế sao?” Ý của anh là chỉ cô tay chân vụng về.

“À không.” Tạ Liễu Liễu thở phào một cái, thần nhiên nói. Từ trước đến giờ, công việc nhà đều do cha cô tranh làm, nhưng cô lại hỏi, “Không phải tay cậu bị thương đấy chứ?”

Hạc Lâm chợt khựng người lại, cánh tay đang nâng giữa không trung cứng đờ.

Anh cúi đầu nhìn cô, “Sao cậu biết?”

Tạ Liễu Liễu nói: “Lúc này cậu xới cơm hay cầm đĩa đều dùng tay trái, mặc dù đặc biệt đeo bao cổ tay, nhưng trong tiềm thức vẫn bảo vệ cổ tay phải của mình.” Nói xong, cô ngẩng đầu lên, chân thành hỏi: “Cậu bị thương có nghiêm trọng không?”

Trong khoảnh khắc này, Hạc Lâm không biết nên mở miệng như thế nào.

Cô gái ở trước mặt có đôi mắt đen lầy, giọng nói mang theo sự quan tâm.

Rõ ràng là những thứ kia đều là chi tiết nhỏ, nhưng cô lại có thể nhạy cảm nắm bắt được.

Từ trước đến giờ anh chưa từng nói lý do mang bao cổ tay với bất kỳ ai.

Cũng cho rằng mình che giấu cực kỳ tốt.

Tim Hạc Lâm đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu, đôi mắt rũ xuống, khẽ cười:

“Không nghiêm trọng lắm đâu.”

Vậy thì tốt rồi.

Tạ Liễu Liễu gần như không hề nghi ngờ, cũng không hỏi nhiều. Sau khi giúp anh dọn dẹp đồ đạc xong liền đi đến cửa trước nói lời tạm biệt.

Hạc Lâm tiễn cô ra ngoài cửa. Cô về đến nhà, mới phản ứng được đồ ăn vặt và kẹo mình mua đều để quên ở nhà kế bên.

Bỏ đi... Tạ Liễu Liễu nghĩ.

Coi như là tặng quà đáp lễ cho anh vậy.

*

Ngày hôm sau, Tạ Liễu Liễu vẫn thức dậy rất sớm, cùng Hạc Lâm xuống lầu luyện tập tiếng Anh.

Nếu Hạc Lâm đã giải thích rõ nguyên nhân với cô, cũng bộc bạch khó xử, thì cô cũng không nói không nữa. Hơn nữa tiếng anh của cô tốt, đối với ai cũng không có điểm xấu.

Vì vậy sẽ trông thấy một cô gái năng sách vở nghiêm túc, chăm chỉ học bài ở vườn hoa dưới tiểu khu.

Bên cạnh cô là một nam sinh cao lớn chạy bộ vòng quanh vườn hoa, khi cô tạm ngừng lại thì anh sẽ thỉnh thoảng mở miệng nhắc nhở đôi câu.

Giọng nói trong veo, như con suối vỗ vào vách đá.

Ánh nắng vào buổi sáng sớm chiếu lên người bọn họ, lờ mờ như đang ở trong sương mù.

Ngay cả ánh mắt của người lớn đi làm bước ngang qua cũng không nhận được mang về bụi ngùi.

...

Cuối tuần cứ như thế trôi qua, rất nhanh đã đến thứ hai.

Lần này Tạ Liễu Liễu rất may mắn, không còn lần là sợ không đợi được xe bus nữa.

Khi cô tới trường, lại phá lệ đến sớm nhất.

Không có một bóng người ở trong lớp, cô chờ một lát, mới có người lần lượt đi vào. Phần lớn đều là do chủ nhật không làm bài tập nên đến lớp sớm để bổ sung bài tập.

Mặc dù khi đổi lớp, Tạ Liễu Liễu vẫn là lớp trưởng, nhưng đã sớm coi việc làm này như không thấy gì, mở một mắt nhắm một mắt.

Tiết đầu tiên vào buổi sáng là tiếng anh, giáo viên tiếng anh là một người phụ nữ hơn 50 tuổi.

Trước kia Tạ Liễu Liễu cảm thấy cô ấy giảng bài buồn tẻ nhàm chán, nghe vài phút liền bắt đầu thất thần. Nhưng hôm nay lại ngồi chỉnh tề nghiêm túc, ghi nhớ, chép bài, nghe giảng vô cùng nghiêm túc.

Những ngữ pháp thoát nhìn không có đầu mối kia hình như cũng thay đổi, không còn đáng ghét đến như thế.

Sau khi lớp tiếng anh kết thúc, tiết kế tiếp là ngữ văn, toán và sinh học.

Một buổi sáng rất nhanh đã kết thúc, Tạ Liễu Liễu cùng nữ sinh chung lớp đến căn tin ăn cơm, rồi trở lại phòng học nghỉ ngơi.

Cửa sổ trong phòng học đóng chặt, máy điều hòa cũng bật rất thấp.

Trường học của bọn họ quản không nghiêm lắm, tùy tiện dùng công cụ truyền thông, thường xuyên có nam sinh lấy bật video vào buổi trưa.

Hôm nay cậu ta bật một bộ phim kinh dị, âm thanh quỷ dị kết hợp với hoàn cảnh âm u, Tạ Liễu Liễu không kiên trì được bao lâu thì đã cầm ly nước ra ngoài phòng học.

Bên ngoài phòng học, Lam Thiếu Khâm đang dựa vào lan can nói chuyện cùng với một nam sinh khác.

Trông thấy cô đến, mặt giãn ra cười nói: “Tiểu ve sâu.”

Tạ Liễu Liễu khẽ gật đầu, đứng ở bên kia.

Lam Thiếu Khâm hỏi: “Sao cậu không ở trong phòng học, phim có hay không?”

Tạ Liễn Liễn nói: “Tớ không thích.” Sau đó hỏi cậu, “Cậu thì sao? Tại sao cũng ra đây?”

Cậu gãi tóc, tươi cười tà khí: “Tớ ghét bên trong quá ngột ngạt, nên đi ra hít thở không khí.”

Thật sự là hít thở thông khí sao? Tạ Liễn Liễn nhìn tàn tro màu trắng rơi xuống trên đầu ngón tay cậu, không nói gì.

Không biết tại sao nhớ tới ngày đó ở siêu thị tiểu khu, Hạc Lâm mua một hộp thuốc lá.

Là anh tự hút? Hay là mua giúp cho người khác?

Tạ Liễn Liễn không rõ lắm.

Vào lúc cô đang ngẩn người, Lam Thiếu Khâm cất bước đi đến bên cạnh cô, nghiêng người hỏi: “Tiểu ve sầu, cuối tuần này cha cậu và cha tớ gặp gỡ nhau, cầu xin cậu có thể nói giúp tớ vài câu khen ngợi ở trên bàn cơm không?”

Tạ Liễn Liễn nghiêng đầu nhìn cậu, hỏi: “Cậu lại làm cái gì rồi?”

Cậu chỉ mái tóc, dáng vẻ vô lại, “Còn không phải bởi vì cái này sao, chủ nhiệm lớp đi méc với cha tớ rồi. Cha tớ cảnh cáo sẽ đánh tớ, còn trừ không ít tiền tiêu vặt của tớ.”

Tạ Liễn Liễn nghe vậy, lúc này mới phát hiện chẳng biết tóc của cậu lại nhuộm thành màu xám bạc vào lúc nào.

Màu bạc hà lúc đầu đã biến mất không chút dấu vết, mà thay vào đó là màu bạc cực nhạt, gần như trong suốt dưới ánh mặt trời.

... Khó trách cha cậu muốn đánh cậu.

Cha của Lam Thiếu Khâm và cha của Tạ Liễn Liễn là bạn thời cấp hai, sau này một người nhập ngũ, một người làm thương nhân, nhưng quan hệ lại rất thân thiết, vẫn là bạn tốt nhiều năm.

Cho nên từ nhỏ Tạ Liễn Liễn và Lam Thiếu Khâm đã quen biết nhau, từ tiểu học, cấp hai và cấp ba, bọn họ đều học cùng một trường.

Chỉ là lên cấp ba mới bắt đầu học chung lớp.

Tạ Liễu Liễu rất dễ nói chuyện, không nghĩ ngợi nhiều bèn đồng ý.

Lam Thiếu Khâm cực kỳ vui vẻ, duỗi tay xoa đầu cô nói: “Tiểu ve sầu của tớ là tốt nhất.”

Tạ Liễu Liễu khom lưng tránh né, nhưng vẫn không thoát được, bị cậu mạnh mẽ xoa đầu.

“Này...”

Tạ Liễu Liễu tức giận, đang định phản kháng thì thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Ở cửa sau của lớp kế bên, liền trông thấy Hạc Lâm đang đứng thẳng ở đó, dựa người vào khung cửa, đôi mắt màu nâu sẫm lảng lạng nhìn bọn họ.

8. Chương 8: Người Gì Mà Đẹp Thế Này

Tạ Liễu Liễu ngớ ra, động tác ngăn Lam Thiếu Khâm cũng dừng lại.

Nhưng Lam Thiếu Khâm vẫn tự nhiên không biết gì, tiếp tục thân thiết nói: “Tiểu ve sầu, học mặt cuối tuần này xong thì cậu đến thư viện cùng với tớ nhé, tớ có mấy câu hỏi về môn toán...”

“Tớ...”

Tạ Liễu Liễu muốn từ chối, nâng mắt nhìn thấy Hạc Lâm đi tới bên này.

Anh bước rất rộng, nên chỉ đi vài bước thì đã đến bên cạnh Tạ Liễu Liễu. Vóc người thẳng tắp, còn cao hơn mấy cm so với Lam Thiếu Khâm.

Tạ Liễu Liễu nhất định phải ngửa đầu mới có thể nhìn anh.

Anh cụp mắt xuống, trong tay cầm một túi giấy màu vàng nhạt, có thể trông thấy một túi đồ đủ màu sắc trong đó, hình như là đồ ăn vặt ngày hôm qua cô bỏ quên ở nhà anh.

Hạc Lâm đưa túi giấy tới trước mặt cô nói: “Buổi sáng mẹ tớ có gọt trái cây, bảo tớ đưa cho cậu, nhưng cậu đi học sớm quá, nên không kịp.” Anh nói: “Bên trong còn có đồ cậu bỏ quên ở nhà tớ, đưa cho cậu này.”

Tạ Liễu Liễu duỗi tay nhận lấy, quả nhiên bên trong là bánh bích quy và snack tôm cô mua, phía dưới là

một hộp cơm trong suốt, có dâu tây và xoài được gọt chỉnh tề, xếp thành một tầng trông rất tỉ mỉ.

Tạ Liễu Liễu kinh ngạc, có hơi thụ sủng nhược kinh. Ôm lấy túi giấy, chân thành nói với Hạc Lâm: “Thay tớ cảm ơn dì Hạc nhé.”

Nhưng lúc này, Hạc Lâm lại không mở miệng trả lời cô.

Mà lại nói: “Tự cậu nói với dì ấy đi.”

Tạ Liễu Liễu không rõ chuyện gì.

Lam Thiếu Khâm bị gạt sang một bên, không thể không khẽ lùi về sau hai bước. Nhìn nam sinh cao gầy trước mặt, cậu hỏi: “Cậu là ai? Tại sao thân với tiểu ve sầu thế này?”

Đừng trách cậu tại sao đột nhiên hỏi như thế này. Bình thường Tạ Liễu Liễu chơi cùng với nam sinh cũng không nhiều lắm, nhưng người này vừa xuất hiện liền trở thành đề tài trọng tâm thân mật như vậy.

Cái gì mà bỏ quên ở nhà? Cái gì mà trái cây chứ?

Hạc Lâm chỉ khẽ nâng mắt nhìn cậu, ung dung tự tại, vừa giống như bình thường vừa giống như phản đối nói một cậu: “Chúng tôi ở chung một chỗ.”

Lam Thiếu Khâm: “...”

Cái gì?

Mất thấy Lam Thiếu Khâm sắp hiểu lầm, Tạ Liễu Liễu gấp rút giải thích: “Tụi tớ ở cùng một tầng lầu, cậu ấy là hàng xóm của tớ.”

Dù là như thế, cũng không khiến trong lòng Lam Thiếu Khâm thoải mái chút nào.

Cậu đến nhà Tạ Liễu Liễu mấy lần nên biết đối diện nhà cô không có người ở. Bây giờ không chỉ có người vào ở, mà còn là bạn cùng trường cùng tuổi.

Cảm giác này...

Khó có thể hình dung được.

Tạ Liễu Liễu không quan tâm tới tâm tình của Lam Thiếu Khâm, mà chỉ nhìn vào bên trong túi giấy. Cô cúi đầu tìm thật nhanh, thắc mắc nói: “Sao kẹo dâu của tớ chỉ còn lại một hộp vậy?” Cô nhớ rõ mình mua hai hộp mà.

Cũng không phải đặc biệt dễ bụng, chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi.

Hạc Lâm đứng ở trước mặt cô, nghe vậy đầu lưỡi khẽ quét quanh quai hàm, đột nhiên cười một tiếng, thẳng thắn nói: “Tớ ăn đấy.”

Tạ Liễu Liễu ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nói: “Xem như là phí ăn cơm chiên của cậu ngày hôm qua đi.”

Đương nhiên Tạ Liễu Liễu không thể nói không được, ngược lại còn đưa một hộp khác cho anh, “Được rồi, vậy cậu còn muốn ăn không?”

Hạc Lâm lại lắc đầu, vẻ mặt hơi nghiêm túc, nói: “Một bữa cơm một hộp kẹo, giữ lại lần sau đưa cho tớ tiếp.”

Tạ Liễu Liễu không phát hiện ý nghĩ sâu xa trong lời nói của anh, trừng to hai mắt.

Lam Thiếu Khâm nhìn thấy hết toàn bộ quá trình: “...”

Cậu cảm thấy không ổn chút nào.

*

Buổi tối Tạ Liễu Liễu ở lại ký túc xá.

Trường học của bọn họ có quy định ở lại rất nghiêm ngặt, thứ hai đến thứ sáu nhất định phải ở trường học. Cho nên dù có cách nhà rất gần, cũng không thể tự mình ra khỏi cổng trường.

Ở chung với Tạ Liễu Liễu là mấy nữ sinh cùng lớp, đều là người trước kia không quen biết.

Mọi người ở chung với nhau sau nửa tháng thì từ từ quen thuộc.

Hôm nay, Tạ Liễu Liễu tắm rửa xong, đang ngồi trước bàn học tác phẩm văn cổ vì ngày mai tiết ngữ văn sẽ kiểm tra, Trần Du Vi ở bên cạnh giường nhô đầu ra, tháo tai nghe xuống, tò mò hỏi: “Liều Liễu, cậu quen Hạc Lâm bên lớp trọng điểm tự nhiên sao?”

Cảnh Hạc Lâm và cô đứng ngoài hành lang nói chuyện vào ngày hôm nay đã bị các bạn học trông thấy.

Đầu Tạ Liễu Liễu đang học thuộc bài khẽ ngưng lại, rất nhanh điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, nói: “Ừm, mọi người đều là bạn với nhau.”

Không trả lời thẳng, cũng không trực tiếp phủ nhận.

Cũng may tâm tư của Trần Du Vi không có ở đây, mà say mê nói: “Cậu ấy cao quá, tớ nhìn thử đoán chừng cậu ấy cao hơn tất cả nam sinh lớp chúng ta đây.”

Tạ Liễu Liễu không trả lời. DienDannLeeQuyODnn~@

Nhưng Diệp Điền Điền ở giường đối diện nói tiếp: “Lam Thiếu Khâm cũng cao mà.”

Trần Du Vi không nghĩ như vậy, “Lam Thiếu Khâm cao 1m80, còn cậu ấy chắc là 1m85. Hơn nữa trông cũng dễ nhìn, không phải là loại đẹp thanh tú gì đâu nha, mà là kiểu sáng rực như ánh mặt trời.”

Không đợi Diệp Điền Điền mở miệng, cô ấy lại nói: “Hơn nữa cậu ấy học cũng giỏi. Đứng nhất lớp trọng điểm, chao ôi, nghe nói cao hơn người thứ nhì chừng ba mươi mấy điểm.”

“ ... ”

Diệp Điền Điền cố ý tranh luận vì Lam Thiếu Khâm, bắt đắc dĩ phải ngậm miệng lại.

Lam Thiếu Khâm cũng đứng nhất, đáng tiếc là ngược từ dưới lên.

Hai nữ sinh tán gẫu về nam sinh, không bao giờ biết mệt mỏi.

Cho dù quan niệm của các cô ấy khác nhau, nhưng cũng không ngăn được sự nhiệt tình thảo luận. Khi hai người họ cãi cọ nhau xem Hạc Lâm hay Lam Thiếu Khâm đẹp trai hơn, thì một nữ sinh ở giường khác đột nhiên nói: “Các cậu đừng để bề ngoài lừa gạt.”

Trần Du Vi và Diệp Điền Điền cùng nhau nhìn lại, “A Ngọc, cậu có ý gì vậy?”

Nữ sinh tên là Giang Ngọc nhô đầu ra hỏi: “Các cậu biết tại sao Hạc Lâm phải chuyển trường không?”

Trần Du Vi và Diệp Điền Điền cùng lắc đầu.

Sau đó, Giang Ngọc liền nói những lời mà Từ Niệm từng nói với Tạ Liễu Liễu, cái gì mà đánh nhau, cái gì mà bị người trong trường khuyên nghỉ học, tất cả đều có chứng cứ.

Tạ Liễu Liễu vốn dĩ không để những chuyện này ở trong lòng, nam sinh cũng biết đánh nhau, là người thì cũng sẽ phạm sai lầm. Mà loại sai lầm này biểu hiện ở trên người một học sinh xuất sắc liền trở nên phá lệ.

Nhưng mà, Giang Ngọc lại nói: "... Cậu ấy đánh gãy xương sườn và cánh tay của người ta, anh họ tớ ở trường trung học trọng điểm tỉnh nói, lúc đó máu đầy đất. Nam sinh kia nằm trong bệnh viện mấy tháng, bây giờ vẫn chưa xuống giường..."

Trần Du Vi và Diệp Điền Điền khiếp sợ, "Trời ạ..."

"Cho nên chuyện này ồn ào rất lớn, nhân viên nhà trường không có cách nào, mới đuổi học cậu ấy." Giang Ngọc nói rõ ràng, tổng kết: "Các cậu đừng nghĩ cậu ấy là người tốt lành gì."

...

Tạ Liễu Liễu vô thức nhấn bút máy trong tay, ngẩng đầu nhìn mặt tường loang lổ.

Vừa mới học thuộc bài văn rất khó khăn, thì dường như bỗng chốc lại quên mất.

*

Buổi chiều ngày hôm sau, tiết cuối cùng là tiết thể dục.

Vốn dĩ tiết này là của giáo viên ngữ văn, nhưng giáo viên ngữ văn có việc riêng, nên sau này đổi thành tiết thể dục, bọn họ đứng lúc cùng học chung với lớp trọng điểm tự nhiên ở bên cạnh.

Thầy thể dục dẫn bọn họ làm vận động nóng người xong, thì sắp xếp hoạt động tự do cho họ.

Có bạn học đi đến phòng dụng cụ lấy bóng chuyền, cầu lông hay bóng rổ, vân vân, Tạ Liễu Liễu lại tìm một chỗ ngồi xem các bạn chơi đùa.

Cũng không phải Tạ Liễu Liễu không có hứng thú với mấy thứ này, mà chỉ là tế bào vận động của cô quá kém... Đi thôi cũng khiến cho người ta thêm phiền toái.

Dần dà, cô không thích thể thao nữa.

Chỗ cô ngồi đối diện với sân bóng rổ, hình như chỗ đó đang tiến hành trận đấu bóng rổ.

Nam sinh bên lớp cô và bên lớp trọng điểm tự nhiên cùng chơi bóng rổ, cảnh tượng rất náo nhiệt, xung quanh còn có các nữ sinh lớp khác.

Có lẽ là trận đấu vừa mới bắt đầu, hai bên vẫn chưa ghi điểm số.

Một nam sinh đang dẫn bóng, nhắm về phía sân bãi của đối phương, đang định chuyền cho đồng đội. Liền thấy một bóng dáng chặn lại giữa chừng, duỗi thẳng cánh tay ung dung chặn bóng của đối phương, cơ thể thoáng vụt qua, nghiêng mình dẫn bóng, một động tác tuyệt đẹp ném bóng ra sau đối phương.

Anh chuyền bóng cho đồng đội, đồng đội nhảy lên, ném về phía vòng rổ.

Vào bóng!

Đây là tỉ số đầu tiên của trận đấu, nam sinh lớp trọng điểm tự nhiên lập tức tinh thần phấn chấn.

Nam sinh vừa mới ném vào rổ vỗ bả vai Hạc Lâm, không biết nói điều gì với Hạc Lâm. Có lẽ là khen anh lúc này chuyền bóng rất tốt. Hạc Lâm giãn lông mày, khẽ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, thoải mái thừa nhận.

Trong khoảnh khắc đó, ánh nắng trên đỉnh đầu đều ảm đạm, tiếng ồn ào xung quanh đều ngưng đọng lại.

Anh đang cười, rạng rỡ lóa mắt, vạn vật thay đổi.

Tại sao có người lại đẹp như vậy.

Tạ Liễu Liễu yên lặng nghĩ.

Nhất định anh không giống như những người kia nói.

Nhất định trong đó có hiểu lầm.

Khi Tạ Liễu Liễu đang chống cằm nhìn chằm chằm Hạc Lâm đến xuất thần, thì dường như Hạc Lâm phát hiện ra, chuyển con ngươi nhìn sang bên này.

Ánh mắt dừng ở trên người cô, hình như anh ngẩn ra. Sau đó nụ cười càng thêm rõ ràng, dựng thẳng ngón cái và ngón giữa ngang huyệt thái dương, khẽ ra hiệu với cô.

9. Chương 9: Chú Mèo Nhỏ

Dường như con tim bị điều gì đó khẽ chạm vào.

Rớt nửa nhịp.

Tạ Liễu Liễu cúi người xuống, nhẹ nhàng che lỗ tai lại.

Hình như nơi đó có một cảm giác rất ngọt ngào, mỗi một cái chạm đều truyền đến tiếng vang trùng trùng điệp điệp.

Tay cô chạm vào gò má, chỉ cảm thấy xúc cảm nóng hổi.

Nhất định là do hôm nay thời tiết nóng bức, có lẽ là do làm động tác khởi động quá nhanh, nên cô mới có cảm giác không bình thường thế này.

Cô gái yên lặng cuộn người ngồi trước bậc thang, lấy đôi tay gầy mảnh che đi lỗ tai, cúi đầu xuống. Đồng phục màu lam trên người sạch sẽ tươi mát, mặc dù đây là quần áo số nhỏ nhất, nhưng cũng có vẻ hơi rộng rãi. Một đoàn nho nhỏ, làn da trắng sáng như tuyết lộ ra ngoài, nhìn từ đằng xa giống như một con mèo nhỏ trắng tinh mềm mại.

Hình ảnh đó rơi vào mắt Hạc Lâm, khi anh quay đầu nhìn về phía cô thì cô lập tức cúi đầu.

Lúc này anh cười rất dọa người sao?

Hạc Lâm không khỏi nghĩ.

Một đồng đội đi qua vỗ vào bả vai anh, hỏi: “Hạc tổng, nhìn cái gì vậy? Người bên kia sắp dẫn bóng xông tới phía dưới vòng rào của chúng ta rồi.”

Lúc này Hạc Lâm mới thu hồi tầm mắt, nở nụ cười với đối phương, tiếp tục lao vào trận đấu.

...

Thời gian tiếp theo, Tạ Liễu Liễu cũng không dám tiếp tục nhìn chằm chằm Hạc Lâm chơi bóng nữa.

Cô đến sân bóng chuyền tìm nữ sinh trong lớp cùng chơi bóng, tuy đánh không tốt, nhưng cô sẽ không có phản ứng như lúc này nữa. Mai cho đến khi sắp tan học, mấy nữ sinh đến căn tin mua nước, lúc này đi đến nơi tập hợp của lớp.

Trận đấu bóng rổ giữa lớp (1) và lớp trọng điểm tự nhiên còn chưa kết thúc, ở phía xa có thể nhìn thấy bảng tỉ số 68:41 ở bên cạnh.

Lớp bọn họ được 41 điểm.

Thầy thể dục không quản những nam sinh chơi bóng kia, huyết còi báo hiệu tan học rồi tự mình trở về phòng làm việc.

Đúng lúc bên kia đã tới 1 phút cuối cùng, một nam sinh nhảy lên ném bóng.

70:41, nam sinh lớp bọn họ bị đè bẹp.

Trận đấu kết thúc, mấy bạn nam bên lớp trọng điểm tự nhiên đi xuống từ trên sân bóng, nói cười nhộn nhịp, xem ra tâm tình không tệ.

Bên cạnh sân bóng có một cô gái trang điểm tinh xảo đi lên trước, cầm chai nước đưa cho Hạc Lâm ở phía sau nhóm người. Không biết đã nói gì với Hạc Lâm, mà chỉ thấy Hạc Lâm ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Nữ sinh đỏ mặt, trực tiếp nhét nước vào trong lòng anh.

Nam sinh xung quanh ồn ào, Hạc Lâm cúi đầu khẽ cười, sau đó kéo một nam sinh gần anh nhất qua, lấy áo lau mồ hôi bước xuống sân bóng.

Nam sinh cười to, nói: “Hạc tổng, như vậy không tốt lắm đâu!”

Hạc Lâm nói: “Bảo cậu trả lại cho người ta, không phải bảo cậu uống đâu, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Nam sinh kia hùng hổ nói vài câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy trả nước lại cho nữ sinh kia.

Sắc mặt nữ sinh lúng túng, không nói gì cả.

Vốn dĩ chuyện đến đây xem như kết thúc, nhưng Hạc Lâm ngẩng đầu nhìn thấy Tạ Liễu Liễu cách đó không xa, chân khẽ nhấc lên, bước tới về phía cô.

Tạ Liễu Liễu ngó ra.

Không đợi cô phản ứng kịp, Hạc Lâm đã đứng bên cạnh cô, hỏi thẳng vào vấn đề: “Tại sao lúc này lại bỏ đi?”

Tạ Liễu Liễu lúng ta lúng túng, “Cái gì?”

“Chỗ đó.” Anh chỉ chỗ Tạ Liễu Liễu vừa rồi ngồi, nói: “Vốn dĩ cậu đang ở chỗ đó xem bóng rổ, nhưng sau đó không xem nữa. Là vì tớ đánh không tốt, hay là cậu nhìn không tới?”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Đương nhiên không phải vậy.

Anh đánh tốt bao nhiêu, ngay cả người ngoài như cô cũng nhìn ra được.

Sao anh lại nghĩ như thế chứ?

Tạ Liễu Liễu không thể để anh biết nguyên nhân thật sự khiến mình rời đi, tùy tiện bịa một lời nói dối: “Không phải... Lúc này bạn tớ gọi tớ, tụi tớ cùng đi mua nước.”

Hạc Lâm nghe vậy, cúi đầu nhìn chai nước khoáng Di Bảo cô ôm trong ngực.

Chai nước kia đã được mở ra, chỉ uống vài ngụm nhỏ.

Tạ Liễu Liễu thấy anh nhìn chăm chăm, nghĩ rằng anh đang khát nước, dù sao lúc này anh còn chưa uống nước, lại ra nhiều mồ hôi như vậy, nên cô giơ chai nước lên, có ý tốt hỏi: “Cậu muốn uống sao?”

Tạ Liễu Liễu biết anh sẽ không nhận lấy.

Bởi vì lúc này anh còn từ chối nữ sinh kia, hơn nữa mình vừa mới uống qua chai nước này.

Cho nên hỏi như vậy, chỉ là không muốn làm cho bầu không khí quá lúng túng.

Không nghĩ tới Hạc Lâm khẽ nghiêng đầu, chân mày tuấn tú giãn ra, lại không hề nghĩ ngợi trả lời một câu:

“Muốn chứ.”

“...”

Tạ Liễu Liễu:??

Sao lại không giống trong suy nghĩ thế...

Mặc dù như vậy, nhưng đã nói thì không thể rút lại. Tạ Liễu Liễu đấu tranh rất lâu, vẫn đưa nước cho anh, cũng cẩn thận nhắc nhở: "... Tổ đã uống rồi đấy."

Hạc Lâm giống như không nghe thấy, vặn mở nắp chai, ngửa cổ lên đổ nước vào miệng. Mồ hôi trên trán anh trượt xuống từ chiếc cằm kiên nghị đến cái cổ thon dài, pha lẫn với mùi mồ hôi sau khi vận động, có một làn hơi nóng chột ủa đến.

Tạ Liễu Liễu nghĩ tới chai nước mà mình vừa mới uống qua.

Không biết rõ tại sao,

Lỗ tai giấu sau lọn tóc lại nóng lên.

*

Cũng may một tuần chỉ có một tiết thể dục.

Mấy ngày kế tiếp, tất cả mọi người đều trong giai đoạn học hành cao độ, không ai có thời gian nghĩ đến chuyện khác. Chủ nhật, Tạ Liễu Liễu theo ba mẹ trở về quê thăm bà ngoại, cũng không gặp lại Hạc Lâm.

Buổi sáng thứ hai, Tạ Liễu Liễu đến trường như thường lệ.

Trước cổng có hai học sinh trong hội đứng kiểm tra, lần này không gặp nam sinh lần trước trêu chọc Hạc Lâm, mà đổi thành một nam một nữ khác.

Nữ sinh đứng ở bên phải ăn mặc chỉnh tề, mái tóc dài hơi xoăn, khi Tạ Liễu Liễu đi qua, đột nhiên cô bị ngăn lại nói: "Bạn này, quy định trường chúng ta không cho phép tự ý sửa đồng phục."

Tạ Liễu Liễu dừng lại, kỳ quái liếc nhìn cô ấy nói: "Tổ không có sửa đồng phục."

Nữ sinh nói: "Đồng phục của cậu quá nhỏ, vừa nhìn là biết không đạt chuẩn."

Tim Tạ Liễu Liễu đập mạnh và loạn nhịp. Khung xương của cô nhỏ nhắn xinh xắn, đồng phục lại lớn, số đo bình thường mặc lên người căn bản không hợp.

Lúc trước trường học phát cho cô hai đồng phục có số nhỏ nhất, làm cô trông giống như một cái túi đón gió, vừa rộng lại vừa ngốc.

Sau này, mẹ Tạ Liễu Liễu hết cách, mới giúp cô sửa hai bộ đồng phục ngắn lên một chút. Rồi mới miễn cưỡng vừa người.

Trước kia Tạ Liễu Liễu vẫn mặc như thế đến trường, căn bản không có việc gì, dù sao trong trường có quá nhiều người tự ý thay đổi đồng phục nên quần không nổi. Hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, cô ấy cứ khẳng khái ngăn cản cô.

Tạ Liễu Liễu muốn giải thích: “Tớ chỉ cắt ngắn lên một chút, không có sửa...”

Đáng tiếc là nữ sinh trong hội học sinh không chịu nghe, nhất định đòi trừ điểm cô.

Chủ nhiệm lớp của Tạ Liễu Liễu vẫn là Trần Khải Đông lúc trước, đặc biệt quan tâm đến danh dự của lớp. Nếu như thầy ấy biết chuyện này, nhất định sẽ đối xử như nhau, trừng phạt nghiêm khắc với cô.

Trong lúc Tạ Liễu Liễu đang phiền não, đột nhiên nghe thấy tiếng thắng xe đạp quen thuộc đằng sau lưng, ngay sau đó chính là giọng nói của Hạc Lâm.

“Sao thế?”

Tạ Liễu Liễu quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt trong suốt sẫm màu của Hạc Lâm.

Anh cũng vừa mới đến trường, trên người mặc áo khoác thu đông màu xanh đậm, giọng nói khàn khàn trầm thấp. Không biết có phải do bị cảm hay không mà sắc mặt không tốt lắm, nhưng vẫn nhìn cô chăm chú như cũ.

Đôi chân dài chống trên mặt đất, bóng của anh bao phủ toàn bộ cô.

Tạ Liễu Liễu kể lại chuyện vừa mới xảy ra cho anh nghe.

Anh nghe xong, gần như không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ hơi chau mày lại. Sau đó cởi áo khoác đồng phục trên người xuống choàng vào trên người Tạ Liễu Liễu, khẽ cúi người xuống, kéo khóa áo khoác rộng rãi thật kín kể từ dưới lên trên cho cô. Anh đứng dậy, nhìn nữ sinh trong hội kia, thấp giọng hỏi:

“Như thế đạt yêu cầu chưa?”

10. Chương 10: Bị Sốt

Đi vào cổng trường, Tạ Liễu Liễu mới thò tay ra từ trong cổ áo.

Đồng phục trên người dài đến gối, áo khoác rộng rãi bao lấy cơ thể gầy teo giống như đang giương cánh buồm, mang theo nhiệt độ cơ thể trên người Hạc Lâm.

Bây giờ cô vẫn còn nhớ vẻ mặt của nữ sinh kia, mắt trừng to, hai má ửng đỏ, giống như kinh ngạc nhìn Hạc Lâm bao nhiêu, thì không tình nguyện bấy nhiêu.

Khoảnh khắc Hạc Lâm mặc áo khoác lên người cô, nữ sinh kia cắn chặt răng.

Cảnh đó làm cô có cảm giác quen thuộc.

Tạ Liễu Liễu nghĩ thật lâu, mới nhớ tới cô ấy chính là nữ sinh hồi tuần trước đưa nước cho Hạc Lâm nhưng Hạc Lâm không nhận.

Cho dù không cam lòng, cô ấy cũng không thể nói không được.

Bởi vì đều là đồng phục, mà Hạc Lâm không sửa gì cả.

Cho nên nữ sinh kia mặt đen lại, vẫn để bọn họ đi vào.

Hạc Lâm đẩy xe đạp về phía nhà xe, Tạ Liễu Liễu đuổi theo, muốn cởi đồng phục trên người xuống trả lại cho anh, “Cảm ơn...”

Hạc Lâm tìm thấy chỗ trống, gạt chân chống xuống. Dường như đoán được cô đang định nói gì, anh quay đầu lại thấp giọng nói: “Không cần trả cho tớ, cậu cứ mặc đỡ đi.”

Tạ Liễu Liễu ngẩn ra.

Anh tiếp tục: “Một hồi còn có thể dục giữa giờ, hội học sinh cũng sẽ kiểm tra. Cậu mặc đi, tránh bọn họ lại trừ điểm cậu.”

“Nhưng mà...”

Tạ Liễu Liễu nhìn sắc mặt anh tái nhợt, một câu quan tâm bị nghẹn ở cổ họng.

- - Có phải cậu ngã bệnh rồi không?

Thời tiết vào lúc này rất nóng nực, mùa hè thường nóng không chịu nổi, căn bản không có người sẽ mặc áo tay dài đến trường học.

Hơn nữa sắc mặt anh tái nhợt, hốc mắt ửng đỏ, vừa nhìn liền biết là bị cảm không nhẹ.

Bây giờ đưa áo khoác cho cô, thật sự không có việc gì sao?

Tạ Liễu Liễu còn muốn hỏi, nhưng bên cạnh đã có người gọi tên Hạc Lâm trước cô. Hạc Lâm quay đầu lại đáp một tiếng, thấp giọng chào tạm biệt với Tạ Liễu Liễu, cất bước đi về phía bên kia.

Tạ Liễu Liễu đứng yên nhìn bóng lưng anh, khựng lại thật lâu, rồi cuộc ngón tay đặt trên khóa kéo vẫn buông xuống.

*

Bởi vì mặc áo khoác không hợp với dáng người, nên khi học thể dục vào tiết thứ hai, Tạ Liễu Liễu đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

Cô cuộn tay áo lên, lộ ra cổ tay thon dài.

Khóa kéo được kéo lên cao, đường vai tuốt ở trên khuỷu tay, không gian trước người rất nhiều làm cô trông khác lạ.

Khó trách nữ sinh đứng phía sau cô nói cô không giống đang tập thể dục, mà giống như đang thả điều.

Tạ Liễu Liễu: “...”

Tập xong thể dục buổi sáng, tất cả lớp học lần lượt trở về phòng học.

Diệp Điền Điền đi bên cạnh Tạ Liễu Liễu, kéo cánh tay cô hỏi: “Liễu Liễu, sao đồng phục của cậu lớn thế? Không phải của Lam Thiếu Khâm chứ?”

Quan hệ giữa Tạ Liễu Liễu và Lam Thiếu Khâm rất tốt, đây là chuyện mà sau một tuần đối lớp mọi người mới hay biết.

Cũng không phải biểu hiện của bọn họ quá thân mật, chỉ là Lam Thiếu Khâm không quan tâm lắm đến tất cả nữ sinh khác, chỉ riêng với Tạ Liễu Liễu là nói gì nghe nấy.

Các bạn đại diện môn đều không thu được bài tập của cậu, nhưng chỉ cần Tạ Liễu Liễu ra mặt, nhất định cậu sẽ ngoan ngoãn nộp tập.

Mà ngay cả biệt danh “tiểu ve sầu” đặt riêng cho Tạ Liễu Liễu cũng do cậu mà ra.

Không trách được Diệp Điền Điền dám trêu chọc thế này.

Tạ Liễu Liễu chỉ lắc đầu, nói không phải.

Diệp Điền Điền lại hỏi đó là ai, nhưng Tạ Liễu Liễu không nói gì cả.

Sau đó Diệp Điền Điền cũng không truy hỏi nữa.

Khi đến chỗ quẹo cầu thang, Tạ Liễu Liễu vô thức quay đầu nhìn phía sau.

Phía sau lớp bọn họ là lớp của Hạc Lâm, mấy bạn nam sinh đang chen lấn đi ở hàng cuối cùng. Không biết đang nói chuyện thú vị gì đó mà phá lên cười.

Trong nhóm người đó không có Hạc Lâm, chỉ có hai ba nam sinh bình thường hay chơi bóng cùng với Hạc Lâm.

Các nam sinh cũng trông thấy cô, có lẽ nhớ chuyện Hạc Lâm từng uống nước khoáng của cô, nên nhón nháo ngẩng đầu nháy mắt với cô.

Nụ cười ái muội, trong lòng hai bên đều biết rõ.

Tạ Liễu Liễu bị dọa lập tức thu hồi ánh mắt, nhanh chóng bước hai bước lên bậc thang, không dám nhìn nữa.

Trở về trong lớp, tiết thứ ba là môn hóa.

Giáo viên hóa chuẩn bị làm một tiết thí nghiệm, sau khi tất cả mọi người trả lời xong bài kiểm tra, giáo viên bảo Tạ Liễu Liễu thu lại, đưa đến phòng làm việc của cô giáo.

Tạ Liễu Liễu nghe lời làm theo, nộp xong bài kiểm tra, lúc trở về đúng lúc đi ngang qua lớp trọng điểm tự nhiên.

Lớp (0) đang học tiết toán, giáo viên toán đang đứng trên bục giảng đề hàm số.

Sau khi biết công thức hàm số $f(x)$ và xác định tên miền, trong đó sẽ có yêu cầu lấy giá trị giới hạn tìm ẩn số m . Tất cả mọi người ở dưới đều nghiêm túc lắng nghe, duy chỉ có chỗ ngồi gần cửa sổ thiếu đi một người.

Đó là chỗ ngồi của Hạc Lâm. Tạ Liễu Liễu thường xuyên trông thấy anh ngồi ở đó giảng bài cho người khác vào lúc tan học.

Bây giờ chỗ ngồi đó trống rỗng, cũng không thấy bóng dáng trong phòng học.

Tạ Liễn Liễn không khỏi cảm thấy kỳ quái, tập thể dục buổi sáng cũng không trông thấy anh, bây giờ cũng không có trong phòng học, vậy anh đi đâu rồi?

Tạ Liễn Liễn mang theo tâm tình nghi ngờ quay trở về phòng học của mình.

Tiết cuối cùng vào buổi sáng là ngữ văn, giáo viên ngữ văn bắt cho bọn họ xem một bộ phim tên là The Shawshank Redemption. Giáo viên yêu cầu bọn họ sau khi xem xong sẽ viết một đoạn văn phát biểu cảm nghĩ hơn 800 chữ. Bởi vì lúc trước Tạ Liễn Liễn đã từng xem qua cùng với em họ, nên lúc này không sao chuyên tâm được, mà mí mắt dần hạ xuống, nhìn ngẩn tởm phía trước người đến xuất thần.

Áo khoác mà Hạc Lâm đưa cho cô đã bị cô cởi ra, gấp rất chỉnh tề nhét vào trong ngăn tủ.

Cô nhớ đến tình trạng vào lúc sáng sớm của anh, có một chút lo lắng.

Không biết sức khỏe anh thế nào rồi?

Có phải bị cảm hay không?

Anh không ở phòng học, là vì bệnh quá nghiêm trọng sao?

...

Tạ Liễn Liễn càng nghĩ, càng cảm thấy không yên tâm. Đợi đến khi nhân vật chính trong phim bị bỏ tù, Tạ Liễn Liễn đứng dậy xin phép giáo viên, nói bụng mình không thoải mái, muốn đi toilet một chuyến.

Giáo viên hào phóng cho phép. Cô trực tiếp từ cửa sau lớp đi đến chỗ cửa sổ lớp bên cạnh.

Hạc Lâm vẫn chưa trở về.

Giáo viên còn đang giảng bài trên bục, nam sinh ngồi ở hàng cuối cùng cạnh cửa sổ nhìn thấy cô, có lẽ là hiếu kỳ, thỉnh thoảng dời tầm mắt sang trên người cô.

Sau khi liên tục nhìn bốn năm lần, cuối cùng nam sinh đó không nhịn được, khẽ thò đầu ra hỏi: “Cậu đến tìm Hạc ca à?”

Tạ Liễn Liễn còn nhớ rõ cậu. Sáng hôm nay tập thể dục xong, chính cậu là người cười lớn tiếng nhất về phía mình.

Cô không nói lời nào, nam sinh cũng không thấy lúng túng. Cười hì hì, tiếp tục lẩm bẩm nói: “Cậu tới không đúng lúc rồi, bây giờ Hạc ca không có trong phòng học.”

Tạ Liễu Liễu hỏi: “Vậy cậu ấy ở đâu rồi?”

Nam sinh bĩu môi, giọng nói hời hợt, “Phòng y tế đấy, phát sốt 38°C, cậu nói xem cậu ấy có thể đi đâu chứ?”

Tạ Liễu Liễu ngẩn người.

Cô biết sức khỏe anh đang không tốt, nhưng không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy.

Anh sốt cao như thế, tại sao còn cho cô mượn áo khoác của mình?

Có lẽ nam sinh kia cũng có ý nghĩ giống cô, biểu cảm trên mặt có ý sâu xa.

Tạ Liễu Liễu không định giải thích cùng cậu, nói một tiếng với cậu, liền chạy tới phòng y tế dưới lầu.

*

Phòng y tế nằm ở lầu hai khu tổng hợp, khi Tạ Liễu Liễu đến, cửa sổ đóng chặt, bên trong không có tiếng động nào.

Tạ Liễu Liễu gõ cửa, không có người trả lời.

Cô ở ngoài cửa chờ một lát, thấy cửa không khóa, mới đẩy cửa vào.

Bên trong yên lặng an tĩnh, đối diện cô là bàn chẩn đoán bệnh, trên bàn bày đủ loại dụng cụ và thuốc.

Không có giáo viên ở đây, toàn bộ phòng y tế chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ của cô.

Tạ Liễu Liễu tìm một vòng, không tìm thấy Hạc Lâm.

Đang đi vòng quanh, bỗng phía sau tấm rèm màu lam trước mặt vang lên tiếng ho khan trầm thấp. Cô dừng bước chân lại, đi vào bên trong.

Sau tấm rèm, quả thật có một người đang ngồi.

Hạc Lâm khoác một tay đỡ trên ghế, tựa đầu vào. Không gian chật hẹp không chứa nổi đôi chân dài của anh, anh tùy ý giẫm người ra trước. Tay kia cầm một ống chích trong veo, chai thuốc phía trên nhỏ giọt được phân nửa, còn đang tiến vào trong mạch máu của anh. Không biết anh ở chỗ này đã bao lâu, hít thở vững vàng, sắc mặt tốt hơn một chút so với lúc sáng.

Tạ Liễu Liễu thở phào nhẹ nhõm, yên lặng nhìn.

Vốn dĩ định cứ như thế rời đi, nhưng nhìn thấy điều hòa của phòng y tế hơi thấp. Lo lắng anh bị cảm còn chưa khỏe sẽ bệnh nặng hơn. Đúng lúc trên giường bệnh bên cạnh có đặt một tấm chăn lông mỏng manh, liền rón rén đi qua, lấy xuống đắp lên người anh.

Hạc Lâm rất cao, là chuyện mà cô vẫn luôn biết rõ.

Nhưng khi anh ngồi nhưng cũng không thấp hơn mình, chuyện này khiến người ta hơi khó chấp nhận được.

Tạ Liễu Liễu dè xuống cảm giác không cam tâm ở trong lòng xuống, đắp kín cho anh, vừa định thu tay lại, thì trông thấy lông mi Hạc Lâm khẽ run.

Cô sững sờ, quên cả nhúc nhích.

Hạc Lâm thông thả mở mắt ra, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn thẳng về cô. Rõ ràng là vừa mới tỉnh ngủ, mang theo một chút mộng lung cùng mù mịt không hiểu, nhưng ánh mắt lại trầm tĩnh, giọng nói khàn khàn, hỏi:

“Cậu đang làm gì thế?”

11. Chương 11: Rất Dễ Thương

Tạ Liễu Liễu phản xạ có điều kiện lui về sau một bước.

Không biết là do anh hỏi quá thẳng, hay là cô chột dạ, nên nhất thời không trả lời được.

“Lúc này tớ đến lớp tìm cậu, bạn của cậu nói cậu không có ở đó... Cậu ấy nói cậu ở trong phòng y tế dưới lầu...” Tạ Liễu Liễu úp úp mở mở nói.

Lúc này Hạc Lâm đã khá tỉnh táo, cúi đầu khẽ vuốt ấn đường.

Một lát sau, nhớ tới mục đích đến đây của cô, hỏi: “Tại sao cậu tìm tớ?”

Tạ Liễu Liễu: “Trả áo khoác lại cho cậu.”

Hạc Lâm ngược mắt lên lần nữa, ánh mắt rơi vào hai tay trống rỗng và chiếc áo mặc vào mùa thu trên người của cô. Bỗng nhiên anh nâng khóe miệng, khẽ cười một tiếng hỏi: “Áo khoác đâu?”

“ ... ”

Lúc này Tạ Liễu Liễu mới phát hiện mình đi rất gấp, nên đã quên mang theo áo của anh. Mà cô còn nói như đúng rồi vậy.

Lời nói dối của cô gái bị vạch trần, khuôn mặt khẽ ửng đỏ, xoay người đi ra ngoài, “Tớ trở về lấy đây...”

Chỉ là vừa mới nhúc nhích, cô liền bị người phía sau đột ngột nắm tay.

Hạc Lâm nhẹ nhàng nắm chặt, rồi lại buông ra rất nhanh. Anh khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa chân thành vừa chuyên tâm, ý cười bên miệng còn chưa tiêu tan, nhìn cô nói: “Khoan trở về đã, có thể rót giúp tớ ly nước không?”

Lúc này không có ai ở trong phòng y tế cả, cổ họng anh rất khát.

Vốn dĩ có thể nhịn, nhưng khi cô vừa tới, dường như tất cả những lời thỉnh cầu anh đều có thể nói ra khỏi miệng.

Cô gái khựng lại, xoay đầu lại nhìn anh.

Hạc Lâm chỉ ống tiêm ở bên cạnh, giải thích: “Tớ không tiện lắm.”

...

Được rồi, Tạ Liễu Liễu nhất thời không có lý do từ chối.

Ai bảo anh vì cô nên mới ngồi ở chỗ này chứ?

Tạ Liễu Liễu nghe xong liền đi rót nước, bưng trở về đưa cho anh.

Hạc Lâm duỗi tay nhận lấy, mở miệng nói cảm ơn.

Tạ Liễu Liễu lễ độ hỏi: “Còn có việc gì cần tớ giúp không?”

Vốn dĩ cô chỉ thuận miệng hỏi, cô còn phải trở về lớp học nữa. Tuy rằng xin giáo viên ngữ văn ra ngoài đi toilet, nhưng cũng không thể nán lại quá lâu. Cô định chuẩn bị rời đi, lại không ngờ tới Hạc Lâm sờ cằm, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

“Tiết thứ ba, thứ tư sáng hôm nay là môn toán, thầy toán sẽ giảng câu cuối cùng của bài thi tháng lần trước.” Anh nói, giọng điệu rõ ràng rành mạch, dường như việc đang đợi cô chính là vấn đề này. “Nghe nói câu đó còn có một cách giải khác.”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Quả nhiên, anh tiếp tục hỏi: “Lớp các cậu có giảng qua chưa?”

Lớp của Tạ Liễu Liễu không chỉ đã giảng qua, mà Tạ Liễu Liễu còn nhớ cách giải đó rất rõ ràng.

Trời sinh nào cô nhạy cảm với các con số, những đề bài mà thầy từng giảng qua cô đều sẽ không quên.

Cô không cần phải nói, Hạc Lâm đã nhìn ra đáp án từ trên mặt cô.

Khóe môi mảnh của cậu thiếu niên cong lên, tay sờ cằm bỏ xuống, nói: “Tớ chưa được nghe.” Anh hỏi cô, giọng nói dễ nghe từng chữ từng chữ truyền vào trong tai cô: “Có thể chỉ cho tớ không?”

*

Không phải là Tạ Liễu Liễu không muốn chỉ anh.

Chỉ là học sinh giỏi lớp anh nhiều như thế, anh không hỏi bọn họ, tại sao hết lần này tới lần khác muốn cô chỉ?

Tạ Liễu Liễu không nghĩ ra vấn đề này, cũng không tùy tiện đồng ý.

Cô yên lặng, đang suy nghĩ từ chối như thế nào, thì ngoài cửa phòng y tế đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Hừm, không phải là đánh bóng rổ thôi sao, còn đụng mạnh vào ông đây như thế...”

Cùng lúc đó, có một nam sinh khác khuyên giải, “Lam Thiếu, đừng mắng nữa, tôi thấy bọn họ cũng không phải cố ý.”

“Phối của ông đây bị bọn họ đụng vào cũng sắp lòi ra rồi, cậu nói bọn họ không có cố ý? Hừm...”

Hai nam sinh thao thao bất tuyệt nói chuyện đã đi tới trước cửa.

Không đợi người bên trong có bất kỳ phản ứng nào, cửa bỗng chốc bị đẩy ra!

Lam Thiếu Khâm cùng một nam sinh khác đi vào trong phòng y tế, nhìn một vòng, không thấy bóng dáng ai, không khỏi hỏi: “Sao không thấy ai hết vậy, giáo viên đâu?”

Nam sinh kia cũng cảm thấy kỳ quái, lơ mơ nói: “Lúc này cửa không có khóa, có phải giáo viên đã ra ngoài rồi hay không?” Cậu ta hỏi Lam Thiếu Khâm, “Lam Thiếu, chúng ta chờ ở đây sao?”

Lam Thiếu Khâm tùy ý lấy một chiếc ghế dựa ngồi xuống, người ngả đông ngả tây, duỗi tay ôm ngực nói: “Cậu xem thử có thuốc gì không? Có thể làm cho tớ lập tức khỏe mạnh như hổ.”

Nam sinh đáp lại một tiếng, nghiêm túc đi tìm.

...

Ở phía sau tấm rèm, lời mà Tạ Liễn Liễn muốn nói bị nghẹn ở họng.

Bọn họ ở trong góc chết của phòng, là nơi duy nhất bị ngăn cách, nếu như không cố gắng tìm kiếm, vốn dĩ sẽ không phát hiện ra chỗ này được.

Lúc này Tạ Liễn Liễn cũng bởi vì như vậy mà suýt chút nữa bỏ qua Hạc Lâm.

Nhưng tấm rèm không thể cách âm, một khi bọn họ phát ra chút thanh âm thì bên ngoài sẽ nghe rõ tường tận.

Tạ Liễn Liễn không biết rõ vì cái gì, mà không muốn để người khác biết cô ở riêng với Hạc Lâm.

Nhưng vào lúc này, dường như Hạc Lâm không nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, sắc mặt vẫn như cũ, hỏi lần nữa: “Có thể...”

Tạ Liễn Liễn lập tức không chút nghĩ ngợi, duỗi tay che miệng của anh.

Tim của cô đập rất nhanh, giống như có người chạy đuổi theo ở phía sau, một khắc cũng không ngừng.

Rõ ràng không có làm chuyện gì với Hạc Lâm, rõ ràng cô không cần có bất kỳ chột dạ nào, nhưng tâm tình lại căng thẳng một cách khó hiểu như thế.

Không muốn để người khác biết bọn họ cùng ở trong một không gian nhỏ, không muốn để người khác biết cô cố ý trốn học đi thăm anh... không muốn để người khác biết, cô để ý tới anh như thế.

Cũng may giọng nói của Hạc Lâm không lớn, mà tiếng động tìm kiếm ở bên ngoài quá lớn.

Nên Lam Thiếu Khâm và nam sinh kia đều không nghe thấy.

Cô gái khẽ thở phào nhẹ nhõm, bàn tay đặt trên miệng anh cũng nhẹ nhàng buông xuống.

Lòng ngón tay cô mềm mại, mang theo một chút hương ngọt tinh tế, giống như vị ô mai của loại kẹo trái cây mà cô hay ăn.

Bởi vì căng thẳng, thậm chí đã thấm một tầng mồ hôi mỏng.

Thật đáng yêu.

Hạc Lâm thu ánh mắt rồi khẽ cười, lại không bỏ qua vấn đề của mình, giương mắt lên, dùng giọng nói chỉ hai người bọn họ có thể nghe thấy: “Có thể chỉ cho tớ không?”

Vào lúc này, Tạ Liễu Liễu căn bản không có đường để từ chối.

Hai người bên ngoài còn chưa đi, cô không đồng ý, khó đảm bảo anh sẽ không tiếp tục hỏi tiếp.

Vì vậy chỉ có thể tùy tiện gạt đầu, nói một tiếng được.

*

May là Lam Thiếu Khâm và nam sinh kia không ở bên ngoài lâu. Bọn họ không đợi được giáo viên y tế, cầm thuốc xong tùy tiện đăng ký liền rời khỏi.

Tạ Liễu Liễu đi theo sau.

Không bao lâu, Hạc Lâm truyền thuốc xong, cũng rời khỏi phòng y tế.

...

Hết tiết tự học tối, Tạ Liễu Liễu đi đến bên lớp trọng điểm tự nhiên kế bên.

Học sinh lớp 10 không có chịu khó giống học sinh lớp 12, sau tiết tự học tối thì gần như không có ai tự nguyện ở lại.

Cả căn phòng vắng vẻ, chỉ có Hạc Lâm còn ngồi bên cửa sổ làm bài.

Tạ Liễu Liễu ngồi ở chỗ trước anh, xoay người, đưa bài thi tháng mà thầy toán giảng vào hôm nay ra, bắt đầu định giảng đề.

Hạc Lâm nhìn thấy cô, lấy tai nghe xuống làm ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Hạc Lâm thông minh hơn Tạ Liễu Liễu nhiều, những công thức phức tạp kia, vốn dĩ đối với anh là chuyện không thành vấn đề.

Tạ Liễu Liễu gục xuống bàn từng bước từng bước suy luận, chứng minh, bởi vì gặp trở ngại mà cả đề bài có vẻ khó hiểu lại không có chút thú vị. Nhưng Hạc Lâm lại không tốn chút sức nào, sau khi nói xong thì anh không chỉ hiểu ý, mà còn có thể “học một biết mười” rất nhanh.

... Điều này khiến Tạ Liễu Liễu rất không có cảm giác giỏi giang gì.

Tạ Liễu Liễu định giảng đề xong cho Hạc Lâm liền rời khỏi, kết quả bởi vì sự hiểu thắng, mà cô ở lại thảo luận cùng anh mấy đề toán.

Không phải không thừa nhận, Hạc Lâm có ý nghĩ xảo trá rất chuẩn. Mỗi lần đều dùng ít bước nhất để đạt được thứ mình muốn, dùng lời thỉnh cầu đơn giản nhất để có được đáp án chính xác.

Người bình thường căn bản không theo kịp ý nghĩ của anh, nhưng mỗi một bước của anh đều không sai, làm người khác không tìm ra chút sơ hở nào.

Khó trách người thế này có thể giữ vững thành tích đứng nhất trường.

Bởi vì, sự ưu tú này thật khiến người khác tức giận.

Tạ Liễu Liễu nghĩ.

Bất tri bất giác đã đến mười giờ rưỡi, cả sân trường đều vắng người.

Ký túc xá của Tạ Liễu Liễu ở phía sau sân thể dục, trước kia cô đều tự mình đi về. Nhưng hôm nay Hạc Lâm lại khẳng khái muốn đưa cô trở về, cô không từ chối được, đành phải đồng ý.

Hai người cùng nhau đi đến lầu dưới ký túc xá, Tạ Liễn Liễn lo lắng anh bị cảm còn chưa khỏi, sau khi nói chào tạm biệt xong, liền trở về ký túc xá trước.

Sau lưng không có tiếng động, Hạc Lâm đứng lặng im tại chỗ.

Tạ Liễn Liễn đi được một nửa, nhớ tới áo của Hạc Lâm còn đang trong cặp da của mình, vội vàng xoay người, muốn gọi anh lại:

“Hạc...”

Nhưng ở ngoài tòa nhà yên tĩnh, không thấy bóng dáng của Hạc Lâm đâu.

Chỉ có cách đó không xa, một dáng người gầy gò dựa vào thân cây.

Nam sinh mặc áo đồng phục bình thường, khoanh hai tay lại, thái độ tự tại.

Cậu ở nơi xa nhìn cô, ánh mắt không chuyển. Mái tóc màu trắng bạc dưới ánh trăng rửa tội, càng gây sự chú ý rõ hơn.

12. Chương 12: Mật Ngọt Mùa Đông

Nam sinh còn chưa đi đến bên cạnh thì Tạ Liễn Liễn đã nhận ra cậu là ai.

Dù sao đám nhuộm màu tóc khoa trương thế này trong trường, trừ Lam Thiếu Khâm ra thì không có người thứ hai.

Cậu tới đây làm gì?

Tạ Liễn Liễn nghi hoặc, chân bước về phía trước cũng dừng lại.

Lúc này trước lầu ký túc xá không có ai, xung quanh yên tĩnh, ánh trăng bao phủ. Làm tiếng bước chân loạng choạng của Lam Thiếu Khâm càng thêm rõ ràng.

Cậu từng bước đi về phía cô. Có lẽ là do đứng ở chỗ đó quá lâu, nên hai chân cứng đờ, thân hình hơi lảo đảo.

Cuối cùng cũng đến trước mặt cô, nhưng không nói câu nào.

Tạ Liễu Liễu bởi vì chuyện hôm nay nên trong lòng hơi chần chừ. Vì thế không đợi cậu mở miệng, liền chủ động hỏi: “Sao cậu còn chưa trở về ký túc xá? Tiết tự học tối hôm nay...”

Chỉ là nói còn chưa dứt lời, liền bị Lam Thiếu Khâm cắt ngang: “Tiểu ve sầu.”

Tạ Liễu Liễu ngẩng đầu.

Cậu nhìn vào mắt cô, đầu lông mày sâu thẳm, biểu cảm nghiêm túc, tựa như đã chuẩn bị chuyện ở trong lòng đã lâu, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Buổi trưa hôm nay có phải cậu đến phòng y tế không?”

Trong lòng Tạ Liễu Liễu chợt hồi hộp.

Lam Thiếu Khâm bực bội gãi tóc, nói: “Buổi trưa tớ đến phòng y tế, cậu và Hạc Lâm lớp (0) cũng ở bên trong đúng không?”

Không phải là nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Tạ Liễu Liễu kinh ngạc khê khép môi, nhưng không phủ nhận.

Sắc mặt Lam Thiếu Khâm càng thêm không tốt.

Thật ra chuyện này cậu vốn không hề biết.

Khi đó cậu và bạn mình rời khỏi phòng y tế, cũng không phát hiện ra bất kỳ khác thường nào. Sau đó chìa khóa của cậu rớt ở trong phòng, khi trở về tìm, đúng lúc cậu nhìn thấy Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm lần lượt đi ra khỏi cửa.

Nam sinh đi theo bước chân của cô gái, ánh mắt dừng vào nơi cô rời khỏi. Anh đi dạo trong sân vắng, biểu cảm dịu dàng, ngoài cô ra thì không nhìn những thứ khác.

Đương nhiên Lam Thiếu Khâm biết rõ ánh mắt kia thể hiện ý gì.

Cậu chỉ cần vừa nghĩ tới khi cậu ở bên ngoài tìm thuốc, Tạ Liễu Liễu và một nam sinh khác cùng lén ở một góc mà cậu không biết, thì ngực liền ầm ục khó chịu.

Giống như mật ngọt mà cậu tỉ mỉ niêm phong cất vào kho, còn chưa bóc mở ra, thì đã bị người khác liếm hết sạch sẽ.

Sao mà chịu thua được chứ?

Phản ứng của Lam Thiếu Khâm vẫn giống như bây giờ, nghiêng răng ken két, khoanh tay chịu trói.

“Quan hệ của các cậu rất tốt à?” Cậu hỏi Tạ Liễu Liễu.

Tạ Liễu Liễu nghiêm túc suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Không phải thế.”

Lam Thiếu Khâm: “Vậy tại sao lại ở riêng với cậu ấy trong phòng y tế?”

Tạ Liễu Liễu giải thích nói: “Sáng hôm nay tớ đến trường bị bắt đồng phục không hợp với quy định, học sinh trực ban muốn trừ điểm tớ, nên cậu ấy cho tớ mượn áo khoác đồng phục. Sau khi tan học tớ đi trả lại cho cậu ấy, nhưng bạn cậu ấy nói cậu ấy ở phòng y tế, hơn nữa sốt cao rất nghiêm trọng, nên tớ thuận tiện đi qua thăm cậu ấy một lát.”

Khi Tạ Liễu Liễu nói câu này, cúi đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm mũi chân.

Cô không có nói dối, nhưng cũng không có hoàn toàn nói thật.

Cô không phải vì trả áo khoác mới đi thăm Hạc Lâm, mà là lo lắng cho anh.

Đương nhiên nói những lời này với Lam Thiếu Khâm, chắc chắn cậu ấy sẽ suy nghĩ miên man.

Dù sao với Tạ Liễu Liễu, quan hệ giữa cô và Hạc Lâm quả thật không tính là rất tốt.

Anh chở cô đi học, giúp cô bổ túc tiếng anh, đưa áo khoác cho cô, những chuyện này đều do bọn họ là hàng xóm với nhau.

Hơn nữa mẹ của cô còn từng nhờ anh chăm sóc cô thật tốt.

Lam Thiếu Khâm nghe cô giải thích xong, sắc mặt hơi xoa dịu một chút, nhưng vẫn cảnh giác. “Vậy là tốt rồi, sau này cậu đừng có quá thân thiết với cậu ấy.”

Tạ Liễu Liễu chần chừ, “Tại sao?”

“Cậu có biết tại sao cậu ấy bị nghỉ học không?”

Tạ Liễu Liễu gật đầu. Từ ngày đầu tiên Hạc Lâm chuyển trường, Từ Niệm đã nói cho cô nghe.

Hướng chi lời đồn đãi thế này trong trường học khá nhiều. Điều làm Tạ Liễu Liễu không hiểu chính là, nữ

sinh nói anh không phải là người tốt tính thì bỏ đi, bởi vì anh từng gây chuyện đánh nhau. Mà Lam Thiếu Khâm đánh nhau như cơm bữa, tại sao cũng không cho cô đến gần anh?

Lam Thiếu Khâm rất nhanh giải thích nghi ngờ cho cô: “VẬY CẬU CÓ BIẾT TẠI SAO CẬU ẤY LẠI ĐÁNH NHAU KHÔNG?”

Tạ Liểu Liểu lắc đầu.

Lam Thiếu Khâm nhú mào, tựa như rất khó mở miệng.

Cuối cùng, cậu nói: “VÌ... một nữ sinh.”

*

Dường như một tuần này trôi qua rất dài.

Tạ Liểu Liểu làm xong một cuốn đề khó Ngũ Tam, năm bộ bài thi tổng hợp tự nhiên, thuộc hơn hai trăm từ đơn tiếng anh, nhưng vẫn cảm thấy thời gian này quá dư dả.

Cuối cùng đến thứ sáu, Từ Niệm mời cô đến tiệm trà sữa ở cổng trường nói chuyện phiếm.

Tạ Liểu Liểu đồng ý. Sau khi tan học, hai nữ sinh vừa ngồi xuống liền nói chuyện hơn một tiếng, 6:40, Tạ Liểu Liểu mới đi xe bus về nhà.

Trở về cổng tiểu khu đã là bảy giờ rưỡi tối.

Hoàng hôn buông xuống, sương mù tỏ khắp nơi.

Tạ Liểu Liểu mượn ánh đèn lờ mờ trên đỉnh đầu trở về tòa nhà A, chợt nghe phía sau có tiếng bánh xe quay vòng. Cô quay đầu nhìn, liền thấy Hạc Lâm đạp xe không xa không gần đi theo sau lưng cô, chân dài chống trên mặt đất đi với tốc độ chậm dần, không biết kể cả đi theo cô đã bao lâu rồi.

Bước chân Tạ Liểu Liểu dừng lại, nhìn thẳng anh.

Hạc Lâm bị phát hiện, không có một chút tự giác của người theo đuôi, dùng sức đạp bàn đạp đuổi theo, hỏi: “Sao cậu trở về muộn như thế?”

Tạ Liểu Liểu vốn không muốn trả lời, xoay người đi lên phía trước.

Nhưng tốc độ của cô sao có thể so với tốc độ xe đạp của Hạc Lâm, anh gần như không tốn nhiều sức, đã ung dung vượt qua cô, dùng thân xe chặn trước người cô.

“Tạ Liễu Liễu?”

Hạc Lâm cúi đầu gọi cô, âm cuối mang theo chút hoang mang.

Giống như trận gió ulla vào trong tai, cứ ù ù bao quanh ngăn cô lại.

Tạ Liễu Liễu vô thức nhếch môi, rốt cuộc vẫn trả lời câu hỏi của anh: “Ờ... ờ đi chơi với bạn một lát.”

Hạc Lâm gật đầu, có ý tốt dặn dò: “Gần đây ở bên ngoài không an toàn, về nhà sớm một chút.”

Nói xong, nhớ tới mình cũng vừa mới trở về, chỉ chỉ bịch xộp trước tay lái nói: “Ờ đi mua cá.”

Tạ Liễu Liễu không muốn biết anh đi đâu, chỉ muốn về nhà sớm một chút.

Nhưng lúc này Hạc Lâm lại nói: “Đúng rồi...”

Tại Tạ Liễu Liễu tê rần, lo lắng nếu nghe tiếp nữa thì cô sẽ đầu hàng trước, nên nắm chặt dây đeo cặp da vội vàng nói một câu “Ờ còn phải đi siêu thị mua đồ”, liền xoay người chạy khỏi nơi này.

Để lại Hạc Lâm đứng yên tại chỗ, nặng nề nhìn bóng lưng cô.

*

Tạ Liễu Liễu ở lại siêu thị thật lâu, cho đến khi biết Hạc Lâm đã lên lầu mới trở về.

Trong nhà cô yên tĩnh không người, phòng khách tối đen như mực, Tạ Liễu Liễu tìm thấy một tờ giấy mẹ Tạ để lại, trên đó viết bà cùng cha Tạ đến tham gia hôn lễ con trai của đồng nghiệp, khoảng chừng mười giờ tối mới trở về, bảo Tạ Liễu Liễu tự đi mua chút gì đó ăn.

Tạ Liễu Liễu vừa mới đi lên từ dưới lầu, lúc này cũng không muốn đi xuống lầu nữa lắm.

Cô bỏ cặp da xuống, thay đồng phục, mang dép chuẩn bị đến tủ lạnh tìm chút gì ăn. Nhưng tủ lạnh chỉ có trái cây và một ít chén canh xương. Tạ Liễu Liễu bưng chén canh ra, định hâm nóng lên, cứ như vậy trôi qua đêm nay.

Nhưng mà vừa đi vào phòng bếp, lại nghe thấy mùi thơm xào rau truyền đến từ cách vách.

Mùi cá tươi thơm ngon, làm người khác muốn ăn.

Lúc này Tạ Liễn Liễn mới nhớ tới câu nói cuối cùng lúc nãy của Hạc Lâm, khi đó cô không chú ý nghe, bây giờ nghĩ lại hẳn là - -

Có muốn đến nhà tớ ăn cơm tối không?

Tạ Liễn Liễn còn không kịp hồi hận thì chuông cửa đã bị ấn vang lên.

13. Chương 13

Tạ Liễn Liễn kè vào mắt mèo nhìn ra bên ngoài, Hạc Lâm mặc áo T shirt thoải mái đứng thẳng ở cửa.

Anh cao lớn, ống kính cửa chỉ có thể phản chiếu được bờ vai vững vàng và độ cong của chiếc cằm lưu loát, không thấy rõ được toàn diện.

Vốn dĩ Tạ Liễn Liễn không muốn để ý tới, giả bộ mình không có ở đây. Nhưng tiếng chuông ngoài cửa vẫn kiên nhẫn vang lên.

Một tiếng rồi một tiếng. Cô không còn cách nào, đành phải mở cửa.

Vóc người thon dài của Hạc Lâm đột nhiên xuất hiện trước mặt, che khuất ngọn đèn vàng lơ mờ chiếu trên hành lang.

Tạ Liễn Liễn ngẩng đầu lên nhìn anh, còn chưa kịp nói chuyện, anh đã không mời mà tới rảo bước tiến vào cửa, quét mắt nhìn phòng bếp một vòng, hỏi: “Cậu ăn cơm tối với gì vậy?”

Tạ Liễn Liễn: “...”

Không cần phải nói Tạ Liễn Liễn cũng biết rõ, chắc chắn là khi cha mẹ đi đã đến nhờ người nhà Hạc Lâm, nhờ họ buổi tối “thu nhận” cô một bữa cơm. Nếu không thì Hạc Lâm không thể nào biết tối nay cô không có cơm ăn.

Nhưng lúc này Tạ Liễn Liễn không muốn nhận sự giúp đỡ của Hạc Lâm lắm. Dối lòng nói: “Tớ không có đói bụng, trong nhà còn dư lại chút canh xương...”

Cô nói xong, Hạc Lâm khẽ nghiêng đầu, ấn đường nhíu lại, hỏi: “Cậu có đang đun gì trong bếp không?”

Nhờ anh nhắc nhở, Tạ Liễu Liễu mới nhớ mình còn đang hâm nóng canh xương ở trong nồi, còn chưa tắt lửa.

Cô đẩy Hạc Lâm chạy vào phòng bếp, nhón chân lên mở nắp nồi, kết quả nhìn thấy nước canh bên trong đã cạn sạch, chỉ còn lại củ từ bị nấu quá chín đến mềm dẻo và xương thịt.

Tạ Liễu Liễu trề môi, cho dù có bình tĩnh thì cũng không nhịn được ừ ừ.

Giờ thì tốt rồi, bữa tối duy nhất cũng không có. dienDAnnnLEeQUyyDonn~@

Cô đổ lỗi này lên người Hạc Lâm, cố ý muốn trách cứ anh một hai câu. Nhưng chẳng biết Hạc Lâm đã thay giày từ lúc nào rồi đi vào phòng bếp, dựa người vào khung cửa, con ngươi sâu thẳm ung dung nhìn cô.

Đứa nhỏ cúi đầu ừ ừ, giống như con mèo bị sương làm ướt đuôi, cả người ỉu xiu ngượng ngùng.

Hạc Lâm nhếch môi cười, hỏi: “Trong nhà cậu còn có nguyên liệu gì để nấu ăn không?”

Tạ Liễu Liễu nghi ngờ nhìn anh, “Cậu muốn làm gì?”

Hạc Lâm thẳng thắn: “Cậu không chịu đến nhà tớ ăn cơm, mẹ tớ lo lắng cậu một mình đói bụng, đành sai tớ sang làm đầu bếp cho cậu.”

...

Tạ Liễu Liễu cũng không có lý do nói từ chối nữa.

Nhà cô chỉ có vài quả trứng gà, khoai tây, cùng với cá viên nhà làm lấy từ nhà bà ngoại. Tạ Liễu Liễu không biết dùng những đồ ăn đó như thế nào, nhưng Hạc Lâm có thể dùng nó để làm ra mì súp cá viên tinh xảo và khoai tây cắt sợi xào lẫn với giấm chua.

Khi bụng đồ ăn lên bàn, Tạ Liễu Liễu không khỏi mở to hai mắt.

Mặc dù đã từng chứng kiến tài nấu nướng của anh, nhưng vẫn không nhịn được cảm phục.

Người này học giỏi, nấu ăn ngon, đánh bóng rổ cũng hay.

Còn có cái gì mà anh không biết?

Tạ Liễu Liễu không nghĩ ra được, yên lặng ăn cơm xong, cầm chén bưng vào phòng bếp.

Lúc đi ra, cô nhìn thấy Hạc Lâm còn đứng ở phòng khách, vẫn chưa đi.

Ánh mắt anh vừa vặn nhìn về phía phòng cô, cửa phòng của cô gái nửa mở, lúc này đi ra cô quên đóng cửa. Bên trong là một bàn học màu trắng gọn gàng, trên bàn bày sách và dụng cụ học tập, trẻ con, đáng yêu giống như chủ của nó. Bên cạnh ghế dựa mắc đồng phục màu lam vừa mới thay ra.

Hạc Lâm kịp thời thu hồi ánh mắt, nhìn vào mắt Tạ Liễu.

Tạ Liễu Liễu cho rằng anh đang chờ mình đáp lại, vì vậy đi ra phía trước nói: “Cảm ơn.”

Hạc Lâm trả lời một câu “đừng khách sáo”, sau đó không nhúc nhích nữa.

Tạ Liễu Liễu chờ anh chủ động rời đi, sau đó chờ một hồi lâu, anh lại đột nhiên vươn tay, giơ trước mặt cô.

Tạ Liễu Liễu: ?

Có ý gì?

Hạc Lâm thấy cô không hiểu, kiên nhẫn giải thích: “Làm một bữa cơm đổi lấy một gói kẹo, lần trước chúng ta đã nói rồi.”

Lần trước Hạc Lâm làm cơm rang trứng cho cô, cô để quên đồ ăn vặt ở trong nhà anh. Ngày hôm sau đi học, vốn là hai hộp kẹo lại thành một hộp.

Anh nói anh ăn, xem như là phí nấu cơm cho cô.

Tạ Liễu Liễu không nghĩ tới anh còn nhớ rõ, nhưng nhà cô đã hết kẹo rồi, chỉ có đường đỏ để trong tủ bát hằng tháng đều phải uống. Chắc anh không có cần đâu.

Tạ Liễu Liễu nghĩ một lát, xoay người chạy vào phòng, lấy ra một vật từ trong cặp da, giơ lên trước mặt anh, hỏi: “Cái này có thể đưa cho cậu không?”

Đây là sợi dây đỏ mà cô thất khi ngồi trong tiệm trà sữa sau giờ tan học, vốn dĩ muốn thay chuỗi dây trên mắt cá chân sang hạt châu, nhưng mua vật liệu hơi nhiều, nên cô thất thành hai dây. Vừa vặn có thể đưa

cho anh một dây làm vòng tay.

Đây là những đồ vật mà các cô gái thích, vốn nghĩ Hạc Lâm sẽ không nhận. Không ngờ tới anh nhận lấy cầm trong lòng bàn tay, nhìn một lát, khép năm ngón tay lại, nhếch miệng nói: “Có thể.”

Tạ Liễu Liễu thở phào một cái.

Cuối cùng Hạc Lâm cũng rời đi, lúc gần đi anh duỗi tay xoa đầu cô, không quên nói: “Bây giờ sáng mai, tiếp tục chờ tớ ở dưới lầu.”

“ ... ”

Tạ Liễu Liễu đưa mắt nhìn anh rời đi, xúc cảm ấm áp ở trên đầu làm cô quên phản bác.

Rõ ràng cô đã suy nghĩ kỹ, sẽ không cùng luyện tiếng anh với anh nữa.

*

Sau khi phân ban không lâu, thì kỳ nghỉ hè cũng sắp đến.

Bạn trong lớp vì chuẩn bị cho kiểm tra cuối kỳ, ai cũng hối hận vì những sai lầm trước kia, hết sức tập trung ôm sách học.

Tạ Liễu Liễu lại không có gì phải sợ, thành tích khoa học tự nhiên của cô đứng nhất lớp, ngữ văn vẫn được thông qua, duy chỉ có tiếng anh là giống như cũ.

Từ Niệm vì để Tạ Liễu Liễu cố gắng học tiếng Anh, mỗi ngày tan học đều giành ra một tiếng từ khoa văn chạy sang đây, đặc biệt học tập cùng với cô.

Nhưng không biết Tạ Liễu Liễu không thích hợp học tiếng Anh, hay là bản thân mình không muốn học, Từ Niệm nhìn chăm chăm bộ bài thi sau khi cô làm xong, cô vẫn chỉ thi được năm mươi mấy điểm như trước.

14. Chương 14: Thêm Chai Ích Lực (*) Nữa

(*) Tên của một nhãn hàng nước khoáng, sữa, sữa chua,...

Từ Niệm nói một lèo suốt trên đường đi từ phòng học đến cổng trường.

“Nếu tiếng anh của cậu còn kém như thế, chắc chắn học kỳ sau không vào được lớp trọng điểm đâu.” Từ Niệm nói, vẻ mặt nghiêm túc, “Cậu định sau này cứ tiếp tục như vậy sao? Có phải cậu không muốn thi đại học không? Những ngữ pháp và kỹ năng tớ dạy cho cậu, cậu có chăm chú lắng nghe không...”

Từ Niệm có thành tích tiếng anh đứng đầu khoa Văn, phụ đạo cho Tạ Liễn Liễn tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng mà mấy ngày nay Tạ Liễn Liễn không tập trung, căn bản không nghe cô ấy giảng bài.

Từ Niệm vẫn đang tiếp tục: “Cậu có học thuộc từ đơn không? Chỉ cần mỗi ngày thuộc 40-50 từ đơn là có thể xem hiểu phần điền chỗ trống và đọc hiểu. Trí nhớ cậu tốt như vậy, nhất định không có vấn đề ...”

Tạ Liễn Liễn sửa lại: “Tôi có học rồi.”

Đáng tiếc Từ Niệm không có nghe rõ, hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Tạ Liễn Liễn cúi đầu, không nói lại nữa.

Thật ra mỗi sáng cô đều học từ đơn tiếng anh, sách luyện tập mà Hạc Lâm đưa cho cô, cô vẫn luôn giữ kỹ.

Nhưng mấy ngày gần đây sự thích thú học tập đột nhiên không cao lắm.

Lúc này làm bài cũng lơ đãng thất thần, mấy đoạn đọc hiểu phía sau gần như cô không có xem, viết văn cũng tùy tiện viết.

Không phải là không chịu cầu tiến, mà là tâm sự nặng nề.

Ngày đó Hạc Lâm yêu cầu cô sáng ngày hôm sau chờ anh ở dưới lầu, thật ra cô không có đi.

Hai ngày sau, cũng liên tục trốn trong nhà.

Tạ Liễn Liễn không biết tại sao mình lại như vậy, nhưng vừa nhìn thấy Hạc Lâm sẽ nhớ đến những lời Lam Thiếu Khâm nói với cô.

Anh bị trường trọng điểm tỉnh đuổi học, là vì một cô gái.

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến cô?

Nếu như không liên quan, thì tại sao cô lại đứng ngồi không yên, để ý ghen tị như thế?

Tạ Liễn Liễn nghĩ không rõ lắm.

Từ Niệm nói một tràng, thấy cô không có chút phản ứng nào, cho rằng cô không nghe lọt tai, bỏ qua cho cô nói: “Bỏ đi, chuyện của mình thì cậu tự để tâm đi. Tổ còn phải đến thư viện, cậu có đi không?”

Thứ hai chính là kiểm tra cuối kỳ, bởi vì liên quan đến vấn đề có được chuyển đến lớp chọn hay không, phần lớn mọi người đều vô cùng để ý.

Lần trước kiểm tra Từ Niệm bị sốt, không thi hai môn cuối cùng, cho nên mới bị chuyển đến lớp thường.

Vốn dĩ Tạ Liễu Liễu không muốn đi, cô đã hứa với mẹ tuần này sẽ về sớm một chút để giúp mẹ gói hoành thánh. Nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Từ Niệm, cô vẫn gật đầu.

Xe đạp của Từ Niệm để ở trong nhà xe, cô ấy đi qua lấy.

Thư viện cách trường học của họ không xa, đạp xe mười lăm phút là có thể đến.

Cô ấy lấy xe xong thì quay về, hai người cùng ra khỏi cổng trường. Từ Niệm bảo Tạ Liễu Liễu ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, nói với cô: “Tổ chở cậu qua.”

Tạ Liễu Liễu nghe theo nhảy lên chỗ ngồi phía sau xe.

Một lát sau, Từ Niệm hỏi: “Ngồi chắc chưa?”

Hai tay Tạ Liễu Liễu nắm lấy ghế ngồi, đang định nói là ngồi chắc rồi. Nhưng vừa nâng mắt, đúng lúc nhìn thấy hai cái bóng đứng ngoài cổng.

Vẻ mặt cô ngưng lại, không trả lời.

Dưới cây đa cạnh tấm bảng tuyên truyền của trường, là dáng đứng sừng sững của Hạc Lâm, sống lưng thẳng tắp. Bên cạnh là chiếc xe đạp màu huỳnh quang của anh, một tay tùy ý nhét vào trong túi. Bởi vì anh cao lớn nên khi nhìn người khác phải kê hạ mắt xuống, khiến người ta cảm thấy vô cùng cả nể.

Đứng trước mặt anh là một cô gái xa lạ, để tóc đuôi ngựa buộc cao. Dưới bóng cây rậm rạp trên đỉnh đầu, chỉ có thể nhìn thấy vầng trắng no đủ của cô ấy, sống mũi vênh cao, cái cổ thon dài, nhất định là một cô gái xinh đẹp.

Tạ Liễu Liễu không nghe thấy hai người họ nói gì, nhưng cô gái cúi đầu, dáng vẻ giống như rất áy náy.

Hình như cô ấy muốn nhìn cái tay mang bao cổ tay kia của Hạc Lâm, nhưng Hạc Lâm vịn vào tay nắm xe đạp, khẽ tránh né.

Cô gái cũng lúng túng, tiếp tục nói xin lỗi với anh. Nói đến chỗ khó chịu, bèn giơ tay lên lau mắt.

Hạc Lâm đứng ở một bên, không để tâm lắm.

Bên cạnh có một nam sinh lớn tiếng hỏi: “Hạc gia, có còn đi thư viện nữa không?”

“Cậu nói gì thế? Lúc này ai mà đi thư viện nữa, mẹ nó, cậu có mắt không vậy?”

...

Hai nam sinh kẻ xướng người hoạ, cùng nhau giật dây.

Hình như Hạc Lâm mở miệng mắng bọn họ đôi câu, lấy túi khăn giấy của một nam sinh ra để đưa cho cô gái lau nước mắt.

Nữ sinh duỗi tay nhận lấy, nước mắt từ từ ngừng lại.

Tạ Liễu Liễu không muốn nhìn tiếp nữa, kịp lúc thu hồi ánh mắt, nói với Từ Niệm ở phía trước: “Chúng ta đi thôi.”

Từ Niệm hỏi: “Lúc này cậu nhìn gì thế?” Cô ấy gọi cô mấy tiếng mà cô cũng không nghe thấy.

Tạ Liễu Liễu cụp lông mi xuống, gõ gõ ngón tay ở trên đùi. Cuối cùng nói: “Không có nhìn gì cả.”

*

Thư viện vào thứ sáu lúc nào cũng đông người, trừ học sinh ra, còn có những người lớn trên mọi phương diện khác ngoài xã hội.

Tạ Liễu Liễu và Từ Niệm tìm thật lâu, mới tìm được hai chỗ ngồi gần cửa sổ.

Bốn phía rất yên tĩnh, sau khi hai người họ ngồi xuống cũng không nói chuyện, đều tự lấy bài thi ra yên lặng làm bài.

Lúc đầu Tạ Liễu Liễu làm đề toán, sau đó thì dừng lại, đổi thành một bộ bài thi tiếng anh.

Cô vẫn muốn học tốt tiếng anh, không phải vì người khác, mà là cô muốn thi đại học tốt, không cam lòng rớt sau người khác.

Lần này cô làm bài nghiêm túc hơn lúc nãy, sau khi làm xong còn nhờ Từ Niệm chấm điểm giúp cô, được 95 điểm.

Mặc dù chỉ vừa đạt tiêu chuẩn, nhưng đã tiến bộ rất nhiều so với thành tích lúc trước.

Từ Niệm và cô đều thở phào.

Cả buổi chiều làm một lèo hết hai bộ bài thi tiếng anh, đầu Tạ Liễn Liễn hơi mệt. Cô bỏ bài tập xuống, đến khu đọc sách bên cạnh chuẩn bị tìm sách đọc.

Khu này đều là sách chuyên ngành, Tạ Liễn Liễn xem không hiểu. dienDDannnLEEQuyyyDonn~@#

Cô định đi dạo loanh quanh khu văn học bên cạnh, nhưng vừa ra khỏi giá sách, liền bắt gặp một người ngồi sau bàn phía đối diện.

Tay Hạc Lâm cầm một cây viết, khuỷu tay đặt lên mép bàn, đang thấp giọng giảng đề cho nam sinh bên cạnh.

Nam sinh bên cạnh biết cô, trông thấy cô liền lập tức duỗi tay thọt cánh tay Hạc Lâm.

Hạc Lâm ngược mắt, nhìn về phía cô.

Tạ Liễn Liễn chợt cứng người, xoay người định bỏ đi.

Nhưng mà đã muộn, Hạc Lâm sải bước đến phía cô.

Chỉ hai ba bước là anh đã đến trước mặt cô, ngăn cô giữa các giá sách chật hẹp.

Biểu cảm thờ ơ vào lúc này chợt tan biến mất, khóe môi anh khẽ cong lên, chỉ còn có sự bất ngờ và vui mừng, hỏi: “Sao cậu cũng ở đây thế?”

Tạ Liễn Liễn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể nghênh đón câu hỏi của anh. Ánh mắt lại trôi đi đâu đó, giọng nói bình bình: “Tớ cùng một người bạn đến làm bài tập.”

Hạc Lâm không chú ý tới sự bất thường của cô, hỏi: “Bài tập gì mà phải đến thư viện làm thế?”

Tạ Liễn Liễn híp mắt lại, nói đúng tự thật: “Tiếng anh.”

Hạc Lâm hỏi: “Làm được không?”

Cô khẽ gật đầu, không có nói nói thật.

Hạc Lâm nhìn cô gái trước mặt, cô cúi đầu, hàng lông mi vừa dài vừa dày phủ trước gương mặt trắng như sứ. Những lúc không muốn anh có thể nhìn thấy, thì thật sự một chút biểu cảm cũng không lộ ra.

Hạc Lâm khó xử sờ ấn đường, chần chừ thật lâu, rốt cuộc vẫn hỏi vấn đề mà anh dần xuống đáy lòng: “Tại sao cuối tuần cậu không chờ tớ ở dưới lầu?”

Một ngày trước anh đã căn dặn cô, ngày hôm sau luyện tiếng anh ở dưới lầu.

Nhưng ngày hôm đó anh đợi ở dưới lầu rất lâu mà vẫn không thấy cô.

Hạc Lâm cho rằng cô ngủ quên, chủ nhật tiếp tục chờ, nhưng cô vẫn không tới.

Không chỉ như thế, một tuần này cũng rất ít khi gặp cô.

Tạ Liễu Liễu cong đầu ngón tay rồi buông ra, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, thông thả nói: “Cuối tuần mẹ tớ tổng vệ sinh, muốn tớ cùng giúp, nên tớ không có rảnh xuống lầu.”

Hạc Lâm: “Hai ngày đều rất bận à?”

Tạ Liễu Liễu: “Ừm.”

Hạc Lâm cúi đầu, bình tĩnh nhìn cô. Không biết muốn tìm ra dấu vết gì từ trên gương mặt cô. Cuối cùng, vẫn thầm thỏa hiệp: “Vậy cuối tuần này cậu có rảnh không? Tớ giúp cậu khoanh tròn những từ vựng trọng tâm, còn có mấy đoạn văn...”

“Không cần.” Không chờ anh nói xong, Tạ Liễu Liễu liền nhẹ nhàng cắt ngang. Cô giải thích: “Tuần này tớ đã hẹn ôn tập cùng với bạn rồi.”

Hạc Lâm khựng lại.

Sau đó, Tạ Liễu Liễu dừng một chút, tựa như là còn có lời gì nữa.

Cô nhẹ nhàng, cũng rất thông thả, rất kiên định nói: “Sau này tớ sẽ không xuống lầu luyện từ đơn nữa.”

Nói xong, không quan tâm Hạc Lâm có phản ứng gì, liền nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

*

Cuối tuần rảnh rỗi, Tạ Liễn Liễn ôn tập ở trong phòng

Cô nói dối lừa Hạc Lâm, thật ra cô không có hẹn với bạn, cũng không có giúp mẹ tổng vệ sinh, cô chỉ muốn từ chối anh mà thôi.

Vốn dĩ nghỉ tuần này có thể thoải mái một chút, ai dè vào một giờ chiều, Lam Thiếu Khâm mang tập bài tập tự động đến.

Thành tích học tập của cậu kém đã không phải là chuyện mới mẻ. Nhưng lần này cha của Lam Thiếu Khâm đột nhiên buông lời tàn ác, nếu như lần cuối kỳ này cậu không thể thi được top 500 toàn khối, thì sẽ trừ toàn bộ tiền sinh hoạt học kỳ sau của cậu.

Đây là một chuyện lớn, Lam Thiếu Khâm không thể coi thường.

Vì vậy hôm đó cậu chạy tới nhờ cậy Tạ Liễn Liễn, cầu xin cô dạy bù cho cậu.

Mặc dù Tạ Liễn Liễn cảm thấy cậu tự làm tự chịu, nhưng cũng không thể thật sự bỏ mặc. Nên đành đồng ý.

Số học và vật lý của Lam Thiếu Khâm đều có nền tảng chắc chắn, hơn nữa nội dung lớp 10 vốn không khó lắm, cậu học cũng rất đơn giản.

Duy chỉ có hóa học là không hiểu cân bằng các loại phương trình hóa học.

Cho dù Tạ Liễn Liễn giảng thế nào, cậu vẫn không biết phản ứng thu nhiệt và phản ứng tỏa nhiệt đơn giản. Rốt cuộc, giấy nháp trong nhà đều đã bị dùng hết, Tạ Liễn Liễn đi xuống lầu mua.

Nhưng thay giày xong vừa đẩy cửa ra thì đối diện có người đi ra.

Hạc Lâm mặc đồ ở nhà thoải mái, phía trên đeo tai nghe màu trắng, mặt khẽ cúi xuống, đang đợi thang máy.

Anh nhìn thấy cô, vẻ mặt thoáng khựng lại.

Tạ Liễn Liễn cũng ngẩn ra.

Từ sau khi trở về thư viện ngày hôm qua, hai người bọn họ cũng không nói chuyện nhiều.

Sáng hôm nay, mẹ Tạ Tạ Liễu Liễu bảo cô xuống lầu mua bữa sáng, cô cũng lấy cớ từ chối.

Không nghĩ tới lại gặp mặt nhanh như vậy.

Tạ Liễu Liễu đang do dự là cùng anh đi thang máy xuống, hay là giả vờ mình quên cầm đồ nên quay trở về. Chợt sau lưng vang lên giọng của Lam Thiếu Khâm, rõ ràng rành mạch, dường như cậu đang đứng ngay tại cửa vào, “Đúng rồi, tiểu ve sầu, đừng quên mua một chai Ích Lực giúp tớ nữa nhé! Tớ sẽ gửi lì xì qua weixin cho cậu.”

Yên lặng, đôi mắt của Hạc Lâm phía đối diện rõ ràng càng thâm sâu hơn.

P/s: Đạo này mình bận dọn nhà nên lâu đăng chương. T.T Sorry các bạn nhé.
Đêm nay là Giao thừa rồi, không biết có ai ở nhà giống mình không. -.- Mình đang ở nhà gõ chữ để vô mừng
đăng dần dần huhu.
Sẵn đây mình xin chúc các bạn năm mới vui vẻ nhé. <3

15. Chương 15: Tâm Sự Của Thiếu Niên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tiểu ve sầu?”

Ngoài cửa không có tiếng động, Lam Thiếu Khâm kỳ quái đến cạnh cửa dò xét.

Cậu khẽ nâng mắt, thì nhìn thấy Hạc Lâm đứng trước thang máy.

Hạc Lâm đứng dựa người, cầm dưới khe nâng, môi mỏng khẽ nhếch lên, không chớp mắt nhìn cậu.

Ánh mắt hai người giao nhau, toàn bộ bầu không khí ở hành lang đều yên tĩnh.

Mặc dù Lam Thiếu Khâm đã nghe Tạ Liễu Liễu nói Hạc Lâm là hàng xóm của cô, nhưng khi thật sự nhìn thấy anh đi ra từ cách vách, cậu vẫn không nhận được ghen tị và chua xót.

Cậu khẽ nghiêng rằng, tựa vào cạnh cửa, cười: “Đây không phải là người đứng đầu ở lớp bên cạnh sao? Sao học sinh giỏi mà cuối tuần chẳng học hành gì mà đi chơi thế.”

Hạc Lâm nghe thấy, chỉ nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, rũ đôi mắt xuống nhìn di động, đáp lại nói: “Chỉ có học sinh kém mới liêu mạng học tập vào thời gian chơi đùa.”

“...”

Không thể không nói, quả thật câu này nói đúng tim đen Lâm Thiếu Khâm.

Sắc mặt Lam Thiếu Khâm trầm xuống rõ ràng, không lời nào để nói.

Tạ Liễu Liễu đứng ở giữa hai người, mặc dù không biết rõ địch ý giữa bọn họ từ đâu mà đến, nhưng cảm thấy nếu đứng ở chỗ này thêm một giây nữa, hai người sẽ động thủ.

Cô đang do dự có cần nói gì không thì thang máy đúng lúc đi lên.

Hạc Lâm bước vào trước.

Tạ Liễu Liễu chần chừ một lát, cũng cùng theo vào.

Vào lúc cửa thang máy sắp đóng, Lam Thiếu Khâm chợt vươn tay ra ngăn ở giữa cửa. Cậu trưng ra gương mặt tinh xảo, nở nụ cười, nói với Tạ Liễu Liễu: “Tiểu ve sầu, một mình cậu không cầm nổi nhiều đồ như thế đâu, hay là để tớ đi cùng cậu nhé.”

Nói xong, không quan tâm để phản ứng của Tạ Liễu Liễu, liền chen vào trong thang máy.

Mặc dù Tạ Liễu Liễu không biết trong đầu cậu muốn làm cái gì.

Nhưng ở trước mặt Hạc Lâm, cô cũng không vạch trần cậu và cô chỉ đi mua giấy nháp mà thôi.

...

Ba người cùng nhau đi vào siêu thị dưới lầu.

Bởi vì là thứ bảy nên người trong cửa hàng cũng nhiều hơn. Rất náo nhiệt, phần lớn là phụ huynh dẫn trẻ con đến dạo.

Tạ Liễu Liễu, Hạc Lâm và Lam Thiếu Khâm đi chung với nhau một lát, bỗng bắt đầu hơi hối hận.

Hai người họ đều là “người khổng lồ” cao hơn 1m8, còn cô gái ở sau lưng chỉ có 1m57, càng tôn lên dáng người nhỏ bé của cô.

Không chỉ như thế, hai người này tay dài chân dài. Đồ đạc Tạ Liễu Liễu bình thường không với tới, thì bọn họ dễ dàng vươn tay lên là có thể lấy được, không tốn chút sức nào.

Dưới dáng người cao bức người như thế, Tạ Liễu Liễu nhanh chóng đi đến khu văn phòng phẩm, chọn xong một quyển vở cần dùng, rồi định bụng tới quầy khu ngân tính tiền.

“Tiểu ve sầu.” Lam Thiếu Khâm gọi cô ở sau lưng, chấp nhất nói: “Còn có chai Ích Lợi nữa.”

Tạ Liễu Liễu không còn cách nào, đành phải cùng cậu lên lầu mua sữa chua.

Chẳng qua bây giờ, Hạc Lâm vẫn đi theo phía sau bọn họ.

Lam Thiếu Khâm chắc hẳn cũng biết được điều này, bước chậm lại một tí, quay đầu lại hỏi: “Cậu không muốn đi mua đồ à? Cậu tới đây làm gì?”

Hạc Lâm đeo tai nghe ở bên tai, bước chân thong thả, đáy mắt không gợn sóng nói: “Cứ đi dạo chơi thôi.”

“...”

Lam Thiếu Khâm có ngang ngược hơn nữa, cũng không thể ngăn cản người khác “đi dạo” ở siêu thị.

Vì vậy vốn dĩ là chuyến ra ngoài yên bình, lại trở thành chiến trường âm thầm giữa ba người.

Tạ Liễu Liễu lấy thêm chai Ích Lợi và giấy nháp xong liền đi xuống lầu.

Trên đường đi qua khu đồ ăn vặt, Tạ Liễu Liễu nhìn thấy kẹo nuga mà mình thích nhất đang khuyến mãi. Nhưng đồ để ở kệ hàng cao nhất, cô nhắm tính khoảng cách giữa mình và kẹo nuga một lát, đành phải lặng lẽ chọn bỏ cuộc.

Nhưng mà vừa đi không lâu thì Hạc Lâm đã đuổi cánh tay ra, cầm lấy hộp kẹo trong tay.

Lúc thanh toán Tạ Liễu Liễu nhìn thấy, nghĩ rằng anh muốn ăn. Dù sao bình thường anh cũng hay ăn kẹo cô đưa.

Không nghĩ tới khi đi ra siêu thị, Hạc Lâm lại đưa hộp kẹo đến trước mặt cô.

Tạ Liễu Liễu sững sờ, ngược đầu hỏi: “Có ý gì thế?”

Hạc Lâm: “Không phải cậu muốn ăn sao?” Lúc này anh mắt của cô cứ dính mãi lên kệ hàng.

Tạ Liễu Liễu muốn ăn thật, nhưng cũng không phải là kẹo Hạc Lâm đưa cho cô. Cô mím môi chần chờ, cuối cùng vẫn từ chối: “Tớ không muốn.”

Nói xong, xách túi mua hàng không quay đầu rời khỏi chỗ này.

Hạc Lâm bị ném ở cửa, nhìn bóng lưng cô, lại nhìn kẹo nuga trong tay. Khẽ thu ánh mắt lại.

Làm sao bây giờ, hình như chiêu này không có tác dụng.

*

Thứ hai bắt đầu kiểm tra cuối kỳ, môn đầu tiên là ngữ văn.

Tạ Liễu Liễu trả lời không tệ lắm. Trừ lúc làm văn ra có chút khó khăn.

Mấy môn tiếp theo là toán, tổng hợp tự nhiên và tiếng anh.

Sau khi làm bài xong, Tạ Liễu Liễu trực tiếp về nhà.

Hai ngày nay vì bỗ tức cho Lam Thiếu Khâm mà ban ngày cô không có thời gian học, chỉ có thể học vào buổi tối. Đã vài ngày rồi không có nghỉ ngơi đáng hoàng. Sau khi về nhà cô bèn ôm gối ngã xuống giường liền ngủ mất, mãi cho đến chín giờ rưỡi tối mới mở mắt.

Trong nhà chỉ có một mình cô, mẹ của cô đã ghé chơi nhà lầu trên lầu dưới, còn cha Tạ phải làm thêm giờ trong đội.

Tạ Liễu Liễu tùy tiện ăn chút gì đó, chuẩn bị trở về phòng tiếp tục ngủ, thì nghe thấy tiếng gõ cửa vang ở ngoài cửa.

Cô nghĩ rằng là cha hay mẹ trở về nên đi mở cửa, nhưng ngoài cửa lại là mẹ của Hạc Lâm.

Mẹ của Hạc Lâm mặc váy nửa người màu sáng, phía trước đeo một tạp dề, vẻ mặt lo lắng, mày khê nhíu lại.

Trông thấy Tạ Liễu Liễu, bà mở miệng hỏi: “Liễu Liễu, con có biết Hạc Lâm đi đâu không?”

Tim Tạ Liễu Liễu đập mạnh và loạn nhịp, hỏi: “Cậu ấy không có ở nhà à?”

Mẹ Hạc lắc đầu, nói: “Hôm nay sau khi tan học xong thì không thấy về. Dì biết hôm nay các con thi kiểm tra cuối kỳ, hơn bốn giờ chiều đã thi xong. Nhưng lâu như vậy mà vẫn chưa trở về, con nói xem thằng bé sẽ đi đâu chứ?”

Quả thật, bây giờ đã 21: 40.

Tạ Liễu Liễu: “Có phải cậu ấy ra ngoài cùng bạn học không à? Hôm nay lớp chúng con cũng có rất nhiều bạn tụ họp lại.”

Dù sao vừa mới thi xong, tâm tình mọi người đều rất buông lỏng. Chỉ là cô không thích nhiều người, cho nên mới không đi cùng.

Ai ngờ mẹ Hạc Lâm vẫn lắc đầu, nói: “Hôm nay là sinh nhật của thằng bé, nó đã hứa sẽ về sớm một chút về ăn cơm tối.”

Chuyện này... Tạ Liễu Liễu không còn cách nào.

Cô mời mẹ Hạc Lâm vào trong nhà, rót một ly nước, nói: “VẬY dì có cách liên lạc với bạn của cậu ấy không? Con có thể gọi điện hỏi bạn của cậu ấy, nói không chừng họ biết cậu ấy ở đâu.”

Vẻ mặt lo lắng của mẹ Hạc càng thêm sâu, thở dài nói: “Nếu như dì biết thì rồi rồi? Trước giờ thằng bé không nói mấy chuyện này với dì, ngay cả liên lạc với người bạn nào dì còn không biết. Làm sao hỏi đây?”

Tạ Liễu Liễu không nghĩ tới Hạc Lâm và mẹ anh chung sống với hình thức thế này, giật mình, không lên tiếng.

Mẹ Hạc không biết cách liên lạc với bạn học của anh, Tạ Liễu Liễu càng không biết. Bọn họ vốn không chung lớp, bình thường gặp nhau cũng rất ít ỏi, nếu như không phải ở cùng một tầng lầu, chỉ sợ cũng không quen biết nhau.

Tạ Liễu Liễu đang nghĩ ngợi, mẹ Hạc Lâm lại nói: “Bình thường thằng bé rất có chủ kiến của mình, trước giờ dì cũng không quan tâm đến thằng bé. Nhưng mà dì nhìn ra được dạo gần đây tâm tình của nó không tốt lắm, hỏi nó như thế nào, nó cũng không trả lời.”

Tạ Liễu Liễu không nói lời nào.

Mẹ Hạc Lâm: “Dì biết thằng bé không hy vọng dì bị làm phiền, nhưng thỉnh thoảng dì cũng hy vọng nó có thể tâm sự với dì giống như những đứa nhỏ khác.”

Nói xong, bà cầm tay Tạ Liễn Liễn, nói: “Liễn Liễn, con và Hạc Lâm cùng tuổi nhau, lại học cùng một trường. Nếu như biết thằng bé có tâm sự gì thì nói cho dì biết nhé, được không?”

Tạ Liễn Liễn không thể nói không, đành phải gật đầu.

*

Tiến mẹ Hạc Lâm xong, Tạ Liễn Liễn quay trở lại ngồi trên sofa.

Đã hơn mười giờ đêm rồi, nhà bên cạnh vẫn không có động tĩnh gì.

Không lâu sau mẹ Tạ Liễn Liễn trở về. Bà rửa mặt xong bèn thúc giục Tạ Liễn Liễn cũng mau chóng nghỉ ngơi.

Thật ra buổi chiều Tạ Liễn Liễn ngủ quá lâu, nên lúc này không hề cảm thấy buồn ngủ.

Cô tắm rửa xong liền lên giường nằm, nhớ tới lời mẹ Hạc Lâm nói, vẫn chưa ngủ được.

Khoảng mười một giờ, di động bên tai đột nhiên vang lên tiếng chuông. Cô mở ra, là tin nhắn đề cử của tài khoản official trên weixin.

Nội dung giới thiệu rất không thú vị, cô chỉ lướt qua liền tắt đi. Sau đó thuận tay mở vòng bạn bè ra.

Vòng bạn bè của cô chỉ thêm rất ít người, phần lớn là trưởng bối thân thích. Còn có một số bạn học cùng lớp lúc trước.

Tin đầu tiên là của Liêu Xuân Sinh. Tạ Liễn Liễn không có hứng thú với người này, đang định nhìn xuống, thì video lại tự động quay.

Cô đang định tắt thì vô tình click mở toàn màn hình.

Bối cảnh video là ở quán bar, xa hoa truy lạc, ca nhảy ồn ào.

Liêu Xuân Sinh ở chính giữa, không kiêng nể gì cười hì hì. Xứng với câu “hợp mặt đáng khinh, phóng túng.”

Ngón tay Tạ Liễn Liễn đặt bên góc trái, vừa định quay về, thì video chuyển tới một góc nào đó, cô đột nhiên cứng đờ.

Nhưng hình ảnh lướt qua trong mấy chốc, vốn dĩ không kịp thấy rõ.

Tạ Liễn Liễn xem tới xem lui rất nhiều lần, mới xác định người ngồi trên ghế sofa ở góc tối mờ kia là Hạc Lâm.

Anh ở quán bar sao?

Cho nên mới kê cà chưa trở về?

Tạ Liễn Liễn hơi kinh ngạc, trong lòng cô Hạc Lâm là học sinh xuất sắc có thành tích tốt, thích thể thao. Chưa từng nghĩ anh cũng sẽ đến nơi thế này.

Cô lẩn qua lẩn lại trên giường thật lâu, lại lấy điện thoại ra xem video Liêu Xuân Sinh đăng lên lần nữa.

Dưới video clip có định vị, là quán bar tên “Thanh Tĩnh Mộng” ở khu trung tâm.

Tạ Liễn Liễn đấu tranh nội tâm hồi lâu, rốt cuộc vẫn ngồi dậy, thay quần áo xong, lặng lẽ ra ngoài phòng.

Mẹ Tạ đã ngủ say, cha Tạ vẫn chưa về.

Cô đổi giày xong, bèn đẩy cửa ra tiến vào thang máy, lặng lẽ đi xuống lầu.

Cơn gió trong đêm yên tĩnh, ánh sáng xuyên qua màn trắng.

Tạ Liễn Liễn gọi một chiếc taxi, rất nhanh liền đến ngoài cửa quán bar.

Trong đây tốt xấu lẫn lộn, bảng hiệu dựng ngoài cửa có màu sắc kỳ quái. Bởi vì trông giữ không nghiêm, người nào cũng có thể đi vào, nên Tạ Liểu Liểu không cần xuất trình chứng minh liền dễ dàng bước vào.

Bên trong còn hỗn loạn hơn ngoài cửa, sàn nhảy khiêu vũ, quầy bar mua say.

Thế giới này cách rất xa thế giới của Tạ Liểu Liểu. Cô dạo một vòng ở bên trong, không tìm thấy Hạc Lâm.

Chợt nhìn thấy chỗ sofa Liêu Xuân Sinh quay trong clip, nhưng mà người ngồi ở đó đã đổi thành một nhóm người rất đông. Còn những người lúc đầu không biết đã đi đâu.

Tạ Liểu Liểu không nán lại bên trong quá lâu, sau khi có một người con trai giơ ly bắt chuyện với cô, cô hoang mang đi ra khỏi bên trong.

Cô đứng ở cửa, tâm tình vẫn luôn nặng nề. Đang định ngồi xe trở về thì trông thấy một người ngồi trong góc cạnh tường.

Sống lưng của người đó thẳng tắp, góc nghiêng tuấn tú, đúng là Hạc Lâm.

Cánh tay anh thả lỏng đặt trên đùi, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc đang cháy.

Anh lười nhác nhìn chăm chú vào bên đường, đầu thuốc đỏ rực càng tôn lên gương mặt của anh.

Một hồi lâu, anh phun ra một ngụm khói từ trong miệng.

Tạ Liểu Liểu đứng lại nhìn anh.

Hạc Lâm vẫn chưa phát hiện ra cô, hút thuốc xong, còn tiếp tục thất thần.

Cho đến khi Tạ Liểu Liểu đứng trước mặt anh, mở miệng gọi: “Hạc Lâm.”

Anh ngẩn ra, nâng mắt lên.

Tạ Liểu Liểu đứng cách anh mấy bước chân, bình tĩnh hỏi: “Tại sao cậu không về nhà?”

Hạc Lâm hoàn hồn trong nỗi kinh ngạc khi nhìn thấy cô, nhú mồm, không đáp còn hỏi ngược lại: “Tại sao cậu ở đây?”

Tạ Liểu Liểu: “Mẹ cậu nói cậu không có ở nhà, dì rất lo lắng cậu đang ở đâu.”

“Cho nên cậu đến tìm tớ?”

Tạ Liểu Liểu trầm mặc, không có phủ nhận.

Hạc Lâm dựa lưng vào tường, nhìn cô.

Gió đêm vào giữa hè vẫn mát lạnh, lặng lẽ xua đi làn nhiệt nóng.

Tạ Liểu Liểu hơi lạnh, thấy Hạc Lâm vẫn ngồi bất động tại chỗ, tiến lên hai bước nói: “Chừng nào cậu trở về...”

Hạc Lâm không có phản ứng. Cô duỗi tay kéo tay áo anh, nhẹ nhàng nói: “Này.”

Tạ Liểu Liểu nói: “Nếu cậu không sao thì về sớm một chút đi. Đến bây giờ mẹ cậu còn chưa nghỉ ngơi đấy, cậu có tâm sự gì thì có thể nói chuyện với dì ấy.”

Nói xong, cô nghĩ mình không khuyên được Hạc Lâm, thu tay lại định rời đi trước.

Chỉ là vừa mới đi được một bước, bèn bị người phía sau nắm lấy tay.

Hạc Lâm siết chặt tay cô, hơi ngửa đầu, đáy mắt như chất chứa ngàn vì sao, tỏa sáng rực rỡ.

Anh thấp giọng, giọng nói cất giấu sự chờ đợi không dễ dàng phát giác, hỏi: “Cậu có thích tớ không?”

(*) Kẹo nuga (tiếng Anh: Nougat) là một loại kẹo làm từ đường hoặc mật ong, thêm các loại hạt nướng chín (như hạnh đào, óc chó, hồ trăn, hạt phỉ hay mắc ca), lòng trắng trứng đánh đều, đôi khi có thêm hoa quả ướp đường thái nhỏ. Nuga có độ dẻo và thường được thêm vào làm thành phần phụ trong nhiều loại kẹo, sô-cô-la khác nhau.>

16. Chương 16: Nay

Tạ Liễu Liễu sưng sờ, khuôn mặt từ trắng chuyển sang đỏ.

Cô vô thức muốn vùng tay Hạc Lâm ra, nhưng tay kia nắm quá dùng sức, ngang ngược bao lấy ngón tay cô, tránh thoát không được.

Cô nhìn vào đôi mắt của Hạc Lâm, nơi đó trừ bóng đêm tối đen ra, còn có vẻ dò xét cẩn thận.

Dường như đang mong đợi câu trả lời khẳng định từ cô.

Nhưng Tạ Liễu Liễu quá căng thẳng, vốn dĩ không để ý tới. Lắc đầu lên tiếng phủ nhận: “Đương nhiên không phải...”

Ai ngờ nói xong rồi nhưng Hạc Lâm không những không buông tay, mà còn khựng lại, đôi mắt cong lên khẽ cười.

Anh thông thả đứng lên, tay vừa hút thuốc xong để vào túi. Giống như chợt nghĩ thông suốt điều gì đó, hay tìm được đáp án gì đó trong lời nói của cô, biểu cảm còn thấp thỏm lúc nãy tan biến không dấu vết, thay vào đó là nụ cười thoải mái. Không chút để ý tới lời phủ nhận của cô, hỏi trắng ra: “Vậy tại sao cậu tới tìm tớ?”

Tạ Liễu Liễu nghiêm mặt: “Bởi vì dì Hạc rất lo cho cậu, đúng lúc tớ thấy tin của cậu trong vòng bạn bè, cho nên...”

Hạc Lâm: “Cho nên đặc biệt gọi xe đến đây kêu tớ về?”

Tạ Liễu Liễu mím môi, ánh mắt rủ xuống, vừa hay nhìn thấy sợi dây đỏ mà cô tặng trên cổ tay anh. Bên tai cùng với gương mặt nghiêm nghị chợt ửng đỏ, nhưng ngoài miệng vẫn còn muốn ngụy biện: “Dù sao cũng không xa lắm.”

Cho dù không xa, nhưng cô có biết bây giờ mấy giờ không?

11 giờ khuya, cửa hàng về đêm xa hoa truy lạc, hạng người gì cũng có.

Nếu như gặp nguy hiểm, cô ngay cả cầu cứu cũng không kịp. Nhưng lại can đảm dám đến tìm anh?

Hạc Lâm rũ đôi mắt xuống nhìn cô nhóc to gan trước mặt. Gương mặt cô được ánh đèn nơi xa xa bao phủ một tầng mỏng, cần cổ mảnh khảnh lộ ra. Có lẽ là do rời khỏi nhà gấp gáp, nên trên người mặc áo đồng phục sạch sẽ, hoàn toàn không hợp với cảnh đêm nhộn nhịp này. Ngón tay lạnh như băng, mặc dù được anh nắm rất lâu nhưng cũng chưa ấm lên.

Hạc Lâm nhớ mấy ngày hôm trước cô không chú ý tới anh, vốn dĩ còn nghĩ mình bị ghét. Chủ động bỏ túi cho cô thì không cần, đưa kẹo cũng không ăn.

Mà ngay cả chạm mặt anh trên đường đi học cũng đi đường vòng.

Nếu quả thật chán ghét, thì tại sao quan tâm anh ở đâu chứ?

Hạc Lâm đã không cần đáp án của cô, anh nhếch miệng cười, không nói lời gì nhét tay Tạ Liễu Liễu vào trong túi. Đi ra góc khuất, rời khỏi nơi này, nói: “Được, tớ trở về với cậu.”

“ ... ”

Tạ Liễu Liễu bị anh kéo về phía trước, bước chân lảo đảo chạy theo sau. Nhỏ giọng kêu tên của anh, “Này.”

Cô: “... Hạc Lâm, cậu buông tớ ra trước đi!”

*

Xe taxi dừng ở dưới lầu tiểu khu, đã là 00:48 rạng sáng

Tạ Liễu Liễu lo lắng cha đột ngột trở về, nên xuống taxi liền chạy về nhà.

Mặc dù cha cô nói phải tăng ca đến sáng sớm ngày mai, nhưng khó tránh khỏi sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn.

Cô cũng không muốn bị cha mẹ biết nửa đêm không chịu ngủ còn đi ra tìm một người con trai.

Hơn nữa... Gò má và lỗ tai cô còn nóng lên.

Lúc này lên xe taxi, Hạc Lâm không biết xảy ra chuyện gì, cứ nắm tay cô ở trong túi kẻ cà không chịu buông ra.

Sau đó cô sốt ruột, tách từng ngón tay anh ra, mới thành công tránh thoát khỏi tay anh.

Mặt anh vẫn không đổi sắc, khoe miệng nhếch lên nói: “Tay cậu quá lạnh, tớ sưởi ấm giúp cậu.”

...

Ai biết có phải là thật hay không.

Vừa rồi anh rất kỳ quái, chẳng hiểu sao đồng ý trở về cùng cô thì bỏ đi, vậy mà dọc theo đường đi anh còn chổng cằm cười nhìn ngoài cửa sổ.

Cho nên lái xe không nhịn được quay đầu lại nhìn bọn họ mấy lần. Ánh mắt thương xót, giống như bọn họ không phải là học sinh ba tốt toàn trường, mà là trẻ em có vấn đề, nửa đêm muốn đi làm chuyện xấu.

Tạ Liễu Liễu rất ủy khuất.

Cô bước nhanh về trước một đoạn đường, không nghe thấy sau lưng có tiếng động nào. Quay đầu nhìn lại, liền thấy Hạc Lâm đứng xa xa ở sau, cái bóng dưới chân được đèn đường kéo lê thật dài, đến thẳng dưới chân cô. Anh đứng thẳng người, ánh mắt không rời khỏi cô.

Tạ Liễu Liễu chợt không được tự nhiên, hỏi: “Sao cậu còn chưa đi?”

Hạc Lâm không nhúc nhích, vẫn nhìn cô, giọng nói hòa vào gió đêm yên tĩnh, rõ ràng rành mạch: “Tại sao mấy ngày hôm trước lại tránh tớ?”

Tạ Liễu Liễu cứng đờ, phản xạ có điều kiện phủ nhận: “Tớ không có tránh cậu.”

“Vậy sao.” Hiển nhiên Hạc Lâm không tin, bước từng bước đến Tạ Liễu Liễu, cuối cùng dừng trước người cô. “Vậy tại sao không nói chuyện với tớ?”

Mỗi lần anh ở trường hay ở tiểu khu mà chạm mặt cô, cô đều giống như con hamster chuồn đi rất xa.
DiieNNnDaannLEeeQuyYDonn~@#

Vừa không nhìn anh, cũng không để ý tới anh.

Không biết còn tưởng rằng anh đã làm chuyện xấu tội ác tày trời gì rồi.

Bây giờ vất vả lắm mới bắt bố được, sao có thể bỏ qua cho cô đơn giản chứ?

Ánh mắt Tạ Liễu Liễu tránh né, tâm tư bị Hạc Lâm dồn ép đến buồn bực. Cô nhìn dưới đất, rất lâu không nói lời nào. Cho đến khi Hạc Lâm gọi tên cô một lần nữa, cô mới chậm chạp nói: “Tớ không hy vọng bạn gái cậu hiểu lầm.”

Hạc Lâm sững sốt, có chút không thể tưởng tượng nổi, “Cái gì?”

Tạ Liễu Liễu: “Nếu như tớ thường xuyên tìm cậu, bạn gái cậu sẽ tức giận.”

Hạc Lâm vội vã ngắt lời cô, “Tớ không có bạn gái.” Rốt cuộc anh đã làm cái gì, mà tạo cho cô loại hiểu lầm này?

Tạ Liễu Liễu ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt đen láy ánh lên sự dịu dàng. Không biết có tin vào lời nói của anh hay không, mà chỉ nói: “Tuần trước lúc tớ ra ngoài cổng trường, nhìn thấy cậu đứng kể một cô gái.”

Cô khẽ bĩu môi, giống như có chút ngượng ngùng mở miệng, “Bọn họ đều nói cậu đánh nhau vì nữ sinh kia, cho nên mới bị trường chuyên đuổi.”

Hạc Lâm hồi tưởng, hình như quả thật có một chuyện như thế.

Nhưng sao tất cả đều nói đó là bạn gái của anh chứ?

“Cậu ấy là bạn cùng lớp lúc trước của tớ.” Hạc Lâm giải thích, giọng nói mang theo sự trịnh trọng rõ ràng và thanh minh. “Tớ không có bất kỳ mối quan hệ nào với cậu ấy.”

Tạ Liễu Liễu hỏi: “Vậy tại sao cậu lại đánh nhau vì cậu ấy?”

Nhân lực giáo viên ở trường chuyên của tỉnh rất hùng hậu, thi vào được chẳng khác nào một bước tiến lên đại học danh tiếng.

Anh thà rằng liều mạng nguy hiểm chịu trách nhiệm như thế, cũng phải ra mặt giúp nữ sinh kia, không có liên quan thì là gì chứ?

Hướng chi... Tạ Liễu Liễu nhìn về phía cổ tay phải mang bao tay của anh, tay kia cũng là do bị thương vào lúc đó.

Hạc Lâm biết cô còn chưa tin, mệt mỏi sờ lông mày. “Tớ không có vì cậu ấy.”

Anh nói, dường như đang thở dài, “Tớ là vì chính mình.”

*

Trước kia, nữ sinh đó có một biệt danh trong lớp, tên là “đậu Hà Lan”. Bởi vì đậu Hà Lan là thí nghiệm lai giống của Mendel.

Cô không có cha, từ nhỏ do mẹ nuôi lớn lên. Gia cảnh không tốt lắm, mẹ cô phải làm công việc “phơi thệt” để sinh sống.

Nam sinh trong lớp đều chọc ghẹo cô, rất hay đùa giỡn chuyện của mẹ cô.

“Con gái của kỹ nữ”, “Mẹ mày bao nhiêu tiền một đêm hả”, những lời nói này cứ truyền khắp trong lớp.

Giống y đúc những lời Hạc Lâm nghe thấy hồi nhỏ.

Nhà Hạc Lâm ở Duy Đôn, là một vùng sông nước xa xôi.

Khi Hạc Lâm ba tuổi, cha của anh đã rời đi, đi được năm năm thì quay trở về ly hôn với mẹ anh.

Người trong nhà đều nói cha của anh tìm được một người phụ nữ có tiền có thế ở bên ngoài. Cho nên mới không cần mẹ con bọn họ nữa. Mẹ Hạc Lâm vì không muốn để Hạc Lâm nghe thấy mấy chuyện vô căn cứ không tốt này, bèn tự mình dẫn anh rời khỏi quê hương, đến thành phố bây giờ.

Chỉ là một người phụ nữ độc thân dẫn theo đứa con, trước sau vẫn không sống tốt lắm.

Trừ vấp phải chuyện tìm việc làm xung quanh ra, Hạc Lâm cũng thường xuyên bị bắt nạt ở trường học.

Lúc mới đến anh không hiểu tiếng phổ thông, hơn nữa khi đó dáng người thấp bé, người trong lớp đều giễu cợt anh.

- - Nhưng những điều này cùng với những công kích anh không cha mà chỉ có mẹ thôi, thật không đáng kể chút nào.

Trẻ con mãi mãi không biết lời mình nói có bao nhiêu ác độc, chỉ trích theo phong trào, vô tâm mắng nhiếc, mỗi ngày đều có những từ mới không giống nhau lọt vào tai.

Hạc Lâm lớn lên trong hoàn cảnh như thế.

Có đôi khi mặt mũi anh bầm dập về nhà, mẹ Hạc lo lắng hỏi anh sao thế. Anh cũng chỉ cười một cái, nói đánh nhau cùng với bạn học.

Trước đến giờ không nói rõ nguyên nhân đánh nhau với bà.

Sau này mẹ Hạc mở một tiệm hoa tươi, làm ăn không tệ lắm.

Bà chuyển Hạc Lâm vào trường tốt hơn, khi anh chuyển cấp, thi vào được trường chuyên của tỉnh, mới dần dần thoát khỏi những lời bàn tán kia.

Thành tích của Hạc Lâm ưu tú, chiều cao ngất ngưỡng, nói chuyện cùng với những người khác ở đây, không ai có tư cách tiếp tục giễu cợt anh.

Nhưng mà ở trường mới lại nghe thấy lời nói giống như vậy.

Lần này không phải nhắm vào anh, mà là một người nữ sinh khác.

Mấy nam sinh bao vây nữ sinh vào giữa, ngôn ngữ lỗ mãng lại khinh bỉ: “Mẹ của mày nuôi mày lớn, không biết đã ngủ chung với bao nhiêu đàn ông. Mày còn giả bộ thanh cao cái gì? Khó trách mày không có cha, tao mà là cha của mày cũng sẽ mau chóng vứt bỏ hai người...”

Hạc Lâm không cho cậu ta có cơ hội nói tiếp, đánh một quyền làm gãy sống mũi của cậu ta.

Cảm xúc bị giày xéo trước kia, anh căn bản không khống chế nổi mình.

Không phải anh giúp nữ sinh kia,

Mà anh chỉ cảm hận người nói những lời này.

Một người dựa vào gì mà có thể khoa tay múa chân chỉ trở cuộc đời của người khác.

Vì vậy anh đánh gãy xương sườn và sống mũi của nam sinh đứng đầu, khiến đối phương phải nhập viện.

Mà tay anh bị đao cụ mang theo bên người của nam sinh kia gây thương tích, để lại rất nhiều vết sẹo sâu. Bây giờ mặc dù đã khỏi hẳn, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ đau nhức.

Học sinh đánh nhau, căn bản không lớn cũng không nhỏ.

Không may là trong nhà nam sinh bị thương kia có chút điều kiện, cũng có quan hệ với trường học.

Hiệu trưởng vì để dàn xếp ổn thỏa, bắt buộc dĩ lựa chọn giải quyết nghỉ học.

Cho nên anh mới chuyển đến trường trung học tư nhân.

Gặp phải Tạ Liễu Liễu.

“Tớ không biết người khác nói gì với cậu.” Hạc Lâm nói, từng chữ từng chữ đều rất nghiêm túc.

Anh nhìn vào mắt Tạ Liễu Liễu, giọng nói rất nhẹ: “Tớ không thích cậu ấy.” Anh nói: “Cô gái tớ thích không phải mẫu người đó.”

17. Chương 17: O(__)o

Edit: Tịnh Hảo

Không phải là mẫu người này...

Vậy thì là mẫu người nào?

Tạ Liễu Liễu không có can đảm hỏi nửa câu sau, vội vã về nhà làm tổ ở trong chăn.

Mẹ của cô ngủ rất sâu, căn bản không phát hiện cô vừa mới chạy ra ngoài trở về.

Cha còn tăng ca trong đội.

Tạ Liễu Liễu nhìn hư không trước mặt, trong đầu đều là lời nói của Hạc Lâm.

Tay cô run rẩy, hô hấp ngắn lại. Cô đã từng đoán nguyên nhân Hạc Lâm đánh nhau không hề đơn giản, nhưng không ngờ sẽ là chân tướng này.

Sao anh có thể dễ dàng nói chuyện trong quá khứ này với cô vậy?

Tạ Liễu Liễu nhớ những người công kích Hạc Lâm, ngực liền buồn bực một hồi, còn khó chịu hơn so với lúc nhìn thấy anh đứng cùng với một cô gái ở cổng trường.

Khó trách khi đó anh nói cha của anh “đã đi lâu rồi”.

Không phải qua đời, mà là bỏ đi.

Thật sự vứt bỏ mẹ con họ đi tha hương nơi xa.

Khi đó cô còn tưởng rằng mình chọc trúng chỗ đau của anh, nên anh không muốn nhiều lời. Bây giờ nghĩ lại phải là ý trên mặt chữ.

Tạ Liễu Liễu trần trọc ở trên giường rất lâu, vẫn luôn chưa buồn ngủ.

Cô nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, màn đêm tối om, vạn vật yên lặng. Một lát sau, cô đột nhiên nhớ tới điều gì đó nên ngồi dậy từ trên giường.

Dì Hạc nói hôm nay là sinh nhật của Hạc Lâm, có phải anh còn chưa ăn sinh nhật không?

Tạ Liễu Liễu cầm di động định chúc Hạc Lâm sinh nhật vui vẻ, nhưng khi ngón tay đặt trên khung nhập chữ, lại nhớ tới cô vốn dĩ không có số điện thoại của Hạc Lâm.

Cô đang định bỏ qua, thì ánh mắt lướt qua một vật được gói kín ở trên bàn. Đó là sách hướng dẫn dạy mà lúc trước Hạc Lâm mua, vốn dĩ là kí gửi đến nhà anh, nhưng hôm đó nhà anh không có ai, nên Tạ Liễu Liễu ký thay.

Sau này quan hệ của bọn họ cứ thế, Tạ Liễu Liễu vẫn chưa đưa cho anh.

Hiện tại, Tạ Liễu Liễu xuống giường cầm lấy bộ chuyển phát kia, nhập từng số điện thoại của người nhận bưu kiện vào khung chữ.

Sau đó lưu lại, soạn chữ.

Sinh nhật vui vẻ.

Tạ Liễu Liễu vốn định thêm khuôn mặt tươi cười “o (_)o” ở phía sau, nhưng sau đó cảm thấy quá hồn nhiên, nên yên lặng xóa đi.

Cô nhìn thời gian bây giờ, 02:58. Không biết Hạc Lâm có ngủ chưa.

Tin vừa mới gửi đi không lâu, liền nhận được một tin trả lời.

[Tạ Liễu Liễu?]

Tạ Liễu Liễu cầm điện thoại di động, quy củ soạn chữ:

[Ừm.]

Một lát sau, Tạ Liễu Liễu mới nhận được tin nhắn tiếp theo của Hạc Lâm. Cô gần như có thể tưởng tượng được anh ở phía đối diện, vẻ mặt khe khẽ cười:

[Sinh nhật tớ đã qua. Cậu chúc năm nay tớ sinh nhật vui vẻ, hay là sang năm sinh nhật vui vẻ?]

Tạ Liễu Liễu suy nghĩ một lát:

[Chúc hết.]

Đối phương không chút khách khí với cô:

[VẬY CÓ QUÀ SINH NHẬT KHÔNG?]

“...”

Tạ Liễu Liễu nhìn chằm chằm hàng chữ kia, lâm vào khó xử.

Vốn dĩ cô không biết hôm qua là sinh nhật anh, đương nhiên cũng không có chuẩn bị quà sinh nhật.

Cô đang định trả lời sau này có tiếp tục học bổ túc nữa không, thì weixin trong điện thoại vang lên âm nhắc nhở.

Mở ra, là một thông báo thêm bạn.

Đối phương tên là “HE”, ảnh đại diện là một con hạc đứng ngẩng cổ.

Không cần đoán cũng biết là ai.

Cô đồng ý lời mời kết bạn, cũng không lâu lắm, bên kia gửi tới một bức ảnh và một hàng tin nhắn bằng chữ.

Hình ảnh chụp trong bóng tối, không rõ lắm. Nhưng chính giữa là một cổ tay có khớp xương rõ ràng, trên cổ tay mang sợi dây đỏ cô đưa, bao cổ tay là vật bất ly thân trong ngày thường cũng bị tháo xuống, lộ ra vết sẹo rõ ràng trên cổ tay. Vết sẹo đã phai dần, được sợi dây đỏ cuốn lấy thật chặt.

Phía dưới là lời nói của Hạc Lâm.

HE: Đùa với cậu thôi. Đây là món quà mà tớ rất thích.

Tạ Liễu Liễu mím môi, rụt người lại.

Cô sờ tai của mình, không nóng. Vẫn tốt.

Nhưng tim đập hơi không bình thường. Cô nghĩ mình ngột ngạt ở trong chăn quá lâu nên thiếu dưỡng khí, bèn thò đầu ra, nhưng cảm giác kỳ quái kia vẫn chưa biến mất.

Tạ Liễu Liễu chưa trả lời tin nhắn của Hạc Lâm, hết sức tập trung đấu tranh với bản thân mình.

Bên kia, Hạc Lâm không nhận được tin trả lời của cô, nghĩ rằng cô đã ngủ.

Chân dài đang cong lên chợt thu lại để nằm ngang, cuối cùng đánh tiếp một câu nói trên màn hình - - “Ngủ ngon.”

*

Bởi vì ngày hôm qua ngủ quá muộn, nên ngày hôm sau mãi đến khi mặt trời lên cao thì Tạ Liễu Liễu mới tỉnh.

Cũng may là cô vừa kết thúc kiểm tra cuối kỳ, mẹ Tạ cũng không tới giục cô. Tùy ý để cô ngủ nướng.

Ước chừng khoảng 11 giờ, Tạ Liễu Liễu rời giường ăn sáng, ngồi trước máy tính yên tĩnh xem video.

Trong tay cầm điện thoại di động, mở ra chính là trang nói chuyện của mình với Hạc Lâm.

Tối hôm qua cô ngủ thật, cho nên không nhìn thấy tin cuối cùng của Hạc Lâm.

Sáng hôm nay cô tỉnh lại, đã không thích hợp để trả lời. Dứt khoát tiếp tục để đó, không nói tiếp gì nữa.

Trường học chỉ cho hai ngày nghỉ, ngày kia còn phải đi về nghe giáo viên giảng đáp án bài thi và xem thành tích cuối kỳ của mình.

Tạ Liễu Liễu ở nhà hai ngày, ngày thứ ba trở về trường học, đúng lúc gặp Hạc Lâm dưới lầu.

Hạc Lâm vẫn đạp chiếc xe ánh huỳnh quang, đi ra từ cửa hàng tiện lợi. Trông thấy cô, anh đạp hai cái đuổi theo, cười hỏi: “Cần tớ chở cậu không?”

Khóe miệng anh nhếch lên, rục rờ hơn cả ánh mặt trời.

Gần đây Tạ Liễu Liễu nhìn thấy anh thì có chút không tự nhiên, cộng thêm lần này không cần chạy đua với thời gian, nên cô bèn lắc đầu, từ chối khéo nói: “Không cần đâu, tớ đi xe được rồi.”

Hạc Lâm nghe vậy, cũng không rời đi vì chuyện này. Mà thông thả ở sau lưng cô, lên tiếng hỏi: “Lần này cậu có thể thi được hạng bao nhiêu toàn khối?”

Tạ Liễu Liễu ngẩn ra, không phải không suy nghĩ đến vấn đề này. Mà bản thân cô thật sự không nắm chắc tiếng anh lắm. Cô thành thật nói: “Tớ không rõ nữa.”

Hạc Lâm hỏi: “Tổng điểm thì sao?” Anh có thể ước lượng giúp cô.

Tạ Liễu Liễu: “Chưa có tính qua.”

Hạc Lâm dừng bước.

Cô đi lên trước một đoạn đường, phát hiện Hạc Lâm vẫn đứng yên tại chỗ, không khỏi quay đầu lại hỏi: “Cậu sao thế?”

Tại sao lại hỏi thành tích của cô?

Hạc Lâm chống chân nhích xe qua, đưa tay sờ lông mày. Hình như là có mấy lời rất muốn nói, lại có chút do dự, cuối cùng ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn thẳng vào cô, cười vô lại:

“Nếu như học kỳ sau cậu có thể thi vào lớp chuyên, thì có thể ngồi cùng bàn với tớ không?”

*

Tạ Liễu Liễu đồng ý với Hạc Lâm, bởi vì cảm giác mình vốn dĩ không có hy vọng thi vào được lớp chuyên.

Mấy lần trước cô đều giậm chân tại chỗ ở hạng 41, dựa vào cái gì mà lần này có thể đứng trong top 40? Hơn nữa cô cảm thấy lần này thi không tốt lắm, tiếng anh có mấy câu chọn lựa cô không có chọn đáp án, làm văn cũng qua loa đại khái.

Tạ Liễu Liễu ôm tâm tình này đến trường học.

Song bài thi mỗi môn dần dần được phát xuống, thì hoàn toàn ngoài dự kiến của cô.

Ngữ văn 125, số học 142, tổng hợp tự nhiên 283, tiếng Anh... 101 điểm.

Tổng điểm là 651.

Đứng hạng 21 toàn khối.

18. Chương 18: Bánh Quy Gà

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cùng với sự tiến bộ của Tạ Liễn Liễn, là thành tích không tốt mấy của Hạc Lâm.

Tổng điểm là 608, hạng năm toàn khối.

Thành tích lúc nhập học của anh là hạng nhất toàn khối, hơn ba mươi điểm so với người hạng nhì toàn khối.

Nhưng bây giờ đã bị thụt lùi phía sau người khác.

Tạ Liễn Liễn nhìn thoáng qua bảng tổng điểm, ba môn ngữ văn, toán, tiếng anh của anh rõ ràng đều không tụt điểm, nhưng môn tổng hợp tự nhiên lại bị trừ rất nhiều điểm.

Hai nữ sinh phía trước đang bàn tán, hình như không phải là kiểu lần đầu để ý đến Hạc Lâm.

“Chao ôi, cậu xem đi, cái người hạng nhất lớp kế bên kia bị tụt hạ quá trời, ôi...”

“Ngày đó đúng lúc cậu ấy có việc gì thì phải? Tớ nhìn thấy cậu ấy không có làm mấy câu cuối tổng hợp tự nhiên, nộp xong liền đi ra ngoài cùng bạn...”

Thứ tự trong mỗi cuộc thi của trường tư nhân Minh Đức đều lộn xộn, học sinh có thành tích khác nhau ngẫu nhiên ngồi chung một chỗ. Các nữ sinh tán dóc kia trùng hợp thi cùng với Hạc Lâm.

Một nữ sinh khác nghe thấy nói: “Có việc? Có phải đi tìm bạn gái của cậu ấy không? Hôm đó tớ thấy cậu ấy đứng chung với nữ sinh chuyên tỉnh ngoài cổng trường...”

“Không phải đâu, cậu ấy không có bạn gái.” Nữ sinh kiên định nói.

...

Tạ Liễn Liễn không nghe hết lời các cô ấy nói, thu dọn đồ của mình xong liền rời khỏi cửa phòng học.

Cô cúi đầu gờ di động của mình, định gọi điện cho cha Tạ đến trường đón cô.

Khi đi ngang qua cửa sau lớp chuyên tự nhiên bên cạnh, đúng lúc gặp mấy nam sinh từ bên trong đi ra.

Dẫn đầu là cậu nam sinh đen đũi gầy gò, khi cười híp mắt lại lộ ra một hàm răng trắng. Tạ Liễn Liễn nhớ cậu ấy, cậu ấy thường xuyên chơi bóng rổ cùng với Hạc Lâm, lần trước cô trốn tiết ngữ văn, chính cậu ấy đã nói cho cô biết Hạc Lâm đang ở phòng y tế.

Lúc này cậu ấy đang quay đầu cùng nói chuyện với người phía sau: ‘Hạc ca, đợi tớ một lát rồi mình cùng đưa xe nha, người thua sẽ giúp làm bài tập hè...’

P phía sau cậu ấy là Hạc Lâm thong thả bước đi. Nhàn rỗi nghịch di động, mày khẽ chau lại, môi mông gượng cao, nhìn ra tâm tình rất tốt, đồng ý nói: “Được, cho cậu một tuần.”

Nam sinh xung quanh cười ầm lên, nói cậu ấy không biết tự lượng sức mình.

Nam sinh kia cũng không để ý, phối hợp nói “Vậy thì đa tạ Hạc ca.”

Bọn họ cao lớn che đi Tạ Liễn Liễn bên cạnh, kín cả hành lang.

Tạ Liễn Liễn không thể không dừng lại, nhường đường cho bọn họ.

Một nam sinh trong đó đi ngang qua trông thấy cô, cười nhạo nói: “Ồ, đây không phải là áo khoác nhỏ của Hạc Lâm sao? Sao lại đứng đây thế, chờ ai vậy?”

Kể từ lần trước sau khi Hạc Lâm đưa áo khoác cho Tạ Liễn Liễn bị biết hết, đám nam sinh đều thích trêu chọc gọi cô như thế.

Tạ Liễn Liễn mím môi, không biến sắc lui về sau một bước.

Hạc Lâm nghe vậy, đánh mắt sang. Ánh mắt rơi vào cặp da cực lớn sau lưng cô và sách vở ôm trong lòng, dừng một chút, anh bước đến trước mặt cô, hỏi: “Sao cậu cầm nhiều thế?”

Tạ Liễn Liễn nói: “Mang về nhà xem.”

Lớp bọn họ có rất nhiều người sau khi nghỉ học xong sẽ ném hết sách của học kỳ đó, nhưng cô không như thế. Cô giữ lại sau này khi ôn tập sẽ dùng tới.

Sau khi Hạc Lâm nghe xong, cũng không nói gì, cúi người nhận lấy toàn bộ sách trong lòng cô, rồi duỗi tay cầm cặp da của cô.

Tạ Liễn Liễn ngẩn ra, anh hỏi: “Còn có gì nữa không?”

Tạ Liễn Liễn lắc đầu, nói không có.

Hạc Lâm liền vác sách của cô, định giúp cô đưa đến dưới lầu.

Mấy nam sinh khác trông thấy liền cười rộ lên: “Hạc tổng, cặp da của tụi tớ cũng rất nặng đấy.”

Hạc Lâm không để ý đến họ, đập một nam sinh cách anh gần nhất một cước, nói: “Chờ tớ ở lầu dưới.”

Nam sinh cười ha ha, cũng không trêu chọc nữa, lần lượt ngoan ngoãn xuống lầu.

Bên tai Tạ Liễn Liễn ửng đỏ lên, cố gắng duỗi tay đoạt lại đồng sách giáo khoa từ trong tay Hạc Lâm: “Không cần đâu, cha của tớ đợi tớ ở cổng trường rồi...”

Ai ngờ Hạc Lâm nâng tay kia lên, không phí sức khê ấn đầu cô ngăn lại, miệng cong lên, cười xấu xa: “Đừng lo, tớ cũng chỉ đưa cậu tới cổng thôi.” Anh nói: “Tớ còn phải ra ngoài cùng các cậu ấy.”

Tạ Liễn Liễn nhớ tới cuộc nói chuyện giữa nhóm người kia, dừng phản kháng lại, ngẩng đầu lên hỏi: “Các cậu đến khu chơi game à?”

Hạc Lâm gật đầu, không giấu giếm “ừm” một tiếng.

Tạ Liễn Liễn há hốc mồm, muốn nói chút gì đó, nhưng nghĩ đến lời nói lúc nãy Hạc Lâm đồng ý với bạn, khẽ khựng lại, cuối cùng không nói gì cả.

Cô cúi đầu, yên lặng:

“Ồ.”

*

Quả thật Hạc Lâm đưa Tạ Liễn Liễn lên xe cha Tạ, rồi mới rời khỏi cùng bạn.

Tạ Liễn Liễn về đến nhà, cơm nước xong xuôi, bên cùng cha mẹ xem thời sự trực tiếp, sau đó trở về phòng dán trang trí sổ tay gần đây. 11 giờ đi tắm xong, cô mới nghe thấy căn nhà sát vách có tiếng động.

- - Hạc Lâm trở về.

Tạ Liễn Liễn không có phản ứng gì, sấy khô tóc, tắt đèn ngủ, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Cô nhìn trần nhà tối đen, một lát sau nhẹ nhàng xoay người, thật lâu mới ngủ đi.

Ngày hôm sau, mẹ Tạ làm chút bánh quy gà, bảo Tạ Liễu Liễu mang đến nhà hàng xóm. Vốn nghĩ rằng cô gái này sẽ kiên quyết từ chối, không ngờ rằng cô lại nhận lấy trong tay nói “được”, không chút do dự đi đến nhà số 1902 kế bên.

Mẹ Tạ sững sờ tại chỗ, nhìn bóng lưng của con gái.

Sao con gái mình đột nhiên đổi tính thế?

Còn Tạ Liễu Liễu thì đang đứng ở nhà hàng xóm, đã gõ cửa nhà rồi.

Lúc này dì Hạc không có ở nhà, mỗi ngày tiệm hoa của bà buôn bán rất bận rộn, phải bảy tám giờ tối mới trở về.

Người mở cửa là Hạc Lâm, anh mặc áo hoodie màu lam, quần dài màu kem thoải mái, tóc hơi lộn xộn che trên trán. Nhìn dáng vẻ chắc là mới vừa tỉnh ngủ không lâu.

Anh nhìn thấy Tạ Liễu Liễu, hơi kinh ngạc hỏi: “Sao thế?” Dù sao mỗi lần đều là anh đến nhà đối diện tìm cô, cô rất ít khi gõ cửa nhà anh.

Tạ Liễu Liễu giơ bánh quy gà đã được đóng gói xong qua đỉnh đầu, nói: “Mẹ tớ làm chút đồ ăn, bảo tớ mang tới cho cậu.”

Hạc Lâm bừng tỉnh, duỗi tay nhận lấy, rồi mời cô vào trong nhà.

Nhà anh rất sạch sẽ, cho dù trong nhà thường xuyên không có người nhưng cũng không dính chút hạt bụi nào.

Hạc Lâm đi ở phía trước hỏi: “Cậu ăn sáng chưa? Tớ gọi thức ăn ở ngoài, cậu có muốn cùng ăn không?”

Tạ Liễu Liễu lắc đầu, không nề tình nói: “Bây giờ đã mười một giờ rồi.”

Ngụ ý rằng, cô đã ăn cơm trưa luôn rồi.

Hạc Lâm ngủ tới 11:20 mới thức: “...”

Hạc Lâm nắm tóc, gương mặt tuần tú có chút thương tiếc vì bị ghét bỏ, không biết là giải thích cho ai: “Tối hôm qua tớ ngủ trễ.”

Tạ Liễu Liễu rủ mắt xuống, đương nhiên cô biết.

Đi thẳng đến phòng khách, Hạc Lâm để bánh quy gà Tạ Liễu Liễu mang đến vào phòng bếp, cũng thuận tiện hỏi cô có muốn uống sữa tươi không

Tạ Liễu Liễu nói không cần, khi dừng lại cạnh ghế sofa, cô nhìn thấy một chiếc điện thoại đặt trên bàn, phía trên đang mở trò chơi loại MOBA. (*)

(*) Đấu trường trận chiến trực tuyến nhiều người chơi (tiếng Anh: Multiplayer online battle arena hay viết tắt là MOBA), cũng biết đến với tên khác là chiến lược hành động thời gian thực (ARTS) là một thể loại con của thể loại trò chơi video chiến lược thời gian thực

Hạc Lâm đi ra từ phòng bếp, vẫn rót ly sữa nóng cho cô.

Anh đặt sữa ở trước mặt cô, Tạ Liễu Liễu hỏi: “Cậu thường chơi game này à?”

Hạc Lâm liền giật mình, chống lại ánh mắt của cô. Lắc đầu nói: “Không phải, thỉnh thoảng mới chơi.” Ví dụ như làm xong một bộ bài thi tự nhiên hoặc đánh thắng xong một trận bóng rổ.

Tạ Liễu Liễu không tin, “Vậy cậu biết chơi thể nào không?”

Vấn đề này hỏi nam sinh tuyệt đối sẽ không sai. Sau đó nghe Hạc Lâm nói câu đương nhiên, rồi cầm di động click mở trang đăng nhập, tiến vào phòng, đấu trận, rất nhanh đã bắt đầu vào một ván trò chơi mới.

Ngón tay anh linh hoạt, đầu óc nhanh nhạy, thành thạo điều luyện giữa sự truy kích của quân địch và phe ta.

Bắt đầu không đến năm phút, liền chém được mấy quân địch. Không hề giống như thỉnh thoảng mới chơi chút nào.

Tạ Liễu Liễu ngồi ở bên cạnh anh, nhìn dáng vẻ bình tĩnh lúc anh chơi game.

Bên tai là âm thanh kích động lòng người của trò chơi, tiếng “double kill”, “triple kill”, “quadra kill” không dứt bên tai, không khỏi khiến Tạ Liễu Liễu nhớ tới cuộc trò chuyện ngày hôm qua của hai nữ sinh.

“Nhưng không nghĩ tới, học sinh giỏi cũng sẽ thụt lùi.”

“Vậy thì có gì hiếm đâu? Tâm tư không đặt trong học tập thì đương nhiên sẽ thụt lùi, cậu đã quên là tại sao cậu ấy bị đuổi học ở trường chuyên tỉnh à...”

Tâm tình Tạ Liễu Liễu khó chịu, không nói được lời nào.

Ngay khi trò chơi sắp kết thúc, Hạc Lâm điều khiển đội bên này đã giành được thắng lợi, Tạ Liễu Liễu đột nhiên đứng dậy vươn tay, che phía trên website trò chơi.

Nhân vật trò chơi Hạc Lâm điều khiển bị giết chết, màn hình đột nhiên tối đi.

Cô cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt Hạc Lâm, gần như mũi đối mũi với anh, rất nghiêm túc nói: “Sau này cậu không được chơi trò này nữa.”

Hạc Lâm kinh ngạc.

Không đợi anh mở miệng hỏi tại sao, Tạ Liễu Liễu cứ tiếp tục nói: “Cậu phải học tập thật giỏi, không thể lùi bước, để những người từng khinh thường cậu phải hối hận.”

Cô nói: “Như thế chúng ta mới có thể cùng nhau thi đại học tốt.”

(*) Bánh quy gà:

19. Chương 19: Tặng Phẩm

Tạ Liễu Liễu nói, “Cùng nhau thi đại học tốt.”

Mà không phải là cùng nhau thi vào một trường đại học.

Hạc Lâm hiển nhiên hiểu lầm ý của cô, lòng bàn tay ấn trên màn hình hơi dùng sức, con ngươi lóe lên. Anh nhìn cô gái trước mặt, phản ứng trì hoãn, không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Cậu nói gì thế?”

Tạ Liễu Liễu lặp lại lời mình vừa nói một lần, nhìn vào đôi mắt phức tạp của Hạc Lâm, khẽ khựng lại, mới phản ứng kịp.

Bên má cô bị sự xấu hổ làm cho ửng đỏ nóng lên, vội vàng cuống quýt lui về phía sau một bước, nói: “Không phải... tớ...”

Căn bản không phải ý này.

Cô không có nghĩ tới chuyện thi cùng một trường đại học với anh!

Nhưng mà đã muộn, Hạc Lâm đã nghe thấy được, sao có thể dễ dàng để cô lùi bước. Anh đưa tay bắt lấy cổ tay xinh xắn của cô, ngửa đầu, đôi mắt màu nâu yên lặng nhìn cô: “Tạ Liễu Liễu...”

Anh muốn nói, anh muốn thi vào cùng trường đại học với cô.

Anh muốn mỗi ngày đều cho cô một viên kẹo dâu.

Nếu như tiếng anh cô không tốt, anh bằng lòng mỗi ngày đều dạy cho cô.

Ở chung với cô, anh có thể không sợ mèo nữa.

Bởi vì cô thích mèo.

Chỉ là anh còn chưa nói những lời này ra miệng thì đã bị Tạ Liễu Liễu liều mạng tránh thoát. Đường như cô cực kỳ căng thẳng, hai lỗ tai mềm mại đều ửng đỏ lên, cúi đầu, màu đỏ từ tai lan ra đến cổ, cả người rụt thành một khối nho nhỏ.

“... Tớ, tớ đi về trước đây.”

Nói xong câu này, liền vội vã chạy về nhà bên cạnh.

Để lại Hạc Lâm ngồi một mình trong phòng khách, nghe thấy tiếng cô gõ cửa nhà.

Mẹ Tạ mở cửa, cảm thấy kỳ quái hỏi cô: “Sao đi lâu thế?”

Giọng cô mềm mại, dè dặt đáp: “Con nói chuyện với Hạc Lâm một lát ạ...”

Mẹ Tạ không có hỏi nhiều, để cô vào cửa nhà.

Còn Hạc Lâm đang ngồi nghiêng người trên ghế sofa, giơ bàn tay lên che đi hai mắt mình.

Anh đã không thềm để ý đến âm thanh kết thúc trò chơi bên tai, trong đầu đều là dáng vẻ cô và anh cùng chống chóp mũi vào nhau.

Làm sao bây giờ,

Dáng vẻ “lên lớp” của cô cũng thật đáng yêu.

*

Tạ Liễu Liễu chạy một mạch về nhà.

Cô cũng không biết tại sao mình căng thẳng như thế, chỉ nói sai một câu thôi mà, giải thích với Hạc Lâm là được. Nhưng khi anh nắm chặt tay cô, nhìn chăm chăm vào cô, trong tiềm thức cô cảm thấy anh muốn nói những lời không đơn giản như thế. Người cảm thấy mờ mịt, liền chạy biến mất.

Bây giờ còn có chút hoảng hốt và chột dạ.

Tại sao phải sợ?

Cô đang mong đợi anh nói gì?

Tạ Liễu Liễu không rõ lắm, đầu chôn trong gối ôm trên sofa thật sâu, không nhúc nhích.

Mẹ Tạ đi qua giục cô ăn cơm trưa, cô cũng không đói bụng.

Cả trái tim đều đập mạnh, không kiểm soát được. Giống như muốn lao ra khỏi ngực.

Cô hơi buồn bực, đầu óc không rõ ràng mỗi tại sao.

Cũng may mặc dù nghỉ học, nhưng Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm cũng không thường xuyên gặp mặt.

Dì Hạc bề bộn nhiều việc ở tiệm hoa, mỗi ngày đều có người đặt hàng mua hoa. Người trong tiệm không đủ, nên dì Hạc bảo Hạc Lâm qua giúp.

Mỗi sáng anh đều thức dậy sớm giống như lúc đi học, buổi trưa trở về ăn cơm trưa, buổi tối bận rộn đến tám chín giờ. Một tuần này số lần Tạ Liễn Liễn gặp anh không vượt quá ba lần.

Hơn nữa mỗi lần đều có dì Hạc ở đấy.

Tạ Liễn Liễn không thể trốn tránh không gặp, đành phải kiên trì đi lên chào hỏi.

May là ở trước mặt dì Hạc, Hạc Lâm không nói những loại câu đó nữa. Mẹ Hạc Lâm rất ôn nhu nhiệt tình với cô.

Dần dần Tạ Liễn Liễn không sợ hãi khi thấy anh nữa.

Có một lần cha Lam Thiếu Khâm ngã bệnh nằm viện, nhà Tạ Liễn Liễn đến bệnh viện thăm hỏi. Trên đường cần phải mua một bó hoa, cha Tạ tiện đường lái đến tiệm hoa tươi của mẹ Hạc Lâm.

Người trong tiệm không nhiều, mẹ Hạc cùng với một nhân viên khác đang tiếp đãi khách, còn Hạc Lâm đang đặt hàng phía sau bàn thu tiền.

Lúc bọn họ vào, vị khách kia cũng vừa mới rời khỏi.

Nhìn thấy bọn họ, mẹ Hạc Lâm lập tức ngừng lại công việc tiếp đãi.

Trước kia, khi họ vừa chuyển vào, nhà họ Tạ đã giúp đỡ họ rất nhiều, bây giờ mẹ Hạc cũng sẵn lòng nhiệt tình nán công việc lại.

Hai người mẹ chọn hoa, Tạ Liễn Liễn ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Hoa trong tiệm có rất nhiều loại, cô xem từng cái từng cái. Vừa ngẩng đầu liền thấy Hạc Lâm chẳng biết lúc nào đã sớm đặt hàng xong, chống cằm nhếch môi cười nhìn cô.

Cô khựng lại, lập tức quay đầu, không nhìn lung tung nữa.

Cuối cùng mẹ Tạ chọn một bó hoa lay-ơn phối với vài cành bách hợp.

Tạ Liễn Liễn cầm đến quầy hàng gói hoa.

Hạc Lâm rút ra một tờ giấy gói hoa từ dưới bàn, ngón tay thon dài lật chuyển mấy cái, liền gói thành một bó hoa thật xinh đẹp.

Cuối cùng anh rút ra một sợi nơ, thắt lại. Sau đó hỏi Tạ Liễu Liễu: “Đưa cho ai thế, cần thiệp chúc mừng không?”

Tạ Liễu Liễu nói tặng một vị trưởng bối, lắc đầu nói: “Không cần.”

Mẹ Tạ đã đưa tiền xong, cô nhận lấy hoa định rời đi, nhưng trong tay lại không nhận được bó hoa lay-on, mà là một bó hoa nhài thanh nhã nhỏ nhỏ đã sớm được gói lại.

Hạc Lâm khẽ cong mắt, dáng vẻ tươi cười cởi mở trong veo.

Anh nói với cô: “Tặng phẩm.”

...

Đi ra từ tiệm bán hoa, Tạ Liễu Liễu vẫn luôn trầm ngâm không lên tiếng.

Mẹ Tạ ngồi vào trong xe còn đang cảm khái: “Sao thằng bé Hạc Lâm này cái gì cũng biết thế? Đặt hàng cho tiệm hoa của mẹ thằng bé cũng do thằng bé phụ trách, đơn đặt hàng trên mạng cũng do thằng bé quản lý. Nghỉ học mà thằng bé lại không đi chơi, mỗi ngày đều ra tiệm hoa phụ giúp mẹ mình... Con xem người ta đi, sao con không học tập theo gì hết vậy, cả ngày chỉ biết giỡn với con mèo dưới lầu...”

Đối với sự quở trách của mẹ Tạ, lần này hiếm thấy Tạ Liễu Liễu không có phản kháng, mà chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói thầm: “Cậu ấy vốn rất ưu tú.”

Mẹ Tạ không nghe rõ, hỏi: “Con vừa mới nói gì thế?”

Tạ Liễu Liễu lắc đầu nói không có gì.

Mẹ Tạ không hỏi tiếp nữa.

Một lát sau, mẹ Tạ hiểu kỳ:

“Liều Liễu, sao lỗi tai con đổ thế?”

“...”

*

Kỳ nghỉ hè liền trôi qua rất nhanh, Tạ Liễn Liễn đã sớm làm xong bài tập nghỉ hè trước một tháng, tháng còn lại đều đi tìm chủ nuôi cho mèo nhỏ.

Con mèo dưới lầu đã sinh năm con mèo nhỏ, Tạ Liễn Liễn cho tụi nó một cái tổ phía sau vườn hoa. Mỗi đêm đều xuống lầu cầm theo đồ đến thăm tụi nó.

Ngày kết thúc kỳ nghỉ hè, năm con mèo đều tự tìm đến nhà mới của tụi nó. Con mèo cái cũng lưu lạc đến nơi khác.

Ngày đầu tiên khai giảng học kỳ mới, Tạ Liễn Liễn ngồi xe cha Tạ đến trường.

Bảng tuyên truyền ngoài trường dán danh sách lớp chuyên sau khi được sửa, Tạ Liễn Liễn tìm thấy tên của mình ở trên.

Lớp 11, hạng 21.

Lớp chuyên tự nhiên (0).

Tạ Liễn Liễn dựa theo chỉ thị đi đến lớp mới của mình, trong lớp đã tới không ít người.

Ngoài cô ra, còn có mấy học sinh giỏi của lớp thường chuyển qua. Thành tích đều rất xuất sắc.

Còn chưa đi đến phía trước thì cô đã nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng ai oán đau thương: “Hạc Lâm, cậu cao như thế mà còn ngồi ở phía trước! Bảo tụi tớ sao nhìn thấy bảng đây hả?”

Hạc Lâm ngồi ở chính giữa hàng thứ hai trước mặt cậu ấy, chân dài duỗi ra ngoài bàn, ngón tay đặt trên quyển sách ngữ văn, thong thả lật nói: “Sợ cái gì? Dù sao các cậu lên lớp cũng đâu có nhìn bảng, tớ cận thị 800 độ, phiền các cậu chiếu cố cho tớ một chút.”

Nói năng bậy bạ.

Ai chẳng biết thị lực lúc anh chơi bóng rất chuẩn, khi kiểm tra sức khỏe mắt trái phải đều đo được mỗi bên 5.1.

Sao một kỳ nghỉ hè vừa mới trôi qua mà đã hạ xuống thành hơn 800 độ?

Đương nhiên nam sinh kia không tin, cố gắng đuổi anh về vị trí hàng thứ hai từ dưới đếm lên.

Hạc Lâm không nhúc nhích, quay đầu trông thấy Tạ Liễn Liễn đứng ở cửa lớp học. Anh để sách xuống, môi mỏng tạo thành một nụ cười nhạt, vẫy tay nói với cô: “Tạ Liễn Liễn, ngồi chỗ này nè.”

20. Chương 20: Gia Giáo Rất Nghiêm

“ ... ”

Vốn dĩ Tạ Liễu Liễu cho rằng học kỳ trước anh nói muốn ngồi cùng bàn chỉ là nhất thời mà thôi.

Không nghĩ tới qua một kỳ nghỉ hè, anh vẫn còn nhớ rõ.

Chiều cao hai người chênh lệch nhiều như vậy, sao có thể ngồi cùng bàn chứ?

Những bạn học khác chắc hẳn cũng nghĩ như vậy, Tạ Liễu Liễu đón lấy ánh mắt của mọi người ngồi bên cạnh Hạc Lâm chưa lâu, thì có không ít người cùng nhau kháng nghị không nhìn thấy bảng phía trước.

Cũng may sau khi học xong tiết một, chủ nhiệm lớp xuất hiện sắp xếp chỗ ngồi lần nữa.

Lớp bọn họ có 40 người, chia làm bốn tổ lớn. Từng người trong tổ tự do bốc thăm quyết định chỗ ngồi. Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm được phân vào tổ một, sau khi tám người khác bốc thăm xong, Hạc Lâm nắm chặt hai tờ giấy rút thăm còn lại trong tay, đưa lên môi thổi một hơi, sau đó khe khẽ nở nụ cười với Tạ Liễu Liễu.

Sau khi triển khai, quả nhiên hai tờ giấy là chỗ ngồi chung bàn với nhau.

Tổ thứ nhất hàng thứ ba.

Người thường xuyên chơi bóng rổ chung với Hạc Lâm, tên là Dương Khoan, và nam sinh chung tổ một nhìn thấy, thốn thức lắc đầu: “Không học được, không học được.”

Hai người làm thành những động tác lộn xộn.

Vì vậy Tạ Liễu Liễu danh chính ngôn thuận ngồi cùng bàn với Hạc Lâm.

Hạc Lâm là một đối tượng rất phù hợp để cùng nhau học tập. Có câu hỏi gì mà Tạ Liễu Liễu không hiểu, hỏi anh thì nhất định sẽ có lời giải thích ngắn gọn dễ hiểu. Trừ những việc đó ra, anh lên lớp cũng rất ảnh hưởng đến việc cô nghiêm túc nghe giảng, đều tự mình giải những đề thi, hoặc giúp cô ghi lại bài giảng trên bảng.

Dáng người Tạ Liễu Liễu nhỏ nhắn xinh xắn, rất trầy trật khi nhìn bảng, sau khi tan học anh liền ghi lại hết nội dung vào trong tập ghi chép của cô.

Hơn nữa chữ viết rất đẹp, hành thư lưu loát, có thể nói là mẫu ghi chép chuẩn nhất.

Duy chỉ có một điểm không tốt, chính là chân anh quá dài.

Không gian ghế ngồi nhỏ hẹp, không nhét hết được hai bắp chân dài. Mà bên kia dựa vào cửa sổ, càng không thể duỗi ra. Hạc Lâm đành phải đặt trọng tâm vào chân trái, khi đi học không chút cẩn thận sẽ chiếm lấy không gian dưới bàn Tạ Liễu Liễu, nhưng anh không cảm thấy đã lấn đến phía bên cô, chân dài kề bên chân nhỏ của cô, tuyên bố cảm giác tồn tại rõ ràng.

Tạ Liễu Liễu cảm thấy không được tự nhiên, không chỉ một lần lặng lẽ trốn sang bên cạnh.

Nhưng sự nhượng bộ của cô không gây ra sự chú ý của Hạc Lâm, ngược lại còn khiến anh càng thêm dựa vào bên cô hơn.

Mỗi lần đều khiến Tạ Liễu Liễu núp vào trong góc khuất.

Có một lần Tạ Liễu Liễu không lui được, chân dài của anh bèn đặt ở bên cạnh cô, đầu gối nhẹ nhàng để ở đầu gối cô, cách một lớp vải, truyền đến nhiệt độ cơ thể ấm áp và ngựa ngựa.

Tạ Liễu Liễu cầm bút, nhấn nặn thật lâu. Cho đến khi phía sau lỗ tai nổi lên một tầng sơn gai ốc nho nhỏ, mới ngẩng đầu nói với Hạc Lâm: “Nếu như cậu cảm thấy ngồi bên trong khó chịu, chúng ta có thể đổi chỗ ngồi.” Tổ bọn họ chỉ cần hai bên đồng ý, là có thể đổi chỗ cho nhau.

Ai ngờ Hạc Lâm dựng thẳng người, giống như không hiểu cười: “Không cần đổi, tớ cảm thấy ngồi ở đây rất tốt.”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Được rồi, tùy anh thích vậy.

Nhưng Tạ Liễu Liễu suy tư một lát, vẫn nói: “Chân của cậu có thể đừng đặt dưới tớ được không?”

Hạc Lâm hơi ngẩn ra, nụ cười trên mặt chậm chậm thu lại, chần chừ hỏi: “Đặt vào... chỗ nào dưới cậu?”

Tạ Liễu Liễu đưa ngón tay chỉ chân anh, ống quần dài rộng rãi của nam sinh cùng kề vào hai chân thanh tú của cô gái, một cứng một mềm, hai cái hoàn toàn đối lập với nhau. Tạ Liễu Liễu nói: “Ở dưới mặt bàn tớ đây.”

“...”

Dường như Hạc Lâm bỗng hiểu ra gì đó, lại hơi tỉnh ngộ lúng túng. Anh nghiêng cổ chuyển sang hướng hành lang ngoài cửa sổ, đưa tay sờ lỗ tai mềm mềm, làn da ứng đỏ không dễ dàng phát giác. Anh nhẹ

nhà họ khan một tiếng, cúi đầu nói: “Xin lỗi.”

Đồng thời ngoan ngoãn thu lại cái chân chen lẫn dưới bàn cô.

Dương Khoan ở bàn sau nghe từ đầu đến cuối cuộc đối thoại của hai người, lúc này ôm lấy đầu buồn cười, nói với Hạc Lâm: “Hạc ca nghĩ nhiều rồi, ha.”

Hạc Lâm không ngẩng đầu, tay để sau lưng âm thầm so đo với ngón giữa của cậu ấy.

Cậu cảm miệng đi.

... Anh căn bản không khống chế nổi mình hiểu sai.

*

Bởi vì người trong lớp khác gần như không thay đổi gì, nên Tạ Liễu Liễu vẫn ở ký túc xá trước kia, cùng với mấy nữ sinh lớp (1).

Buổi tối, Tạ Liễu Liễu trải giường chiếu xong, chuẩn bị đi xuống lầu lấy nước nóng, Trần Du Vi giường trên đột nhiên gọi cô lại, hỏi: “Liễu Liễu, cậu ngồi chung bàn với Hạc Lâm lớp chuyên tự nhiên à?”

Tạ Liễu Liễu dừng bước chân lại, gật đầu nói: “Ừm.”

Đây không phải là chuyện đáng giấu giếm gì, cô cũng không có ý định nói dối.

Hơn nữa cô nghĩ, ngồi chung bàn với Hạc Lâm cùng với việc ngồi chung bàn với người khác không có gì khác nhau.

Nhưng Trần Du Vi truy vấn tận gốc, mặt đầy hào hứng nói: “Tớ nghe nói, là Hạc Lâm chủ động đề xuất muốn ngồi chung bàn với cậu à?”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Cô khựng lại một lát, “... Là giáo viên phân tổ, cho người trong tổ chúng tớ tự bốc thăm, tớ và cậu ấy trùng hợp rút thăm ngồi chung với nhau.”

Trần Du Vi không biết có nên tin hay không, chống cằm nằm sấp trên giường, vạch trần: “Nhưng tớ còn thấy lúc tan học cậu ấy giúp cậu ghi chép.”

Tạ Liễu Liễu: “Đó là vì cậu ấy viết chữ nhanh hơn tớ, sau khi tan học rảnh rồi mới viết giúp tớ.”

Tạ Liễu Liễu không biết khả năng nói vô văn cứ của mình lại cao siêu đến thế. Cô thấy Trần Du Vi không nêu câu hỏi nữa, yên tâm nhấc bình nước ấm chuẩn bị đi xuống lầu, chẳng qua vừa mới đi được nửa bước, thì nghe thấy Trần Du Vi ở sau lưng mở miệng nói: “Liễu Liễu, tớ cảm thấy hình như Hạc Lâm thích cậu.”
DiennnDannLEeeQuyyydoonn

?!?!

Tạ Liễu Liễu khẽ buông tay nắm bình, suýt chút nữa quăng trên mặt đất.

Cô quay đầu nhìn Trần Du Vi, không thể tưởng tượng nổi: “Tại sao?”

Trần Du Vi nói: “Học kỳ trước khi cậu còn chưa vào lớp chuyên, cậu ấy thường xuyên đến lớp chúng ta tìm cậu. Mang trái cây cho cậu, đưa kẹo cho cậu, lần đó cho cậu mượn áo khoác đồng phục, còn mình thì phát sốt lên phòng y tế... Lần này ngồi chung bàn với cậu, còn ghi chép bài giúp cậu.” Cô ấy trầm ngâm, mặt tràn trề hứng thú, “Tớ không thấy cậu ấy đối xử tốt như thế với nữ sinh khác, nếu không phải vì thích cậu, vậy thì là vì cái gì?”

“Bởi vì...”

Tạ Liễu Liễu há hốc mồm, muốn nói bởi vì bọn họ là hàng xóm.

Bởi vì anh mang trái cây là do dì Hạc yêu cầu.

Lần đó cô sắp bị học sinh trực nhật trừ điểm... cho nên anh mới cho cô mượn áo khoác.

Bởi vì mẹ cô từng nhờ anh chăm sóc tốt cho cô.

Cho nên anh mới đối xử tốt với cô như vậy.

Nhưng những lời nói này, khi chạm vào ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Trần Du Vi, lại yên lặng nuốt toàn bộ trở vào.

Cô đánh mắt, lựa chọn trốn tránh câu hỏi này: “Tớ cũng không biết.”

Cô không muốn để cho người khác biết, cô là hàng xóm với Hạc Lâm.

Đó dường như là một tầng áo giáp của cô, khiến cô không hề cảm thấy nặng nề khi đến gần Hạc Lâm.

Một khi bị xé rách thì sẽ có vật gì đó không giấu được nữa.

... Cô lảng máng biết đó là gì.

Trần Du Vi không có được đáp án gì từ cô, thất vọng nằm lại trên giường, cầm lấy từ điển tiếng anh bên gối che mặt.

Không nói chuyện với cô nữa.

*

Tạ Liễu Liễu cố gắng quên đi đoạn đối thoại này, ngày hôm sau đi học như bình thường.

Lịch học hôm nay không nhiều, chỉ có hai tiết sinh học và hai tiết toán vào buổi sáng, một tiết tiếng anh và hóa học vào buổi chiều, những thời gian khác đều là tự học.

Hơn nửa ngày rất nhanh liền trôi qua.

Đến hai tiết tự học cuối cùng, trong lớp đột nhiên dấy lên ngọn sóng.

Chủ nhiệm lớp Trần An tạm thời xin nghỉ, sáng sớm ngày mai mới trở về. Lớp học không có người trông giữ, lập tức loạn ầm trời.

Lớp trưởng không quan tâm tới họ, chỉ khi vừa mới vào học thì hô một câu “Yên lặng”, sau đó cúi đầu nghiêm túc làm đề thi tổng hợp tự nhiên của cậu ấy.

Mấy nam sinh nhân cơ hội trốn lớp đi ăn hoặc trèo tường ra ngoài trường chơi game.

Đương nhiên Dương Khoan cũng không ngoại lệ, thu dọn cặp da xong bèn vác trên vai, đến bên cạnh bàn Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm, hỏi: “Hạc tổng, có đi 305 không?”

“305” là biệt danh tiệm net bọn họ thường lui tới, bởi vì đây là biển số của nhà này, nên cứ gọi luôn như thế.

Tạ Liễu Liễu nghe thấy nam sinh lớp lúc trước nói chuyện.

Hạc Lâm vốn đang giúp Tạ Liễu Liễu bên cạnh sửa câu sai, nghe vậy khẽ gật đầu, vừa mới đồng ý thì con ngươi chuyển sang cô nhóc không động đậy bên cạnh, anh khẽ khựng lại, không biết nhớ đến gì đó, khẽ liếm dưới cằm cười từ chối: “Bỏ đi, các cậu đi đi, tớ ở lại trường học.”

Hình như Dương Khoan rất khó tin, mở to hai mắt: “Không phải cậu đã làm xong hết bài tập rồi sao, còn ở đây làm gì?”

Hạc Lâm nhếch miệng, nửa thật nửa giả nói: “Làm xong bài tập rồi, nhưng tớ đã hứa với bạn cùng bàn, sau này phải học tập thật giỏi.”

“ ... ”

Câu này quả thực như “mò trăng dưới nước”.

Người đứng nhất lớp nói phải học tập thật giỏi, vậy trước kia anh đang làm gì?

Dương Khoan cảm thấy chỉ số thông minh của mình đang bị chèn ép, đồng thời nhìn sang Tạ Liễu Liễu bên cạnh anh.

Cô gái rũ mắt, lông mi dài đậm che đi đôi mắt trong trẻo. Đang nghiêm túc làm bài.

Cậu ấy không tin câu “cố gắng học” đó của Hạc Lâm, nhưng không thể không tin câu trước đó. Cậu ấy điều chỉnh biểu cảm, giọng điệu mang theo vẻ trầm trọng nói: “Hạc Lâm... gia giáo rất nghiêm đó.”

Hạc Lâm cúi đầu cười, nheo mắt lại, không phủ nhận.

21. Chương 21: Thật Sự Thích Cậu

Dương Khoan nói Hạc Lâm như thế cũng không phải không có nguyên nhân.

Cuối học kỳ trước có một tiết thể dục, lớp chuyên học chung với lớp (1).

Khi đó Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm còn chưa giận dỗi vì chuyện cô gái ở trường chuyên tỉnh, tất cả nam sinh lớp chuyên tự nhiên đều biết Hạc Lâm có hứng thú với cô gái tựa như búp bê lớp bên cạnh.

Cậu ấy đánh bóng rổ xong với Hạc Lâm, ngồi trên bậc thềm nghỉ ngơi.

Đúng lúc mấy ngày hôm trước, mẹ Hạc lén lút nhờ Tạ Liễu Liễu giám sát Hạc Lâm có hút thuốc ở trường học không.

Tạ Liễu Liễu không thể nào từ chối, đành phải đồng ý. Cho dù trong lòng cô đã đoán được Hạc Lâm đã hút hoặc nhiều hoặc ít.

Trong lúc nghỉ giữa tiết, đầu ngón tay thon dài của Hạc Lâm kẹp lấy điều thuốc đang cháy, đưa vào trong miệng.

Khói thuốc như tầng sương mù lượn lờ, Dương Khoan ngồi cạnh anh nói: “Hạc gia, chúng ta đừng có táo bạo trắng trợn như thế được không? Nếu bị thầy chủ nhiệm bắt gặp, chắc sẽ bị khuyên răn từng người đấy.”

Lông mày tuấn tú của Hạc Lâm giương cao, nhếch miệng cười: “Cậu sợ?”

Dương Khoan nói: “Đương nhiên tớ sợ rồi! Thành tích của cậu tốt thì không sao, người mỗi lần bị mắng đều là tớ đây.” Mặc dù thành tích của cậu ấy cũng tốt, nhưng so với Hạc Lâm hạng nhất thì vẫn chênh lệch rất xa.

“Sợ cái gì.” Cậu thiếu niên thấp giọng nói, giọng điệu bình thản mang theo vẻ ngông cuồng tự đại và vui vẻ: “Không phải chỉ mắng một trận thôi sao, đừng sợ.”

Vừa dứt lời, đúng lúc Tạ Liễu Liễu đi tới bên này.

Bạn học đánh bóng truyền đi quá xa, cứ lặn đến bên rìa sân bóng rổ. Cô khom lưng nhặt lên, ngẩng đầu đúng lúc nghênh đón ánh mắt của Hạc Lâm.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đen láy của cô gái không hề chuyển động.

Hạc Lâm ngo ngẩn một giây, lập tức phun điều thuốc trong miệng ra, giẫm tắt tàn thuốc.

Anh nghiêng đầu nhìn Dương Khoan bên cạnh, dạy dỗ: “Không phải đã nói với cậu rồi sao? Không được hút thuốc ở trường học.”

???

Vừa mới nói là không sợ mà!

Cho nên gia giáo của Hạc tổng rất nghiêm, không phải là bí mật gì ở lớp chuyên tự nhiên.

Chỉ có Tạ Liễu Liễu còn chưa biết nguyên do trong đó, cứ suy tư câu nói của Dương Khoan cả ngày.

Hôm sau cô đến căn tin ăn cơm cùng với Từ Niệm, bởi vì không tập trung nên lúc quét thẻ cô chọn hai phần đồ ăn giống nhau.

Từ Niệm trông thấy, không nói gì, sau khi tìm được chỗ ngồi thì hỏi cô: “Cậu sao thế? Có phải có tâm sự

gì không?”

Trước kia cô không thích ăn cà rốt, hôm nay sao lại chọn hai phần cà rốt xào thịt băm?

Tạ Liễu Liễu đi theo ngồi xuống phía đối diện, vốn định nói không có gì, nhưng nghĩ đến lời nói của nam sinh trong lớp và của Trần Du Vi, cô chần chừ một lúc lâu, rốt cuộc vẫn thành thật khai báo: “Bạn học lớp tớ hình như hiểu lầm có một nam sinh thích tớ.”

Tạ Liễu Liễu cho rằng Từ Niệm sẽ hỏi nam sinh đó là ai. Cô còn chưa nói hết, không ngờ Từ Niệm không hiếu kỳ chút nào, nâng đĩa lên gấp súp lơ, giọng điệu bình thường: “Hạc Lâm?”

“ ... ”

Tạ Liễu Liễu: $\Sigma (\circ \circ ;)$

Sao cô ấy đoán được thế?

Tạ Liễu Liễu siết chặt đôi đĩa trong tay, định phủ nhận, nhưng đến bên miệng lại trở thành một câu: “Tại sao cậu đoán được là cậu ấy?”

Từ Niệm sờ cằm dưới, nói: “Rất đơn giản. Nam sinh chơi được với cậu chỉ có mấy người, Lam Thiếu Khâm thích cậu đã sớm không phải là bí mật gì, những nam sinh khác sau khi chia lớp đều đến ban văn, bình thường cậu vốn không có cơ hội gặp mặt.”

Cô ấy nói: “Chỉ có Hạc Lâm... Học kỳ trước tớ sang lớp (1) thường xuyên nhìn thấy cậu ấy đến tìm cậu, lần này hai người lại chung lớp, trừ cậu ấy thì còn có thể là ai.”

...

Không thể không thừa nhận, Từ Niệm đoán không sai.

Tạ Liễu Liễu yên tĩnh ăn vài miếng đồ ăn, không phản bác nữa. Một lát sau, lại ngẩng đầu lên nói: “Nhưng tớ cảm thấy...”

Hạc Lâm không thể nào thích cô.

Lời còn chưa dứt, Từ Niệm liền hỏi: “Vậy cậu có thích cậu ấy không?”

Tạ Liễu Liễu nuốt đồ ăn tẻ nhạt vô vị xuống, cúi đầu suy tư thật lâu, rồi rút ra được một kết luận: “Tớ

không biết...”

Qua một lát nữa, cho đến khi Từ Niệm sắp quên đi đề tài này, Cô mới lùa hết cà rốt trong đĩa, nói rất nhỏ: “Có thể có một chút.”

*

Buổi chiều là hai tiết vật lý và hai tiết tiếng anh.

Giáo viên tiếng anh phát một cuốn luyện tập điền vào chỗ trống, bảo bọn họ làm xong ngày mai thu lại.

Tạ Liễu Liễu làm bài thi vật lý hay toán đều không có bất kỳ khó khăn, nhưng bảo cô làm xong hết bài luyện tập điền chỗ trống, thì vô cùng trật trật.

Sau khi tan học cô không rời khỏi, ở lại phòng học làm đề tiếng anh.

Cùng ở lại với cô còn có Hạc Lâm.

Hạc Lâm đang sửa lại số liệu thí nghiệm vật lý, tính toán lực cản. Kỳ quái là những số liệu kia rõ ràng không hề phức tạp, nhưng anh đã ở lại phòng học hơn một tiếng.

Ánh chiều tà ngoài cửa sổ chiếu vào, từ hành lang phủ kín toàn bộ phòng học.

Như dát một lớp vàng óng ánh lên người Hạc Lâm ngồi cạnh cửa sổ.

Tạ Liễu Liễu vừa mới bàn luận về anh cùng với Từ Niệm vào trưa hôm nay, nên bây giờ hơi ngượng ngùng nói chuyện với anh. Cô vùi đầu làm đề của mình.

Trong lúc làm gặp một câu điền chỗ trống vô cùng khó, cô đọc tới đọc lui bốn năm lần, đều đọc không hiểu có ý gì.

Sau khi làm xong thì dò đáp án, chỉ đúng được ba câu.

Tâm tình Tạ Liễu Liễu có chút sụp đổ, nhìn chăm chăm bài thi do dự thật lâu, vẫn không nhận được thỉnh giáo Hạc Lâm.

Hạc Lâm chỉ nhìn một lần, lại có thể hiểu được phần lớn nội dung, dòng suy nghĩ rất rõ ràng giảng giải cho cô.

Tạ Liễu Liễu nghe rất nghiêm túc, ước chừng cũng biết rõ tại sao câu này dùng thì quá khứ, câu kia dùng động từ nguyên mẫu.

Nhưng có một đề, bất kỳ thể nào cũng không hiểu cách dùng của phó từ “literally”.

Hạc Lâm cho cô vài ví dụ, cô nghe mà cảm thấy kiến thức mình nửa vời.

Cuối cùng anh nhìn bên mặt mềm mại của cô, lông tơ vừa nhỏ vừa mềm được ánh nắng chiếu vào, đầu ngón tay anh không kiểm soát được khe khẽ, viết câu tiếp theo ở cạnh bài thi.

“I literally like u.”

Hạc Lâm thấp giọng hỏi: “Vậy cậu biết câu này có ý gì không?”

Tạ Liễu Liễu hạ mắt xuống nhìn sang, vốn không hề nghĩ nhiều, hoàn toàn chỉ có ý nghĩ Hạc Lâm đang dạy cô. Cô mở miệng nói, chuyên tâm phiên dịch từng chữ từng chữ: “Tớ thật sự thích cậu.”

Khóe miệng Hạc Lâm chậm chậm cong lên, con ngươi màu nâu sẫm nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, lẳng lặng nói: “Tớ cũng thế.”

22. Chương 22: Bày Tỏ

Một trận gió thổi vào từ cửa sau phòng học, tựa như tạt ngang qua khe đập lên bàn ghế, cửa đập về trước làm vang lên một tiếng “rầm”.

Tạ Liễu Liễu quay đầu kinh ngạc nhìn Hạc Lâm, thật lâu cũng không nói nên lời.

“Không phải.” Cô cố gắng giải thích, hốt ha hốt hoảng xua tay: “Tớ đang dịch câu cậu viết thôi mà...”

Hạc Lâm sờ cằm dưới, thân thể cao to ngồi bên cạnh cô, sống lưng được ánh trời chiều chiếu vào càng làm tôn lên dáng người cao ngất của anh, nói rất rõ ràng: “Tớ đang nói lời thật lòng.”

Nói xong, lo lắng sợ cô nghe không rõ, anh lặp lại một lần nữa: “Tớ thích cậu.”

Không phải là nói giỡn, không phải là dịch câu.

Mà là thích thật sự.

...

Câu này làm tâm tình Tạ Liễu Liễu thật sự nổ tung.

Tiếng ồn dưới sân thể dục đã dần dần lắng lại, quạt máy trên đầu cứ xoay vòng vòng trên đầu. Cô lùi về sau không cẩn thận chạm phải phích nước làm ngã xuống.

Một tiếng “âm” vang vọng khắp phòng, vô cùng rõ ràng. Cả người Tạ Liễu Liễu hơi không ổn, đầu óc mờ mịt, tay chân cứng ngắc, cô nhìn chằm chằm gò má Hạc Lâm, ghen hờn lâu mới nói ra được một câu: “Từ này không phải dùng như thế.”

Cô gái có vốn tiếng anh quanh năm đều không đủ điểm lại dám nghi ngờ người hạng nhất. Hạc Lâm không hề tức giận, mà còn cười cười, hỏi: “Vậy cậu nói phải dùng thế nào đây?”

Tạ Liễu Liễu nghiêm túc giải thích với anh: “Phải là ‘I like u literally.’”

Hai câu này căn bản không khác nhau chút nào. Nhưng cô vẫn nói giống như có chuyện lạ. Hạc Lâm hỏi: “Tớ vừa mới nói gì?”

Tạ Liễu Liễu: “I literally like u.”

Hạc Lâm nhẹ nhàng cong khóe môi lên, cô gái không biết trong lúc vô tình đã thổ lộ với anh bao nhiêu lần. Anh phối hợp gật đầu, một câu hai nghĩa nói: “Ừm, tớ cũng cảm thấy “thích cậu” phải đặt ở trước nhất.”

“ ... ”

Cô đang nói chuyện đang hoàng với anh, sao anh lại đột nhiên thổ lộ chứ!

Tạ Liễu Liễu bỗng ngồi dậy, gò má ửng đỏ, bên tai như mềm nhũn ra, đôi mắt đen láy bị anh làm sợ đến mức rưng rưng. Không biết còn tưởng rằng bị ai đó ức hiếp. Có lẽ cô chưa từng gặp qua lời tỏ tình nào thẳng thắn như thế, nên chân tay lúng túng hoang mang, nói tới nói lui cũng chỉ có một câu: “Cậu, sao bây giờ cậu có thể...”

Hạc Lâm biết cô muốn nói gì, nên sớm bắt lấy cổ tay cô, tránh cho cô chạy trốn lần nữa. Hỏi: “Tại sao không được?”

Anh nói: “Tớ thích cậu, vẫn có thể thi được hạng nhất. Vẫn dạy đề tiếng anh cậu không biết làm, vẫn đánh thắng mọi trận đấu bóng rổ như thường.”

Anh chân thành nói: “Tạ Liễu Liễu, cậu là động lực của tớ.”

Tạ Liễu Liễu lơ mơ đứng yên tại chỗ, đôi mắt tròn xoe chống lại mắt anh, suy nghĩ thật lâu, vẫn nhin không được nói toạc ra: “Nhưng học kỳ trước cậu chỉ thi được có hạng năm.”

Hạc Lâm méo miệng, bình thản thừa nhận: “Bởi vì cuối học kỳ trước cậu không nói chuyện với tớ.”

Tạ Liễu Liễu: ?

Có liên quan gì tới cô hả?

Mắt anh không đổi sắc lên án: “Cậu ảnh hưởng đến tâm trạng của tớ, khiến tớ không thể chuyên tâm kiểm tra.”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Một lời oan ức đến thật bất ngờ, Tạ Liễu Liễu lẳng lặng mở to mắt, không biết nên phản bác thế nào.

Dù sao người không để ý tới anh là cô, người trốn tránh anh không gặp anh cũng là cô.

Tạ Liễu Liễu đuối lý, còn chưa nghĩ ra trả lời thế nào, Hạc Lâm lại tiếp tục nói: “Cho nên vì để tránh làm tớ rớt hạng, cậu phải giám sát tớ thật đàng hoàng...”

Không đợi anh nói hết lời, Tạ Liễu Liễu liền vội vàng vùng khỏi tay anh. Cô lắc đầu, đôi mắt hồng hồng như động vật nhỏ lâm vào cảnh khốn cùng, từ chối nói: “Không... Tớ, tớ không có đồng ý quen cậu.”

Hạc Lâm rất biết lắng nghe: “Vậy khi nào cậu đồng ý?”

Sao Tạ Liễu Liễu biết chứ?

Bây giờ đầu óc cô rối tung một nùi, thậm chí không trả lời câu hỏi của Hạc Lâm, bèn quay đầu vội vàng chạy ra khỏi phòng học.

Ngay cả cặp da cũng quên lấy đi.

*

Trở lại ký túc xá, Tạ Liễu Liễu trực tiếp vùi mình vào trong chăn.

Cô trốn tiết tự học tối, rụt người dựa vào vách tường lạnh buốt, dù như thế vẫn không nhin được nhớ tới

lời của Hạc Lâm.

Sao anh có thể thích cô chứ?

Anh vẫn luôn là học sinh giỏi xuất sắc nhất, ưu tú nhất trong miệng mẹ, chuyện yêu sớm này, dường như vốn không thể nào xảy ra ở trên người anh.

Hơn nữa cho dù là thích, thì anh cũng sẽ thích cô gái xinh đẹp cao gầy “đậu Hà Lan” đó.

Mà không phải là người như cô, 1m6 cũng không tới.

... Tạ Liễu Liễu tuyệt đối không thừa nhận là mình tự ti.

Chẳng qua cảm thấy đáng người bọn họ hơi không hợp.

Nhưng cô quan tâm đến chiều cao làm gì?

Cô đâu có trở thành bạn gái của anh!

Tạ Liễu Liễu nghĩ đi nghĩ lại vấn đề này, lắc lư đầu muốn đuổi Hạc Lâm ra khỏi đầu.

Nhưng Hạc Lâm giống như mọc rễ trong đầu cô, chẳng những không đuổi đi được, mà còn khiến câu tiếng anh mà anh dạy cô càng ngày càng rõ ràng.

Nhờ phúc của anh, mà có lẽ cô sẽ không quên được từ đơn này trong thời gian ngắn. Nói không chừng còn có thể càng nhớ kỹ hơn.

Buổi tối, bạn cùng phòng trở về sau tiết tự học, thấy Tạ Liễu Liễu nằm ở trên giường không nhúc nhích, nghĩ rằng cơ thể cô không thoải mái, nên quan tâm hỏi cô bị gì.

Cô rầu rĩ nói một tiếng “Tớ không sao”, liền không nhúc nhích nữa.

Bạn cùng phòng muốn hỏi nhiều hơn cũng đành từ bỏ.

Cuối cùng Tạ Liễu Liễu mơ hồ thiếp đi ở trong chăn.

Trong mộng lung hình như nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động reo.

Cô không để ý tới, che lỗ tai tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau rời giường, Tạ Liễn Liễn nghĩ đến một trăm loại lý do không đi học, rốt cuộc đều bị cô bác bỏ. Cô vẫn ngoan ngoãn rửa mặt thay xong đồng phục vào lớp.

Trong lớp đã tới rất nhiều người.

Hàng thứ ba tổ thứ nhất, Hạc Lâm đã sớm ngồi bên cửa sổ.

Anh mặc áo đồng phục màu lam, bả vai phẳng phiu, tứ chi thon dài. Bạn nam phía trước hỏi anh bài tập ngày hôm qua, anh cầm bút nhẩn nại giải thích cho đối phương.

Trong khi nói chuyện thì anh phát hiện Tạ Liễn Liễn đến, ngẩng đầu lên nhìn ra phía cửa.

Tạ Liễn Liễn chợt dừng chân lại, đành bước đi chậm rì rì.

Hạc Lâm lại ngừng giảng bài cho nam sinh phía trước, ngón tay xoay bút, toàn tâm toàn ý nhìn cô.

Mặt Tạ Liễn Liễn không thể kìm được nên lại ửng đỏ lên.

Nam sinh phía trước hỏi: “Hạc Lâm, còn chưa nói xong đề này mà, tại sao điện trở R1 và R2 là cái này... Cậu đang nhìn gì thế?”

Hạc Lâm bình thản nói: “Nhìn cô gái tớ thích.”

Tạ Liễn Liễn: “...”

Nam sinh nhìn theo, chỗ đó không có một bóng người, đã sớm không thấy bóng dáng của Tạ Liễn Liễn.

Cậu ấy nghĩ Hạc Lâm đang nói giỡn với mình, nên mắng một câu rồi không để trong lòng.

Mà Tạ Liễn Liễn đã đi đến bên cạnh Dương Khoan dãy thứ tư, duỗi tay gõ bàn nơi Dương Khoan đang vùi đầu vào làm bài tập, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay tớ có thể đổi chỗ ngồi với cậu không?”

Không phải cô không muốn ngồi cùng bàn với Hạc Lâm, chỉ là chuyện ngày hôm qua xảy ra quá đột ngột.

Cô cần chút chuẩn bị tâm lý.

Dương Khoan vốn ngồi chung với ai cũng được, ngồi chung với Hạc Lâm thì cậu càng không có ý kiến. Thu dọn sách vở mình xong đang định đồng ý, thì thấy Hạc Lâm thờ ơ nhìn sang, dường như nếu cậu dám gật đầu, thì anh sẽ không khách sáo với cậu.

Động tác trên tay Dương Khoan cứng đờ, rất nhanh đã phản ứng lại, một câu “được” sắp tới đầu lưỡi liền biến mất, cuối cùng thành: “Không được, tớ chỉ thích ngồi ở đây.”

23. Chương 23: Lời Nói Thật Lòng

Cuối cùng Tạ Liễu Liễu không thể đổi chỗ ngồi với Dương Khoan.

Cô thành thật ngồi vào chỗ của mình, kế bên Hạc Lâm.

May mà ngày hôm nay Hạc Lâm cũng không nói những lời giống hôm qua nữa, cũng bình thường không khác gì.

Buổi chiều tan học, ngày hôm sau là cuối tuần rồi. Không cần mỗi thời mỗi khắc đều đối diện với bạn cùng bàn, Tạ Liễu Liễu nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Nhưng khi cô chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc về nhà, thì ủy viên phong trào sang đây nói buổi tối tổ chức một buổi họp lớp, hy vọng mọi người đều tham gia.

Tạ Liễu Liễu rất ít khi tham gia loại hoạt động tập thể này, trước kia ở lớp thường đều do lớp phó chịu trách nhiệm nên cô có thể dùn đẩy không đi.

Bây giờ cô chỉ là một đại biểu nho nhỏ trong lớp chuyên, cô vốn muốn từ chối, nhưng ủy viên phong trào nói cán bộ lớp nhất định phải tham gia. Cô không từ chối được, đành phải đi thôi.

Nơi tụ họp là một KTV gần trường.

Bởi vì phần lớn lớp chuyên đều là học sinh giỏi nên cũng không dám làm những hành động quá giới hạn.

Cho nên lớp trưởng chọn nơi có điều kiện tốt, thiết bị lắp đặt đầy đủ, học sinh lui tới đây đều là của trường bọn họ.

Lúc bọn họ đến thì lớp trưởng đã đặt một phòng bao rồi.

Một nhóm hơn hai mươi người, rất nhanh liền nhét đầy phòng.

Nữ sinh ngồi trước dàn máy hát chọn bài, nam sinh chịu trách nhiệm làm bầu không khí thêm sinh động.

Cảnh tượng liền náo nhiệt rất nhanh.

Bọn họ đều là bạn cùng học với nhau qua một học kỳ, nói chuyện tự nhiên không có trở ngại gì. Nhưng Tạ Liễu Liễu lại ngồi một mình ở một góc khuất yên tĩnh, soạn tin nhắn nói với mẹ hôm nay cô về trễ.

Vốn nghĩ rằng chỉ đến hát mà thôi, cô ngồi ở đây vài tiếng đồng hồ là có thể trở về. Ai ngờ hát được một nửa, đột nhiên có người đề xuất chơi trò đại mạo hiểm hay nói thật lòng.

Trò chơi này chính là người bị rút trúng phải chọn nói thật lòng hoặc là đại mạo hiểm, có thể chọn trả lời thật lòng, hoặc phải theo ý của người ra chủ đề mà làm một số hành động đặc biệt.

Cho dù thế nào, tuyệt đối cũng sẽ không đơn giản.

Trò chơi rất nhanh được nửa số người chấp nhận thông qua.

Tạ Liễu Liễu chưa kịp phản đối thì đã bị nữ sinh bên cạnh túm lấy ngồi vào chỗ dựa vách tường.

Ngồi đối diện cô là Hạc Lâm.

Dương Khoan bên cạnh Hạc Lâm không biết nói khê gì đó với anh, mà thấy anh mặt mày rũ xuống, nhếch môi uể oải cười rộ lên.

Nụ cười bị bóng tối che mất, nhưng chỉ có cô biết nó đẹp thế nào.

Tạ Liễu Liễu không biến sắc dời ánh mắt đi.

Trò chơi bắt đầu, ván đầu tiên người bị quay tới là nam sinh bên cạnh cô.

Nam sinh chọn đại mạo hiểm, bị yêu cầu gọi điện thoại cho người thứ hai trong danh bạ để nói chuyện.

Kết quả là đối mặt với giáo viên chủ nhiệm hồi tiểu học của cậu, nam sinh kìm nén bức bối nói xong, liền bị giáo huấn một trận.

Mọi người cười đến ngã trái ngã phải.

Lúc này chỉ mới bắt đầu chơi, hình phạt phía sau còn quá đáng hơn.

Tạ Liễu Liễu ở bên cạnh nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm. Cũng may là từ đầu cô rất may mắn, gần như không đến lượt cô.

Nhưng đến mấy ván sau, chút vận may còn con đã bị dùng hết.

Chai bia quay vài vòng, cuối cùng dừng ở trước mặt cô.

Ánh mắt mọi người đều nhìn sang.

Tạ Liễu Liễu suy nghĩ một lát, chọn nói thật lòng giống số đông.

Vì vậy nam sinh chủ trì tùy ý chọn ra một câu hỏi, nói: “Có thích bạn nam nào trong lớp chúng ta không? Yêu cầu nói ra tên họ.”

...

Tạ Liễu Liễu ngu ngơ.

Cảm thấy ngớ ngẩn toàn bộ.

? ??

Cô thấy câu hỏi của người khác đều là “có xem qua AV chưa?”, “có tự an ủi ở nhà chưa?”,... Những câu hỏi này đều không tồn tại trên người cô, nên cô mới yên tâm dũng cảm chọn nói thật.

Nhưng tại sao một vòng đến cô, lại trực tiếp hỏi thẳng bạn nam cô thích là ai?

Tạ Liễu Liễu khẽ mím môi, vốn định trả lời không có. Nhưng cô vừa nâng ánh mắt lên thì rơi vào người Hạc Lâm đang nhìn với ánh mắt chuyên chú, cô không biết trả lời thế nào.

Cuối cùng cô từ bỏ, bực mình hỏi: “Có thể chọn không trả lời không?”

Nam sinh chủ trì chưa từng tiếp xúc với Tạ Liễu Liễu, lúc này cũng ngại ỨC HIẾP cô, nên thoải mái đồng ý nói: “Được, được, nhưng phải phạt uống một ly bia.”

Tạ Liễu Liễu không nói gì, nhận lấy ly bia được đưa tới uống từng ngụm nhỏ cho đến khi hết bia.

Lúc sau không đến lượt cô nữa.

Trừ một nam sinh bị tới lượt, khi chọn đại mạo hiểm thì cậu bị yêu cầu công một bạn gái đi ba vòng xung quanh mọi người.

Nam sinh chần chừ thật lâu, cuối cùng đến bên cạnh Tạ Liễu Liễu hỏi: “Tớ có thể công cậu không?”

Lớp bọn họ tổng cộng có 11 nữ sinh, hôm nay có năm người không tới, chỉ có sáu người tụ họp.

Những nữ sinh khác đều rất phóng khoáng, chỉ có Tạ Liễu Liễu ngoan ngoãn mềm mại như một con thỏ. Hơn nữa cô ngây thơ đáng yêu, mới vừa uống rượu nên gò má khê ửng hồng. Thoạt nhìn cả người đều vô hại.

Khó trách nam sinh kia lại chọn cô.

Nhưng Tạ Liễu Liễu còn chưa nghe rõ nam sinh kia hỏi chuyện gì, thì bên cạnh đã có một giọng trầm thấp ngăn cản nói: “Không được.”

Nam sinh và Tạ Liễu Liễu cùng nhau nhìn về hướng bên kia.

Hạc Lâm chéo chân lại, tùy ý vuốt hũ lắc xí ngầu, neho mắt nói: “Công bạn nữ thì sao tính được chứ? Không bằng đến công tớ đi.”

Hai chân dài của anh còn cao hơn ngực nam sinh. DdienDannLEeQuyyDonn~#4

Tiếng nói vừa ngừng, quả nhiên có người kháng nghị: “Hạc tổng đừng bắt nạt người ta mà, vóc người cậu thế này mà có thể công được sao?”

Hạc Lâm lạnh nhạt: “Không phải như thế mới có tính khiêu chiến sao.”

Dương Khoan cùng một nhóm với Hạc Lâm, biết rõ anh có chút tâm tư với Tạ Liễu Liễu. Cho nên sẽ không phản đối giống những nam sinh khác, ngược lại còn hòa theo: “Đúng vậy, miễn cưỡng bạn nữ để làm gì chứ? Công tớ cũng được nè, tớ lớn như vậy nhưng chưa được ai công đâu.”

Nhưng ai mà chịu công cậu chứ? Một nam sinh cao 1m8, vừa nặng vừa cứng.

Đương nhiên không bằng cô gái đáng yêu mềm mại.

Cho nên hình phạt này không được duyệt.

Nam sinh không công Tạ Liễu Liễu thành công, cuối cùng đổi thành hình phạt hát một bài thiếu nhi.

...

Mặc dù chuyện này được bỏ qua, nhưng vẫn có người nghi ngờ.

Bình thường trong lớp Hạc Lâm nói chuyện rất tốt tính, gần như chưa bao giờ giận ai.

Nhưng lúc này nam sinh kia nói muốn công Tạ Liễu Liễu thì giọng nói anh lạnh lùng, như có làn áp suất thấp, đáng vẻ rõ ràng tức giận.

*

Lần tụ họp này duy trì đến mười giờ tối.

Bạn cùng lớp từng người tản đi về nhà.

Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm đi cuối cùng. Xe đạp Hạc Lâm đậu trong nhà xe của trường học, không thể đạp xe đưa cô trở về, nên anh bèn đến ven đường ngoắc một chiếc taxi.

Tạ Liễu Liễu uống ly bia kia nên hơi say, đầu choáng váng hơi khó chịu.

Sau khi lên xe thì cô không quan tâm đến Hạc Lâm thế nào, dựa vào cạnh cửa sổ mơ màng ngủ thiếp đi.

Tài xế lái không ổn định lắm, đầu cô từng chút từng chút va vào cửa sổ thủy tinh. Mấy lần như thế, Tạ Liễu Liễu nhíu mày định tỉnh dậy thì có một cánh tay rộng lớn bên cạnh vươn ra, khẽ đỡ lấy trán của cô, kéo cô về bờ vai vững chãi, cứng cáp của mình.

Tạ Liễu Liễu gần như không giãy giụa nữa, liền đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Cô ngủ thẳng đến khi xuống xe vẫn không thấy tỉnh.

Tạ Liễu Liễu chỉ cảm thấy ngủ không yên ổn lắm, dọc theo đường đi đầu tiên là gập ghềnh nhấp nhô, sau đó cô bị kìm vào một nơi ấm áp.

Sau đó là vách núi đá cheo leo, cô treo lên từng chút một, đường dưới chân cũng càng ngày càng dốc. Kỳ quái thay là cô vẫn được người khác bảo vệ rất kỹ, từ đầu đến cuối không bị rơi xuống.

Tạ Liễu Liễu nhíu chặt mày, tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Đầu tiên cô nhìn thấy một bộ quần áo màu lam, nhìn lên phía trên là cổ áo sạch sẽ, tóc tỉa thưa và góc nghiêng tuấn tú.

Tạ Liễu Liễu rất nhanh ý thức được - -

Cô ở trên lưng Hạc Lâm.

Tạ Liễu Liễu kịch liệt giãy giụa, gò má bởi vì kinh ngạc mà ửng đỏ, nói: “... Hạc Lâm, cậu thả tớ xuống đi!”

Dường như Hạc Lâm không hề bất ngờ, vẫn tiếp tục cõng cô lên lầu. Cánh tay anh xuyên qua đầu gối nhỏ bé yếu ớt, sống lưng dán vào ngực cô, một giọng nói dễ nghe truyền đến từ phía trước: “Tĩnh rồi à?”

Tạ Liễu Liễu không lên tiếng. Anh nhắc cô lên trên, giải thích: “Thang máy hư.”

Tạ Liễu Liễu không hề thả lỏng, nghi ngờ nói: “Vậy sao cậu không kêu tớ dậy?”

Trên taxi cô không ngủ sâu lắm, chỉ cần anh mở miệng thì cô nhất định sẽ tỉnh.

Nhưng anh không gọi cô dậy, mà còn cõng cô đi lên cầu thang dài như thế, chẳng lẽ không mệt sao?

Hạc Lâm không cảm thấy mệt, cân nặng của cô chỉ là việc cõng con, cõng trên người giống như chỉ là gấu bông, không hề nặng chút nào.

Anh thấp giọng: “Đánh thức cậu để cậu tiếp tục trốn tớ à?”

Nói xong, không đợi Tạ Liễu Liễu mở miệng phản bác, anh liền nói: “Cậu trốn tớ đúng một ngày, bây giờ để tớ cõng cậu một lát, như vậy chúng ta huề nhau.”

Mặt Tạ Liễu Liễu đỏ lên, duỗi tay ra phía trước che miệng anh, bác lại nói: “Cậu... cậu không được nói bậy... Tớ trốn cậu hồi nào hả?”

Bọn họ vừa mới đi qua lầu 17, bây giờ đang đi lên lầu 18.

Tiếng nói chuyện rất dễ bị cha mẹ trên lầu nghe thấy được.

Hạc Lâm không nghĩ vậy, khê nhướn lông mày.

Không có sao?

Sáng hôm nay không phải cô tìm đủ mọi cách đổi chỗ với người khác sao, lúc hết tiết còn trốn trong toilet không ra. Khi tan học thì đã sớm dọn cặp xong, vừa nghe nói họp lớp thì ury khuất cúi đầu, hận không thể cách anh 10 thước. Giống như nán lại với anh một giây, thì anh sẽ không nhìn được ăn sạch hết cô.

Sao có thể chứ, Hạc Lâm cúi mắt nghĩ.

Không phải bây giờ anh rất nhẫn nại sao.

Tạ Liễu Liễu thấy Hạc Lâm kể cả không nói lời nào, cho rằng anh đang suy nghĩ chuyện gì không tốt. Nên cô thẳng người nhìn ra phía trước, thì thấy Hạc Lâm cong khóe môi mỏng lên, đôi mắt trong trẻo, âm thầm cười.

Cô nghi ngờ: “Cậu đang cười gì?”

Cô nghĩ anh đang chất vấn lời nói của mình, không yên lòng nói: “Hạc Lâm, cậu đừng nói lung tung trước mặt cha mẹ tớ...”

Cô cũng không hiểu rõ tình cảm của chính mình, không muốn để cha mẹ can dự vào.

Hơn nữa cô sợ cha mẹ phản đối.

Hạc Lâm không nói gì, tiếp tục công cô lên lầu, cho đến khi bước lên bậc thang cuối cùng của lầu 19.

Anh đặt cô xuống, sau lưng dựa vào cửa cách ly trong cầu thang, cúi người nhìn vào mắt cô, trả lời: “Muốn tớ không nói sao, có thể.”

Anh cúi đầu, thông thả hỏi: “Vậy cậu nói cho tớ biết đi, câu trả lời thật lòng hôm nay là gì?”

Nam sinh hỏi, bạn nam trong lớp cậu thích là ai?

Yêu cầu nói ra tên họ.

Tạ Liễu Liễu lựa chọn không trả lời.

Bây giờ, Tạ Liễu Liễu vẫn giống như lúc đó, ánh mắt lóe lên, cơ thể cứng ngắc.

Cô không trả lời, Hạc Lâm càng ép sát người, trán kề trán với cô, đôi mắt kề sát trong bóng tối, nửa quyền rũ, nửa là uy hiếp đồ dành nói:

“Tạ Liễu Liễu, không nói lời nào thì tớ sẽ hôn cậu đấy.”

24. Chương 24: Tớ Vẫn Luôn Thích Cậu

Tạ Liễu Liễu mở to mắt, che kín miệng mình trong vô thức.

Cô và Hạc Lâm vốn đứng gần nhau, lông mi dài đậm khẽ quét qua anh, hô hấp nóng rực vương vẩn khắp nơi.

Tất cả đường lui của cô đều bị khống chế, chỉ có người trước mặt từng bước ép sát.

Tạ Liễu Liễu rất bị động.

Nhưng lại vào lúc này, một cánh cửa trong hành lang bị người ta mở ra.

Mẹ Tạ Liễu Liễu đứng ở cửa 1901, nhìn qua hành lang trống rỗng nói: “Kỳ quái, sao đến giờ này rồi mà Liễu Liễu còn chưa về?”

Giọng nói của cha Tạ truyền ra từ trong nhà, thấp giọng nói: “Không phải con bé nói đi chơi cùng bạn, tối nay sẽ về trễ sao... Bà cũng đừng hỏi hoài như thế chứ.”

Mẹ Tạ Liễu Liễu nói thầm: “Tôi đang lo lắng con bé về trễ sẽ không an toàn... Hơn nữa sao lúc này tôi nghe thấy giọng nói giống của con bé thế?”

Nhưng khi bà nhìn qua hướng cầu thang, cũng không thấy được bóng dáng của Tạ Liễu Liễu.

Chắc là nghe lầm. Mẹ Tạ Liễu Liễu không dò xét nữa, quay về trong nhà.

Trong cầu thang, cơ thể Tạ Liễu Liễu căng thẳng, sống lưng mảnh khảnh chống lên cửa cách ly, một tiếng cũng không dám thở mạnh.

Cô sợ bị cha mẹ phát hiện mình ở trong đây với Hạc Lâm, hơn nữa còn đang trong lúc không được trong sáng lắm...

Bọn họ hỏi nam sinh cô thích trong lớp chuyên tự nhiên là ai.

Nhưng cô vừa mới chuyển vào lớp này chưa đến một tuần, trừ Hạc Lâm ra thì gần như không quen biết

người khác.

Có thể thích ai nữa chứ?

Dường như trong lòng Tạ Liễu Liễu đã có một đáp án, nhưng cô không chịu nói, chỉ chuyển con mắt tránh né câu hỏi của Hạc Lâm.

Nhưng cô không nói, Hạc Lâm càng không bỏ qua cho cô.

Vóc người cao lớn của thiếu niên phủ phía trên cô gái, cái bóng cao to bao phủ cả người cô. Cánh tay anh chống tường, nhìn cô chăm chăm, lại hỏi một lần nữa: “Tạ Liễu Liễu, người cậu thích là ai?”

Tạ Liễu Liễu không trả lời, kiên trì nói: “Hạc Lâm, cậu để tớ về nhà được không?”

Giọng nói cô ngọt ngào, mềm mại, như phát ra từ đáy lòng, càng tăng thêm vẻ vô tội làm người khác mềm lòng.

Hạc Lâm: “Cậu nói cho tớ biết, tớ sẽ để cậu về nhà.”

Tạ Liễu Liễu không lên tiếng.

Thật bướng bỉnh mà!

Hạc Lâm hơi bó tay, nhưng cũng không muốn bỏ qua đơn giản cho cô. Tính cách của cô hơi chậm chạp, nếu như bỏ qua lần này, không biết tới lúc nào mới có thể ép cô nói ra sự thật. Vì vậy anh khẽ thẳng người, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Là tớ à?” Anh nói: “Tớ thích cậu, cậu có thích tớ không?”

Tạ Liễu Liễu rất kinh ngạc, tay bịt miệng nâng lên che trán mình, giống như không thể tin anh hôn cô thật, lúng túng: “Cậu...”

Hạc Lâm thần nhiên: “Tớ đã nói rồi, cậu không trả lời thì tớ sẽ hôn cậu.”

Vì vậy, anh lợi dụng lúc này Tạ Liễu Liễu chuyển tay đi, khẽ hôn vào mắt cô, sống mũi, rồi tới gò má.

Một chỗ cũng không bỏ qua.

Có lẽ đây cũng là lần đầu anh hôn người khác, môi mỏng va chạm vào nhau. Mang theo một chút căng thẳng không dễ dàng phát giác được.

Bàn tay đặt trên tường cũng càng thu chặt vào, hô hấp nóng bỏng.

Tạ Liễu Liễu bị anh hôn đến gò má đỏ bừng lên, bên tai mềm nhũn.

Nhưng trốn thế nào cũng không tránh khỏi. Anh to con đứng trước mặt, vốn dĩ cô không thể nào nhúc nhích được.

Vì vậy chỉ nghe thấy giọng nói rất nhỏ của Tạ Liễu Liễu truyền ra từ phía dưới: “Hạc Lâm, buông tớ ra đi...”

Hạc Lâm nghe lời buông ra, đôi mắt nhìn thẳng vào cô, gấp gáp hỏi: “Bây giờ chịu trả lời rồi sao?”

Anh: “Có phải tớ hay không?”

Cho dù trong lòng đã có đáp án chắc chắn.

Nhưng không thấy câu trả lời của cô, anh vẫn không thể nào an tâm.

Cũng may Tạ Liễu Liễu đã bị bức phải để lộ toàn bộ, đỏ mặt, rốt cuộc cô ở trong ngực anh chấp nhận thỏa hiệp nói: “... Phải.”

Là cậu.

Vẫn luôn thích cậu.

Tạ Liễu Liễu vốn nghĩ mình nói như thế thì Hạc Lâm sẽ bỏ qua cho cô, không ngờ động tác anh khựng lại một lát, sau đó một tay nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn xuống môi cô.

25. Chương 25: Nụ Hôn Đầu

Hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái thuộc về Hạc Lâm ập đến.

Ánh đèn trong hành lang chợt tối, rồi lại sáng lên rất nhanh, chiếu rọi hai cái bóng đan xen vào nhau lên tường.

Cô gái xinh xắn bị nam sinh cao to đè hôn trong góc.

Anh nhẹ nhàng ngậm cánh môi của cô, hút chút vị ngọt trên người cô.

Có lẽ khi nãy hộp lớp cô ăn kẹo mềm trái cây, nên trong miệng trừ mùi rượu nhàn nhạt ra, còn có một vị ngọt trong veo.

Khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Hạc Lâm chỉ thăm dò trên bờ môi cô, không dám hôn sâu.

Nhưng loại cảm xúc hai cánh môi chạm vào nhau lại cảm thấy chưa đủ, anh kiềm chế khiến sau lưng hóa cứng, máu sôi sùng sục trong cơ thể, vẫn không nhịn được cạy mở môi cô chui vào.

Cô nhóc căng thẳng khẽ “ô” một tiếng.

Hạc Lâm đồng thời vươn tay ra ôm ngang lưng cô, không cho cô lùi bước.

Đầu lưỡi của anh và cô cùng quấn quít với nhau, Tạ Liễu Liễu không nhịn được khẽ run lên. Cô chưa từng tiếp xúc thân mật thể này với người khác, cho dù khi biết mình thích Hạc Lâm, cô cũng chỉ ảo tưởng đến việc nắm tay, ôm anh.

Vành tai và tóc chạm vào nhau như thế, cảnh trao đổi nước bọt với nhau, cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Vì vậy cô vô thức muốn tránh.

Nhưng cô càng trốn, Hạc Lâm càng từng bước đuổi theo không buông tha.

Cuối cùng không thể lui được nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho anh hôn.

Cũng may không đầy một lát, Hạc Lâm liền nới lỏng môi cô, buông tha cho cô.

Đầu anh chôn sâu vào bờ vai cô, lưng hơi cong lại, âm thanh đè nén, giống như đang cười.

Tạ Liễu Liễu bị anh hôn đến thần chí hỗn độn, tay chân như nhũn ra, thật lâu mới lên án anh: “Lúc này cậu nói nếu tớ trả lời thì sẽ không hôn tớ mà...”

“Ừm.” Hạc Lâm lại thoải mái thừa nhận, cánh tay ôm chặt cô, mặt dày nói: “Tớ nhịn không được.”

“...”

Tạ Liễu Liễu chưa từng chứng kiến dáng vẻ vô lại như thế của anh, vừa tức giận, vừa cảm thấy hơi lạ.

Nhưng dù sao cũng không thể ở trong đây nữa, khi cô trở về thì đã hơn 10 giờ, thật sự nếu không vào nhà, chắc chắn sẽ khiến cho cha mẹ nghi ngờ.

Tạ Liễu Liễu duỗi tay đẩy anh ra, kêu lên: “Tớ phải về rồi...”

Nhưng tiếc là không đẩy ra nổi, Hạc Lâm thoáng thẳng người, nâng gương mặt cô lên hôn xuống lần nữa.

Thấp giọng nói: “Hôn thêm một lát nữa.”

...

Khi Tạ Liễu Liễu về đến nhà thì đã qua 11 giờ tối.

Cha Tạ và mẹ Tạ đang ngồi trên sofa xem ti vi, đang chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi, thì nghe thấy tiếng động nên quay đầu nhìn về phía cửa vào, chỉ thấy Tạ Liễu Liễu đeo cặp da đứng đó thay giày.

Mẹ Tạ thở phào một cái, cha Tạ hỏi: “Liễu Liễu đi đâu họp lớp thế con, sao về muộn vậy?”

Người Tạ Liễu Liễu khẽ cứng đờ, mím khóe miệng nhỏ giọng đáp: “KTV ạ.”

Cha Tạ: “Ca hát cũng tốt, ca hát có thể tăng tình cảm với nhau.” Ông căn dặn, “Nhưng sau này đừng về quá muộn, cha mẹ sẽ lo lắng.”

Tạ Liễu Liễu gật đầu đồng ý.

Cũng may là sau đó cha mẹ cũng không hỏi nhiều.

Tạ Liễu Liễu thay giày xong thì vội vàng nói một tiếng “Con đi làm bài tập”, sau đó không quay đầu lại chui vào phòng mình.

Để lại cha Tạ và mẹ Tạ nhìn nhau, tràn đầy ngạc nhiên nghi ngờ.

Đứa nhỏ này, đêm hôm khuya khoắt còn làm bài tập gì?

*

Bài tập của Tạ Liễu Liễu là - -

Trở về phòng để cặp da lên ghế xoay, lấy điện thoại di động ra, click mở trang trò chuyện weixin với Hạc Lâm. Nhập từng chữ từng chữ vào trong.

Liều Liều không ăn ve sầu: Tổ về nhà rồi.

Cô cảm thấy Hạc Lâm có chút kỳ quái, rõ ràng hai người họ ở cùng một tầng lầu. Lúc này anh còn nhìn cô vào nhà, vậy mà chẳng mấy chốc lại đòi cô trở về phải gửi tin nhắn cho anh.

Nhưng nói gì đây chứ?

Tạ Liều Liều vừa nhắm mắt lại, lại nhớ đến cảnh anh hôn cô trong hành lang.

Chặt chẽ, dây dưa, không vùng khỏi được.

Khuôn mặt cô ửng đỏ lên, làm gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo càng thêm có vẻ mềm mại.

Môi lưỡi tê dại, là hậu quả bị người khác hôn quá lâu.

Tạ Liều Liều nghĩ lúc đầu Hạc Lâm sẽ không hôn môi, quần lấy cô hôn một lát, liền vùi đầu thở trên cổ cô.

Hơi thở nóng hổi phun trên da cô. Rõ ràng ngốc gần chết, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Cô càng nghĩ càng loạn... Cuối cùng chỉ chọn một câu an toàn nhất rồi gửi qua.

Cũng không lâu lắm, nhận được tin trả lời của Hạc Lâm.

HE: Chú dì có mắng cậu không?

Liều Liều không ăn ve sầu: Không có.

Suy nghĩ một lát, Tạ Liều Liều lại ngồi bên mép giường bổ sung thêm.

Liều Liều không ăn ve sầu: Nhưng cha tớ bảo sau này tớ không được về muộn như thế nữa.

Trong câu nói đều là sự trách cứ anh khiến mình ở lại quá lâu trong hành lang.

Nhưng Hạc Lâm giống như không hiểu được ý của cô, điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục trả lời.

HE: Được, sau này tớ sẽ cố gắng rút ngắn thời gian hôn một chút, để cậu về nhà sớm.

Liều Liều không ăn ve sầu: ...

Tạ Liều Liều không ngờ anh mặt dày như thế, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, dứt khoát để điện thoại xuống vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, cha mẹ đều đã ngủ. Tạ Liều Liều đứng trước bàn sách lau tóc, thuận tiện nhìn di động.

Trên đó có một tin Hạc Lâm gửi tới, vào lúc cô đi tắm không lâu.

HE: Nhân hiệu kẹo tối nay cậu ăn là gì thế?

Tạ Liều Liều không rõ chuyện gì, gửi dấu “?” qua.

HE: Ném lên rất ngọt.

Tạ Liều Liều cho rằng anh muốn ăn, nên không hỏi nhiều, vào trong lịch sử taobao tìm link mua kẹo, sao chép lại, chia sẻ qua cho anh.

Cũng không lâu lắm, app trên điện thoại hiện ra một tin nhắc nhở.

Có người mua đồ cho cô, trùng hợp là loại kẹo mà cô mới gửi qua cho Hạc Lâm. Cô mở ra, bên trong có đủ loại hương kẹo trái cây, có nho, đào, cam và dâu tây, vân vân.

Tạ Liều Liều hơi giật mình, còn chưa kịp phản ứng thì di động tiếp tục nhận được tin nhắn của Hạc Lâm.

HE: Lần sau tớ muốn ăn vị cam.

Tạ Liều Liều: “...”

? ? ?

Cuối cùng Tạ Liều Liều cũng hiểu anh nói “ăn” là có ý gì, sau khi tắm xong vội ứng đồ vắt vẻo trên giường mới lẳng lặng xuống giường lại phòng ngủ.

Cô mãnh liệt gõ chữ.

Liều Liều không ăn ve sầu: ... Vô lại!

HE rất nhanh đã trả lời: Hửm?

HE: Tổ có nói gì sao?

HE: Hay là cậu nghĩ đến điều gì rồi?

Liều Liều không ăn ve sầu: ...

Cái người này, sao trở nên xấu tính rồi.

Tạ Liều Liều chôn đầu vào chiếc giường mềm mại, lỗ tai không khổng chế được càng ửng đỏ lên.

Tim cô đập rất nhanh, có nơi vì anh mà trở nên mềm mại và tê dại. Rõ ràng biết Hạc lâm đang chọc cô, nhưng vẫn không nhịn được xấu hổ.

Cũng may Hạc Lâm biết da mặt cô mỏng, không tiếp tục trêu chọc nữa. Mà đổi sang đề tài khác.

HE: Có biết tại sao hôm tổ vừa mới chuyển vào đã tặng cậu một bịch kẹo không?

Liều Liều không ăn ve sầu: Tại sao?

Hạc Lâm ở bên kia khe nở nụ cười, sau đó dựa vào đầu giường. Anh kể lại cảnh lần đầu gặp Tạ Liều Liều, kể cả Tạ Liều Liều cùng mẹ nói chuyện ăn kẹo hay uống sữa, cái nào có thể cao ở trong nhà, cô nhỏ giọng nhẹ nhàng oán trách, “Con có uống sữa thì cũng không cao lên đâu.”

Sau đó cô ngồi xổm ở dưới lầu, mặc áo khoác rộng thùng thình không hợp với dáng người kiên nhẫn cho mèo ăn.

Cô híp mắt, khoan khoái lại thỏa mãn nói với một con mèo: “Đừng khách sáo.”

Cho dù có đang buồn hay ngọt ngào hơn nữa,

Cũng mãi mãi đáng yêu dịu dàng như thế.

...

Hạc Lâm nói xong, đưa điện thoại di động về bên môi, thông thả ghi âm lại câu nói.

“Tạ Liễu Liễu, tớ thích thấy cậu cười.”

Anh nói, khẽ dừng lại, “Tớ muốn có thể thấy cả đời.”

26. Chương 26: Lực Tự Chủ

Hôm nay Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm trò chuyện cho tới khi rất khuya.

Sáng hôm sau rời giường, người cô hơi choáng váng.

Sao tự dưng lại quen nhau rồi?

Rõ ràng trước ngày hôm qua, cô còn tính sẽ không nghĩ tới chuyện này nữa.

Nhưng Hạc Lâm dồn ép quá, cô không cẩn thận đã nói ra lời thật lòng.

... Chỉ có thể tự chui đầu vào lưới.

Tạ Liễu Liễu đứng trước bồn rửa tay, thở dài một hơi thật sâu.

Mẹ Tạ Liễu Liễu bảo cô xuống lầu mua bữa sáng, cô rửa mặt xong thì thay áo hoodie màu xanh nhạt rồi đi ra ngoài.

Nhà bên cạnh yên ắng, không có tiếng của ai cả. Hôm qua Hạc Lâm có nói sáng hôm nay phải đến tiệm hoa giúp mẹ của anh, có lẽ sáu bảy giờ tối mới về.

Vì vậy Tạ Liễu Liễu không có gánh nặng gì trong lòng, trên chân mang đôi dép bông in hình chú mèo màu hồng nhạt.

Quần short jean thoải mái giấu vào phía dưới áo, làm lộ ra đôi chân trắng nõn nhỏ nhắn.

Mặc dù cô không cao, nhưng hai chân rất thẳng.

An phận đứng bên cạnh tay vịn, xương cân đối, trắng nõn làm lóa mắt.

Tạ Liễu Liễu duỗi tay dè chốt đóng cửa của thang máy, đang chuẩn bị xuống lầu, đột nhiên có một đôi tay từ bên ngoài đưa vào ngăn cản cô.

Hạc Lâm từ ngoài cửa chen vào thang máy, lấy mũ hoodie trên đầu xuống, không coi ai ra gì đứng bên kia thang máy.

Thang máy đi xuống, anh nghiêng đầu nhìn về phía bên người Tạ Liễu Liễu.

Tạ Liễu Liễu không nghĩ tới giờ này anh còn ở nhà, đôi mắt đã sớm vì kinh ngạc mà tròn tròn.

Không phải nói buổi sáng phải đến tiệm hoa sao?

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của cô, Hạc Lâm nâng khóe miệng, nhẹ nhàng cười: “Biểu cảm này là sao thế, không vui khi nhìn thấy tớ à?”

Tạ Liễu Liễu lắc đầu, giải thích: “Không phải...” Cô chỉ là...

“Nghĩ rằng tớ đến tiệm bán hoa rồi?”

Hạc Lâm nói thay cô.

Tạ Liễu Liễu gật đầu liên tục.

Hạc Lâm thấp giọng nói: “Vốn định đi rồi.” Nhưng mà anh chậm rãi đến bên cạnh Tạ Liễu Liễu, cúi thấp người cạo má cô, giải thích nói, “Nhưng muốn nhìn thấy cậu cái đã.”

...

Hôm nay Hạc Lâm cũng mặc áo hoodie màu xanh thẫm, từ xa nhìn vào giống như mặc đồ cặp với Tạ Liễu Liễu.

Máu chốt là hai người còn đeo một sợi dây đỏ.

Đi ở trên đường, rất dễ hấp dẫn ánh mắt của người khác, Tạ Liễu Liễu sợ bị người quen của mẹ bắt gặp, nên tăng tốc đi về trước, thoáng chốc quay đầu lại, liền thấy Hạc Lâm vẫn không nhanh không chậm đi sau lưng cô, không hề tự giác chút nào.

Tạ Liễu Liễu dừng bước, cảm thấy hơi kỳ quái hỏi: “Không phải cậu định đến tiệm hoa sao? Sao còn đi theo tớ chứ?”

Hạc Lâm thản nhiên: “Đường đến tiệm hoa cũng là đường này.”

Tạ Liễu Liễu liền không có cách ngăn cản anh, cùng anh đến cửa tiệm ăn sáng.

Đầu bếp bán đồ ăn sáng là một ông cụ 67 tuổi, có lẽ rất quen thuộc với Hạc Lâm, khi trông thấy anh và Tạ Liễu Liễu tới, ông cười tí mắt hỏi thăm: “Hôm nay dẫn em gái cùng tới đây à?”

Hạc Lâm nắm tay Tạ Liễu Liễu, kiên nhẫn nói: “Không phải, đây là bạn gái của cháu ạ.”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Ông cụ không hỏi gì nhiều nữa, chỉ ngằm hiểu cười một cái.

Ra khỏi tiệm ăn sáng, mặt Tạ Liễu Liễu vẫn đỏ bừng.

Hạc Lâm đưa cô đến dưới lầu tiểu khu, đưa đồ ăn sáng đã mua xong cho cô. Vốn định chào tạm biệt với cô, nhưng trong lòng Tạ Liễu Liễu chột dạ, không nghe hết lời anh nói, nhận lấy túi đồ to xong thì quay người vào bên trong tầng lầu.

Cũng may Hạc Lâm tay mắt lanh lẹ, ôm vai cô kéo đến trước mặt.

Anh khom người kề sát bên tai cô, vẽ thờ ơ vào sáng hôm nay bộc lộ ra rõ rệt, nặng nề lên án nói: “Tạ liễu Liễu, hôm qua là ngày đầu tiên chúng ta quen nhau.”

Tạ Liễu Liễu: ?

Đồng thời dừng giấy giữa lại.

Hạc Lâm tiếp tục: “Hôm nay là ngày tình yêu cuồng nhiệt.”

“...”

Anh: “Cậu không thể lạnh nhạt với tớ như thế.”

Tạ Liễu Liễu thật vất vả mới tiêu hóa hết lời anh nói, phục hồi tinh thần lại, mặt đỏ hồng kháng nghị: “Tớ không có lạnh nhạt với cậu...”

Cô nói: “Chỉ là trong tiểu khu có rất nhiều người mẹ tớ quen biết, tớ sợ bị họ trông thấy, nói với cha mẹ

tớ.”

Tuy nói cha Tạ và mẹ Tạ đều là người sáng suốt, thiện lương, nhưng con gái yêu đương trong lúc học cấp 3, vẫn không được cho phép.

Không biết Hạc Lâm có nghe lọt lời cô hay không, vẫn ôm cô như cũ.

Tạ Liễu Liễu nghĩ anh còn đang tức giận, nghiêng đầu suy nghĩ, nghiêm túc thương lượng nói: “Vậy chờ tối cậu trở về thì gặp lại được không...”

Trời sinh cô là người hướng nội, có trời mới biết cô nói ra câu này có bao nhiêu khó khăn. Nhưng khi vừa nói xong, cô quay người lại, bên trong thấy Hạc Lâm khẽ cong đôi mắt, nhìn cô cười.

“ ... ”

Tạ Liễu Liễu lập tức hiểu được, mình lại bị lường gạt.

Cô xấu hổ phồng má lên, máu xông lên lỗ tai, không ngó ngang gì nhắc chân hung hăng đạp Hạc Lâm một cái, xoay người chạy vào trong thang máy.

Để lại Hạc Lâm đứng tại chỗ, cúi đầu sung sướng cười khê.

*

Tạ Liễu Liễu vừa mới về nhà không lâu, liền nhận được tin weixin của Hạc Lâm gửi tới.

HE: Tối nay gặp mặt, chúng ta đã hẹn rồi đấy.

Tạ Liễu Liễu không để ý tới anh, đặt bữa sáng lên bàn cơm, định vào phòng gọi cha mẹ đến ăn sáng. Nhưng di động lại vang lên một tiếng, cô mở ra, vẫn là của Hạc Lâm.

HE: Buổi tối đừng mặt bộ sáng hôm nay nữa.

HE: Liễu Liễu, lực tự chủ của tớ rất kém.

27. Chương 27: Tiết Học Cuối Cùng

Buổi tối hôm đó, Tạ Liễu Liễu vẫn theo lời xuống dưới lầu gặp Hạc Lâm.

Bọn họ ở vườn hoa đã từng luyện tiếng Anh thật lâu.

Hạc Lâm ôm cô vào trong ngực, hai chân mở ra tùy ý chống đất, cầm dưới gối lên cổ cô, giọng nói trầm thấp thông thả kể lại cuộc sống ở trường chuyên tỉnh trước kia.

Anh báo cáo từng việc, cuối cùng không nói lời nào. Tạ Liễu Liễu ở trong ngực anh không an phận khê động, muốn đi lên lầu, cánh tay siết chặt cô càng thêm chặt hơn, anh cúi đầu kề sát lỗ tai cô, vừa dịu dàng vừa uể oải dễ dàng nói: “Đừng nhúc nhích, tớ chỉ muốn ôm cậu thôi.”

“ ... ”

Tạ Liễu Liễu lập tức bế tắc.

Chỉ có thể ngoan ngoãn tùy anh ôm.

Cho đến khi trăng lên đỉnh đầu, bầu trời đầy sao rực rỡ, Hạc Lâm vẫn không có ý định buông tay.

Tạ Liễu Liễu ngồi đến thân thể cứng ngắc, cơn buồn ngủ nổi lên, còn phải đề phòng anh cứ hôn cô. Cô ngửa đầu, nhắc nhở hỏi: “Cậu ôm tớ như vậy không thấy mệt sao?”

Hạc Lâm thản nhiên: “Không mệt.”

Tạ Liễu Liễu: “Tại sao thế?”

Hạc Lâm liền cố ý ước lượng cân nặng của cô, đưa tay bóp má cô, hỏi: “Cậu nghĩ mình nặng bao nhiêu hả?”

Anh: “Anh trai Hạc Lâm của cậu không giống cậu, mỗi ngày đều vận động, chút sức lực ôm cậu thế này không thành vấn đề.”

Tạ Liễu Liễu: “ ... ”

Tạ Liễu Liễu không nghĩ tới anh còn nhớ cách xưng hô này, đưa tay che miệng anh, tỏ cáo nói: “ ... Không cho cậu học theo cách nói chuyện của mẹ tớ.”

Hạc Lâm cúi đầu cười, hỏi: “Vậy tớ phải nói thế nào đây? Tớ rất mệt, nhưng không muốn cho cậu về... hay tớ không phải là anh trai Hạc Lâm của cậu?”

“ ... ”

Rốt cuộc, Hạc Lâm cũng không nói với Tạ Liễu Liễu.

Anh không mệt, không phải là vì thể lực tốt.

Mà là vì ở cùng một chỗ với cô.

Rất trẻ cũng không tính là trẻ.

Nhiều mệt mỏi cũng không được xem là mệt mỏi.

- - Những người khác không hề có loại ma lực này.

*

Tạ Liễu Liễu về đến nhà, đã là hơn mười một giờ đêm.

Cha Tạ và mẹ Tạ đang chuẩn bị nghỉ ngơi, bởi vì trước khi đi cô có nói đến nhà bạn chơi, nên cha mẹ cũng không nghi ngờ, chỉ dặn dò cô ngủ sớm một chút liền vào phòng.

Ngày hôm sau, cha mẹ Tạ Liễu Liễu không có ra ngoài.

Tạ Liễu Liễu không có cơ hội gặp mặt với Hạc Lâm, bèn ở trong phòng làm bài tập hết một ngày.

- - Thịnh thoả gửi một hai tin weixin cho Hạc Lâm.

Sáng thứ hai, cô ngồi xe bus đến trường giống như bình thường.

Hạc Lâm đến còn sớm hơn cô.

Thời gian lên lớp vẫn không có gì khác biệt, mỗi ngày đều đọc bài vào sáng sớm, tập thể dục, đi học, tan học.

Kết thúc tiết tự học tối thì trở về phòng ngủ rửa mặt rồi đi ngủ.

Tạ Liễu Liễu cảm thấy ngày tháng như thế trôi qua rất nhẹ nhàng.

Duy chỉ có Hạc Lâm hình như dễ dàng bộc lộ bản tính hư hỏng trước mặt cô hơn.

Trước kia anh có thói quen đem chân dài chiếm lấy bàn phía dưới của cô, từ sau khi bị cô nói qua một lần thì không còn đụng chạm nữa.

Bây giờ Tạ Liễu Liễu không chỉ một lần nhấn mạnh dừng để người trong lớp họ phát hiện mối quan hệ của bọn họ, nhưng anh vẫn không nhận được thân thiết với cô.

Vào học thì sờ đầu cô, tan học thì néo mặt cô, thỉnh thoảng vào lúc không có ai còn gọi cô là “cô dâu nhỏ”.

Những việc này đều bỏ đi, vậy mà anh còn nhân dịp cô nhờ anh chỉ đề tiếng anh, gục đầu xuống bàn lộ ra đôi mắt màu nâu sẫm, nói: “Cậu hôn tớ một cái đi.”

“ ... ”

Tạ Liễu Liễu không tiện phát cáu, sẽ nhỏ giọng kháng nghị: “Bây giờ là lớp tự học.”

Hạc Lâm liền ngồi thẳng lên, nhận lấy sách bài tập từ trong tay cô, đồng ý nói: “Vây cho thiếu trước.”

Anh nói: “Đây là đề thứ 24 cậu nợ tớ.” DiendanLEEEQuuuyyyDoonn#@

Còn có một lần, trong lúc học, cửa sổ bên hành lang không đóng cửa, gió thổi làm rèm cửa sổ cứ bay phất phới.

Tạ Liễu Liễu duỗi tay đè nó xuống, nhưng nó lại bị thổi lên nhiều lần ngăn cản tầm mắt cô.

Cô không nhìn thấy bảng đen phía trước, định bảo Hạc Lâm đóng cửa sổ giúp, nhưng Hạc Lâm đang đeo tai nghe hết sức tập trung làm đề vật lý.

Cô gọi anh mấy tiếng, anh không trả lời.

Tạ Liễu Liễu đành phải tự lực cánh sinh, nhón chân lên ra sức đóng cửa sổ.

Khi ngón tay vừa sắp chạm vào bệ cửa sổ, Hạc Lâm đột nhiên tháo tai nghe xuống, trầm thấp gọi cô một tiếng: “Liễu Liễu.”

“Hả?”

Tạ Liễu Liễu quay đầu lại, còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, thì Hạc Lâm đã duỗi tay ôm lấy đầu cô lặng lẽ hôn lên.

Môi anh rất mỏng, mang theo nhiệt độ mát lạnh. Nhẹ nhàng hút môi cô từng chút từng chút, nhưng không dám thâm nhập vào.

Đúng lúc này, rèm cửa sổ lại bị gió thổi lên lần nữa, bao lấy cơ thể của hai người, cũng ngăn đi ánh mắt của hơn ba mươi người trong lớp.

Cho đến khi gió lặng, Hạc Lâm mới thông thả buông môi cô ra.

Anh nâng khóe miệng cười, lông mày khẽ nhướng lên, nói: “Trả cho tớ một đề trước.”

Sau đó duỗi tay, dễ dàng đóng kín cửa sổ lại.

Mà Tạ Liễu Liễu đã sớm vùi sâu vào trong khuỷu tay, không dám để người khác nhìn thấy hai gò má ửng hồng của cô.

Dương Khoan ngồi phía sau không nhìn thấy mọi chuyện xảy ra trong rèm cửa sổ, nhưng có thể chú ý tới hai bên tai ửng đỏ của cô gái, và vẻ cực kỳ ngượng ngùng khẽ véo cánh tay Hạc Lâm, nhưng lại bị anh bắt lấy đan xen mười ngón tay vào nhau.

Cậu chắc chắc lắc đầu, vô cùng cảm khái nói: “Ặc Ặc Ặc.”

Bạn ngồi cùng bàn nghe vậy, khó hiểu hỏi: “Cậu đang làm gì thế?”

Dương Khoan: “Ăn thức ăn cho chó.”

...

*

Ngày cứ không nhanh không chậm trôi qua, mặc dù Tạ Liễu Liễu và Hạc Lâm cũng không nói rõ, nhưng đa số bạn trong lớp đều biết họ quen nhau rồi.

Không có ai đi nói mấy chuyện này với giáo viên, bọn họ đều ngầm hiểu lẫn nhau.

Thỉnh thoảng sẽ có người rất hâm mộ Tạ Liễu Liễu.

Nhưng trước kia Tạ Liễu Liễu chưa bao giờ quen người khác, có một số chuyện cũng không biết phải làm sao mới đúng.

Cô cảm thấy gần như mỗi giây mỗi phút đều ở cùng với Hạc Lâm. Trong trường thì ngồi cạnh nhau, về nhà thì là hàng xóm, có rất ít thời gian tách ra.

Nhưng như vậy có tốt thật không? Có ảnh hưởng gì tới bọn họ không?

Đôi lúc Tạ Liễu Liễu sẽ băn khoăn.

Đặc biệt là Hạc Lâm thích cô nhưng cũng không hề giấu giếm trong trường.

Thỉnh thoảng anh sẽ dẫn cô lên sân thượng lầu học ngắm cảnh đêm;

Có lúc sau khi kết thúc tiết tự học tối, trên đường đưa cô về ký túc xá sẽ khom người hôn trộm cô;

Có lúc khi cô tới kỳ nên khó chịu, anh sẽ từ chối lời mời chơi bóng rổ của bạn bè, mà đến căn tin mua cho cô một chai đồ uống nóng, đặt trên bụng cô khẽ xoa nói: “Liệu Liễu không đau, tớ thương nè.”

Mỗi khi thế này, lòng Tạ Liễu Liễu cũng sẽ rối rắm.

Cảm thấy Hạc Lâm quá đối xử tốt với cô.

Nhưng lại sợ mình sẽ ảnh hưởng đến học tập và xã giao bình thường của anh.

Cho nên có một số việc đều cố gắng không làm phiền tới anh.

Nhưng Hạc Lâm giống như gắn camera vào người cô, mỗi khi cô trốn anh, anh vẫn có thể tìm chính xác vị trí của cô, bỏ xuống tất cả mà đến với cô.

Có một lần học tiết thể dục, lúc Tạ Liễu Liễu đánh bóng chuyền không cẩn thận bị trầy da cổ tay, chỗ khớp xương sưng lên rất to.

Cô đến phòng y tế lấy dầu hoa hồng của cô giáo, ngồi trên bậc thang sân vận động xoa lên từng chút từng chút.

Cũng không biết tại sao Hạc Lâm tìm được tới đây, ngồi bên cạnh cô, nhận lấy chai dầu thuốc trong tay cô đổ ra lòng bàn tay, giúp cô xoa bóp nhẹ nhàng.

Làn da cô non mịn, nên chỗ bị thương càng làm người khác nhìn thấy mà đau lòng. Khiến người khác không dám dùng sức.

Vì vậy Hạc Lâm rất tập trung, dáng vẻ nghiêm túc, giống như đang làm một chuyện rất quan trọng.

Tạ Liễu Liễu lén quan sát vẻ mặt anh, thấy anh không có ý tức giận, mới cẩn thận tò mò hỏi: “Sao cậu biết tớ ở đây?”

Anh bôi thuốc xong, để chai dầu thuốc ở một bên, mở rộng hai chân ra nói: “Ủy viên thể dục nói cho tớ biết.”

Ủy viên thể dục của lớp bọn họ là một cô gái, vừa rồi chính cô ấy cùng đến phòng y tế với Tạ Liễu Liễu.

Tạ Liễu Liễu khẽ “à” một tiếng.

Hạc Lâm hỏi: “Tại sao bị thương lại không nói cho tớ biết?”

Tạ Liễu Liễu nhìn chằm chằm cổ tay sưng đỏ của mình, chần chờ nói: “Tớ cảm thấy không nghiêm trọng lắm...”

Hạc Lâm: “Không nghiêm trọng thì không thể cho bạn trai biết à?”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Lúc này Tạ Liễu Liễu mới phát hiện anh rất nghiêm túc, cô dịch người sang cạnh anh, đưa hai tay nâng gò má anh lên, nhẹ nhàng hôn một cái nói: “Cậu đừng tức giận mà.”

Trong hoảng hốt hình như cô nghe thấy tiếng thở dài của Hạc Lâm, sau đó anh ôm Tạ Liễu Liễu ngồi lên đùi anh, nâng cằm cô hôn xuống.

Thời gian hôn lần này cũng dài hơn những lần trước.

Cho đến khi Tạ Liễu Liễu vô lực mềm oặt trước người Hạc Lâm, anh mới chậm chậm buông cô ra.

Chuông vào học ở trước lầu vang lên, báo hiệu vào tiết tiếp theo.

Tạ Liễu Liễu chống bả vai Hạc Lâm ngồi dậy, định trở về học. Nhưng Hạc Lâm lại ôm eo cô nói: “Ở lại một lát đã.”

Tạ Liễu Liễu ngồi thẳng người, nhìn vào mắt anh nói: “Cậu không về học sao?”

Hạc Lâm thấp giọng: “Là lớp tự học.”

Ngụ ý, không đi cũng được.

Tạ Liễu Liễu lại không an tâm, hỏi tiếp: “Không phải cuộc thi toán của cậu sắp bắt đầu rồi sao? Tớ cùng cậu lên làm đề nhé.”

Ngón tay Hạc Lâm khẽ vuốt nước bọc dưới cằm cô, nói: “Làm xong hết rồi.”

Tạ Liễu Liễu: “Vậy hai bộ đề thi tổng hợp tự nhiên mới phát vào buổi sáng thì sao? Thầy nói ngày mai phải nộp đấy.”

Hạc Lâm: “Quá đơn giản, không muốn làm.”

“ ... ”

Tạ Liễu Liễu bị từ chối hai lần, cũng hơi cáu kỉnh. Cô đột nhiên nghiêm mặt nhìn chằm chằm Hạc Lâm nói: “Hạc Lâm, cậu như thế không tốt đâu.”

Hạc Lâm nhếch môi, không biến sắc nói: “Chỗ nào không tốt hả?”

Tạ Liễu Liễu ra vẻ nghiêm trọng: “Cậu không thể lún sâu vào yêu đương.”

Ánh mắt cô gái lấp lánh, vẻ mặt đầy sự kiên quyết.

Nhưng Hạc Lâm lại cúi mắt, cười khe khẽ. Anh hỏi: “Tớ phải làm thế nào đây?”

Tạ Liễu Liễu suy nghĩ một lát, “Lúc trước cậu đã hứa với tớ, sau này sẽ cố gắng học tập, để những người từng coi thường cậu đều sẽ phải hối hận.” Cô đề nghị, “Nếu không thì chúng ta đánh cược đi, nếu như học kỳ này cậu không thể thi được hạng nhất nữa, thì học kỳ sau chúng ta sẽ giảm bớt thời gian ở bên nhau.”

Cô cảm thấy ý nghĩ này của mình rất tốt, lòng tràn đầy mong đợi Hạc Lâm đáp lại.

Nhưng Hạc Lâm lại nắm chặt eo cô, cùng mặt đối mặt với cô, nhìn vào mắt cô nói: “Tạ Liễu Liễu, nếu như tớ muốn đánh cược, thì sẽ không đánh cược một học kỳ đơn giản như vậy.”

Tạ Liễu Liễu không hiểu, ngã vào bẫy của anh hỏi:

“Vậy đánh cược bao lâu?”

Mỗi đợt kiểm tra sau này, Hạc Lâm cũng không để rớt mất vị trí hạng nhất.

Mà Tạ Liễu Liễu cũng ở quanh vị trí top 20 toàn khối.

Thời gian dần trôi đi, tuần hoàn luân phiên.

Thời gian giống như từng mũi kim lượn lên lượn xuống.

Cuối cùng cũng đến ngày thi đại học, mọi người đều quẳng bớt gánh nặng, chuẩn bị tiến về phía trước.

Kết thúc kỳ thi đại học, như cơn mưa đầu mùa vừa tạnh.

Ngày có kết quả, có người cầm micro đến trường tư nhân Minh Đức phỏng vấn thủ khoa ban khoa học tự nhiên, hỏi anh tại sao đạt được thành tích xuất sắc như thế.

Gương mặt tuấn tú của chàng trai sau ống kính, nụ cười trong trẻo. Anh suy tư một lát rồi nói: “Phải cảm ơn bạn gái của tôi.”

Phóng viên hỏi tại sao.

Anh thú nhận nói: “Tôi từng có thời gian rơi vào bế tắc, chính cô ấy đã kéo tôi ra khỏi vùng bùn ấy.”

Khi tất cả mọi người đều cho rằng anh hư hỏng, khi ai ai cũng tránh xa anh,

Chỉ có cô đối xử chân thành với anh, ấm áp mềm mại.

Trên con phố quán bar, cô nắm tay anh trong đêm khuya,

Đã đủ để anh nhận định hạnh phúc trong anh, đó chính là cô.

--

Ngày hôm đó ánh mặt trời ấm áp, chiếu rọi lên hai người.

Hạc Lâm ôm Tạ Liễu Liễu, đối mặt với câu hỏi “đánh cược bao lâu” của cô, anh khẽ cọ chóp mũi cô, trịnh trọng nói: “Đánh cược cả đời.”

28. Chương 28: Ngoại Truyện: 1m57 Và 1m87

Còn chưa kết thúc năm hai thì Hạc Lâm đã cao tới 1m87.

Mà Tạ Liễu Liễu vẫn giậm chân tại chỗ cao 1m57.

Mỗi lần cô và Hạc Lâm ra ngoài, người xung quanh đều dùng ánh mắt hứng thú nhìn bọn họ.

Giống như người Hạc Lâm nắm tay không phải là bạn gái anh, mà là một cô nhóc bị dụ bắt bên nhà hàng xóm.

Mà Tạ Liễu Liễu quả thật không khác lắm.

Gương mặt cô vẫn non nớt xinh xắn như trước, không khác gì lúc học cấp ba.

Cho dù cô học trang điểm thế nào, thì vẫn trông như một cô nhóc chưa vị thành niên.

Tạ Liễu Liễu rất buồn rầu.

Thỉnh thoảng cô và Hạc Lâm dạo phố mua quần áo, Hạc Lâm đối mặt với vấn đề bọn họ có phải là anh em hay không của nhân viên, anh còn có thể xoa đầu cô, hùa theo nói: “Đúng thể, chị có số đo cho em gái của em mặc không?”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Sao bọn họ thành anh em rồi hả? Rõ ràng là người yêu mà!

Song, Tạ Liễu Liễu sẽ không kháng cự, chút chiều cao này cũng không thể nào thay đổi được.

Cô không thể ép Hạc Lâm vì cô mà trở nên lùn xuống, giống như cô không thể cao lên 10cm trong một đêm.

Không thể thì không thể, nhưng cố gắng thì vẫn có thể.

Vì thế cô bắt đầu sử dụng thời gian ngoài giờ học đăng ký các đội nhóm, tham gia vũ đạo, cầu lông, yoga... Chính là hy vọng mình có thể cao thêm một chút.

Một cm cũng được mà.

Nhưng hậu quả của việc đăng ký quá nhiều đội nhóm chính là Tạ Liễn Liễn không có thời gian hẹn hò với Hạc Lâm.

Hai người họ vốn học hai khoa khác nhau, Tạ Liễn Liễn là khí tượng học, Hạc Lâm là kiến trúc. Mặc dù cùng một trường, nhưng bình thường cơ hội gặp mặt cũng không nhiều.

Chỉ có buổi tối và chủ nhật là có thể cùng nhau ăn một bữa cơm.

Bây giờ liên tục một tuần đã không thấy bóng dáng nhau.

Nhưng mỗi lần Hạc Lâm hỏi cô đang làm gì, thì cô vẫn do dự không nói.

Có một lần Hạc Lâm trực tiếp hỏi bạn cùng phòng của Tạ Liễn Liễn, sau khi biết gần đây cô thường tập cầu lông trong phòng thể dục, anh liền trốn tiết tự học tối đến tìm cô.

Khi đó Tạ Liễn Liễn đang cùng một người khác luyện đánh cầu lông với nhau, tế bào vận động của cô không tốt, mỗi lần cầu lông luôn có thể hoàn mỹ lướt qua cây vợt của cô. Cô chạy tới chạy lui xung quanh nửa sân cầu lông, chưa đầy một lát đã mệt đến mức cả mặt trắng nõn đều hồng lên.

Nhưng cô vẫn không chịu thua.

Phải biết rằng trước kia rõ ràng cô ghét thể dục nhất, lớp thể dục chính là khổ hình với cô.

Vì Hạc Lâm mà kiên trì đến bước này thật sự không hề dễ dàng.

Khi Hạc Lâm tới, Tạ Liễn Liễn đang ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi.

Cô uống đồ uống mua ở máy tự động, vừa đầm nhẹ hai cánh tay mỏi nhừ, vừa nhìn người khác đánh cầu lông.

Nam sinh cùng đánh với cô là đàn em năm nhất, hình như cũng là khí tượng học. Chiều cao bình thường, khoảng 1m75.

Nhưng trong mắt Tạ Liễn Liễn 1m8 và 1m7 không có gì khác nhau, tất cả đều rất cao là được.

Nam sinh đi đến bên cạnh cô, hình như muốn bắt chuyện. Nhưng thấy Tạ Liễn Liễn ngoảnh mặt làm ngơ, liền khẽ ho một tiếng, chủ động hỏi: “Tớ nghe nhóm trưởng nói cậu cũng ở khoa khí tượng học, sao trước

giờ vẫn chưa thấy cậu thế?”

Tạ Liễu Liễu ngẩng đầu lên, nhìn nam sinh. Có lẽ nam sinh này nghĩ cô là sinh viên năm nhất, khỏe miệng cười nhạt, không biết có phải thường xuyên bắt chuyện với nữ sinh hay không, mà giọng điệu và cử chỉ rất tự nhiên.

Nhưng kiểu Tạ Liễu Liễu không giỏi ứng phó nhất chính là người tự làm quen thân thiết thế này, cô lặng lẽ dịch sang bên cạnh, trả lời: “Tôi học ở tòa Sùng Minh.”

Đại học S có rất nhiều tòa học, tòa Sùng Minh là một trong những tòa đó. Đặc biệt dành cho học sinh năm hai, năm ba của khí tượng học và thiên văn học làm thí nghiệm.

Nam sinh nghe vậy, quả nhiên lộ ra biểu cảm kinh ngạc: “Chỗ đó không phải là tòa học cho sinh viên năm hai, năm ba sao? Sao các cậu có thể học ở chỗ đó thế?”

“Ừm.” Tạ Liễu Liễu hờ hững, chỉ vào mình nói, “Tôi năm hai rồi.”

Nam sinh: “...”

Nam sinh không ngờ được cô gái đáng yêu dịu dàng thế này sẽ là đàn chị, kinh ngạc rồi lại kinh ngạc, không nhịn được hỏi: “Vậy tại sao bây giờ mới vào đội nhóm...”

Tạ Liễu Liễu thẳng thắn: “Vì đề cao.”

Vì để khi đi cùng với Hạc Lâm sẽ không đến mức quá chênh lệch.

Cô nguyện ý làm những chuyện mà trước giờ mình chưa từng làm.

Hình như cậu ta còn có điều muốn hỏi, nhưng Tạ Liễu Liễu đã nhìn thấy một hình bóng thon dài cao thẳng đứng ở cửa, cô vội đứng lên trước, hô lớn về phía bên kia:

“Hạc Lâm.”

Hạc Lâm mặc áo sơ mi trắng đơn giản, tay áo xắn tới khuỷu tay, làm lộ ra một cánh tay trắng kiện.

Anh tùy ý để một tay vào trong túi, ánh mắt lười nhát nhìn sang bên này.

Anh mặc đồ gì cũng trông rất đẹp, khi tất cả nam sinh đều chỉ biết mặc áo thun, áo polo, thì anh đã học cách mặc áo sơ mi như một người trưởng thành.

Tạ Liễu Liễu đi đến cạnh anh, kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Hạc Lâm vươn tay xoa đầu cô, vén tóc ướt mồ hôi ra sau tai, không trả lời hỏi: “Tại sao đến nơi này tập cầu lông?”

Tạ Liễu Liễu khựng lại, không lên tiếng. Một lát sau mới úp úp mở mở nói: “Em đột nhiên muốn học.”

Hạc Lâm nói: “Muốn học thì anh có thể dạy em.”

Mỗi năm thành tích thể dục của anh đều là A+.

Cô muốn học cái gì thì anh đều có thể dạy cô.

Nhưng Tạ Liễu Liễu vốn lén tập sau lưng anh, sao có thể cho anh biết chứ?

Nếu anh phát hiện mục đích của cô chỉ vì để cao, có phải sẽ chê cười cô không?

Tạ Liễu Liễu tuyệt đối sẽ không nói. Vì thế cô dịch mũi chân tới lui, dối lòng nói: “Anh rất cao, đánh với anh sẽ rất mệt.”

Hạc Lâm nghe xong, không nói gì cả.

Anh ngược mắt nhìn cậu trai có chiều cao trung bình ở sân cầu lông, con người thâm thúy, đưa tay nắm tay Tạ Liễu Liễu, thản nhiên đi ra ngoài.

Tạ Liễu Liễu có thể cảm giác rõ Hạc Lâm không vui lắm.

Anh dẫn cô đến căn tin trường ăn cơm tối xong, lại đến siêu thị mua cho cô nước trái cây và kẹo, rồi tiễn cô về ký túc xá.

Bình thường anh sẽ nắm tay cô tản bộ trong trường, hoặc đến phòng tự học kiểm tra học tập của cô, nhưng hôm nay lại để cô về sớm.

Tạ Liễu Liễu hơi bất ngờ, đồng thời nắm ngược tay anh, hỏi: “Có phải tâm trạng anh không tốt không?”

Hạc Lâm không trả lời. Cô chủ động suy đoán, “Là vì em không nhận điện thoại của anh sao? Lúc nãy em đánh cầu lông, không nghe thấy, em không có cố ý...”

Hơn nữa sau đó không phải cô đã trả lời anh rồi sao?

Rõ ràng anh còn nhận máy!

Nhưng lúc đó anh không có nói sẽ đến tìm cô, cũng không hỏi cô ở đâu.

Có phải anh không thích cô đánh cầu lông không?

Tạ Liễu Liễu suy nghĩ lung tung, còn Hạc Lâm đã dừng bước, dịch người đến trước mặt cô, nhìn chăm chú vào mắt cô hỏi: “Quan hệ giữa em và nam sinh kia tốt lắm à?”

Tạ Liễu Liễu sững sốt, mới phản ứng kịp người anh nói là nam sinh cùng đánh cầu lông với mình. Lắc đầu, giải thích nói: “Không phải, hôm nay là lần đầu tiên em nói chuyện với cậu ấy.”

Hạc Lâm nói: “Bạn cùng phòng của em nói mỗi tối em đều đánh cầu lông chung với cậu ta.”

Tạ Liễu Liễu: “...”

Hạc Lâm: “Đánh cầu lông với cậu ta còn tốt hơn đánh với anh?” Nếu không thì sao cô có thể cứ bỏ rơi anh hết lần này đến lần khác chứ.

Tạ Liễu Liễu há to mồm, muốn nói không phải.

Vốn dĩ cô không thích cầu lông, cũng không quen nam sinh đó.

Nhưng không lẽ giải thích là cô vì anh nên muốn cao sao?

Cô gái không nói lời nào, mắt Hạc Lâm càng tối hơn.

Anh buông tay cô ra, giả vờ bước đi.

Tạ Liễu Liễu càng nghĩ rằng anh hiểu lầm, lập tức đi lên nắm chặt tay áo anh, chôn mặt sâu vào phía sau lưng anh.

“Không có tốt bằng lúc ở bên anh.” Cô nhấn mạnh.

Cô bị ép nên phải nói từng chút lo lắng của mình ra.

Giọng nói cô gái mềm mại, giống như chồi non được cơn mưa phùn sau xuân giội tưới, ngọt ngào ẩm ướt, từ từ thấm qua một lớp vải.

Sống lưng Hạc Lâm đều đã nhiễm một luồn nóng khe khẽ.

Cô nói xong, vẫn ôm eo Hạc Lâm không buông.

Hạc Lâm cúi mắt nhìn hai tay ôm chặt mình phía trước, khóe miệng thềm nâng lên, thấp giọng hỏi: “Tại sao lúc này không nói thẳng với anh?”

Tạ Liễu Liễu chỉ lộ ra một đôi tai đỏ bừng, ghé vào trên lưng anh, rầu rĩ nói: “... Bởi vì rất mất mặt.”

Lo lắng quá thấp nên không xứng với bạn trai.

Sao cô có thể nói ra loại lý do này chứ.

Nhưng Hạc Lâm không hề kiêng dè trái tim mỏng manh của thiếu nữ, khẽ cúi đầu nở nụ cười.

Anh xoay người, dùng ngón tay búng trán cô, trách cứ nói: “Liễu Liễu ngốc.”

Tạ Liễu Liễu gơ tay che đầu.

Anh cúi người xuống, con ngươi màu nâu sẫm trong bóng tối cùng đối diện với cô, vừa chuyên chú vừa vô cùng nghiêm túc.

Anh: “Anh làm nhiều quyết định đúng đắn như thế mới có thể gặp được em, lại hao hết tâm cơ theo đuổi em, em nghĩ những việc đó anh chưa từng nghĩ đến hay sao?”

Tạ Liễu Liễu không hiểu.

Hạc Lâm nói: “Anh thích em, không cần người khác nghi ngờ. Giống như lúc trước em tiếp cận anh, cũng không tin vào những lời đồn đãi trong trường.”

Anh nói xong, thấy Tạ Liễu Liễu vẫn không có phản ứng, nhéo mặt cô nói: “Bảo bối của anh cũng không biết mình xuất sắc thế nào đâu.”

Anh: “Lúc này là anh đang ghen đấy.”

Sau chuyện này, không còn có người bộc lộ biểu cảm kỳ lạ khi nhìn thấy Tạ Liễn Liễn và Hạc Lâm cùng chung một chỗ.

Bởi vì tất cả mọi người có thể cảm thấy được, khi chàng trai đối mặt với cô gái thì chỉ có quyến luyến và tình cảm nồng nàn.

Đó là mối quan hệ không ai có thể chen chân vào.

Tạ Liễn Liễn vì chương trình học bận rộn, cũng dần dần rút khỏi phần lớn đội nhóm.

Chỉ ở lại đội cầu lông.

Hai tháng sau, trường tổ chức cuộc kiểm tra sức khỏe cho năm nhất và năm hai.

Tạ Liễn Liễn hoàn thành tất cả các mục kiểm tra, hăng hái từ khoa khí tượng học chạy sang hàng cuối cùng của khoa kiến trúc, nhảy đến trước mặt Hạc Lâm.

Cô giơ ngón trỏ và ngón cái lên, giơ qua đỉnh đầu, biểu diễn cho Hạc Lâm xem: “Hạc Lâm, em cao lên 0,5cm rồi.”

Người xung quanh quay đầu nhìn bọn họ.

Hạc Lâm cúi đầu cười, thuận thế ôm cô vào ngực mình.

Anh đặt cằm dưới lên đầu cô, bàn tay nắm lấy tay nhỏ bé của cô, không coi ai ra gì hôn xuống gương mặt cô, “Vậy sao? Để anh đo thử nào.”

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trai-nho>